



בעזרת השם יתברך

בְּכוֹר הַהַתּוֹךְ

ספור מַפְלָא שֶׁהַתְּרַחֵשׁ בְּיָמָיו שֶׁל
הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּעַל "מַגְלַה עֲמֻקּוֹת" זצ"ל
רְבֵה שֶׁל קַרְקוֹב

מאת ב. סוקולוב ז"ל, נערך וסודר ע"י מנחם מנדל,
ירושלים ה'תשנ"ח (1997)

ועכשיו!

לאחר שהודפס לפני כ-25 שנה והופץ ע"י כבוד הרב שליט"א
וחולק בכ-20,000 עותקים! לאיטליזים ברחבי ארץ ישראל
- מודפס שוב!

ע"י מכון 'שופר' ארגון להפצת יהדות (ע.ר.)
מרחשון ה'תשפ"ו 2025 בני ברק

2 סיפורים:

בְּכוֹר הַהַתּוֹךְ

(עמוד ט, חלקו ניתן לצפייה מהרצאה ברמלה 2006
יובן רחובות 26.05.2015) באתר שופר כ-40 דקות!
ולשמיעה בשופרקול גם בקומה הכשרה (*8724)

האור המופלא

- ספורו של בעל תשובה מלמברג (עמוד קה).



וְאֵלֶּה יַעֲמְדוּ עַל הַבְּרָכָה'



אוֹרִיאֵל בֶּן רוֹיטל

תשובה שלמה, זיווג הגון,
זכה לקבל פני משיח צדקנו ובריאות איתנה.

מְגוּס. להצלחת משפחת

חברי **'כנישתא חדא'** הי"ו

מתאחדים גם בפרייקט זה לזכות יהודים ולהציל נשמות טובות
טועות מרדת שחת ולהאיר להם את אורה של תורה בחיבה יתירה
ולהחיותם בשמחה ובטוב לבב ע"י תיקון השלחן וידיעת
גודל מעלת בעלי התשובה.

יה"ר שיזכו כל חברי הכנישתא חדא הנ"ל

לעלות בתורה וביראת שמים טהורה שפע בו"ה שמחה ואושר
בריאות שלימה ואיתנה להשלים את המשימות הרוחניות בקלות
בנחת ובשמחה עם כל ה-17 תנאים לקיום מצווה בשלימות!

עם כל ישראל אחיהם

וכבוד הרב **אמנון יצחק** שליט"א בראשם
עד (ועד בכלל) לביאת גואל צדק במהרה בימינו - אמן!

אֶסְתֵּר בַּת שְׁמֻחָה

בְּרִיאוֹת שְׁמֻחָה וְנַחַת.

להצלחת מורנו ורבנו גדול מזכה הרבים בארץ ובעולם

הרב **אמנון יצחק** שליט"א

יהי רצון שיזכה להמשיך בכל מפעליו הברוכים
להגדיל תורה ולהאדירה ולהשיב את ליבם של ישראל לאביהם
שבשמים וללמד טועים בינה והקב"ה ירחיב גבול כבוד הרב
מתוך בריאות איתנה, נחת שמחה ואריכות ימים ושנים,
אמן כן יהי רצון.

אֶפְרַיִם בְּנֵי נַעֲמִי

כַּנְרֵת-יְקוֹט בֵּת רַחֵל

וְכָל יוֹצְאֵי חֶלְצֵיהֶם

זכו לתשובה שלמה יראת שמים וללכת בדרך האמת תמיד,
דור ישרים מבורך!!!

בְּאֵרֵי בְּנֵי כַּנְרֵת-יְקוֹט

רפואה שלמה והתפתחות טובה.

רַחֲמִים בְּנֵי חַבִּיבָה

חַזְרָה בְּתִשׁוּבָה וְשִׁיזְכָּה לְצֵאת מֵהָעוֹלָם בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה.

בְּרָכָה בֵּת חַמְמָה

רפואה שלמה ובריאות איתנה

שְׂרוֹן בְּנֵי בְּרָכָה

זיווג הגון מְהֵרָה

חזרה בתשובה שלמה באהבה ושמחה ל:

לוטן-ליאון
נאור-סלומון
נעם
בני אורלי

סיעתא דשמיא בכל הענינים, שלום בית וגריאות איתנה ל:

מרדכי בן רחל
ואורלי בת לואיסה.
מנשה בן שרונה
ואופירה בת אורלי
ראובן בן אסתר
ואלבינה בת זינה

יזכו לסייעתא דשמיא בכל הענינים,
להקים מפעל של זיכוי הרבים,
ביתם יהיה תמיד מלא אורה קדושה ושמחה,
ירונו נחת מכל צאצאיהם, שיגדלו להיות צדיקים,
צנועים ויראי שמים עם מידות טובות.
ומבקשים: רפו"ש בריאות איתנה ואריכות ימים
להורים היקרים שלנו.
בתוך כלל ישראל מהרה אמן.

”נֵר הַשֵּׁם נִשְׁמַת אָדָם” (משלי כ, כז)

לעילוי נשמת:

שִׁמְחָה בֵּת אֶסְתֵּר
יִצְחָק בֶּן רַחֵל
זְכַרְיָה בֶּן שְׁמֵעָה
לִיאֹן-יְהוּדָה בֶּן רַחֵל
לוֹאִיסָה בֵּת רַחֵל
אָבִי בֶּן לוֹאִיסָה
לְמִשְׁפַּחַת בִּנְגִ'וֹ.

סְלוֹמוֹן בֶּן לוֹאִיסָה
רַחֵל בֵּת שָׂרָה
מִיִּמּוֹן-רַמִּי בֶּן רַחֵל
לְמִשְׁפַּחַת סוּלְטָן.

לִיזָה בֵּת נִירָה.

תהיה נשמתם צְרוּרָה בְּצִרוּר הַחַיִּים אִמּוֹן

הַתְּנַחֵם:

ח	פָּרָק רֵאשׁוֹן: יְסוּדֵי יְתוּמִים
יג	פָּרָק שְׁנִי: תַּאֲוֹת הַבְּצֵעַ
כז	פָּרָק שְׁלִישִׁי: הַרְהוּרֵי חֲרָטָה
לה	פָּרָק רְבִיעִי: זַעֲקַת שֹׁבֵר
מג	פָּרָק חֲמִישִׁי: כְּנוּס הַרְבָּנִים
נב	פָּרָק שֵׁשִׁי: גִּזְרֵי הַדִּין
סא	פָּרָק שִׁבְעִי: זְכוּר הַנְּשָׂמָה
עא	פָּרָק שְׁמִינִי: זְכִים וְטְהוּרִים
עו	פָּרָק תְּשִׁיעִי: הַכְּתָב הַמְּפָרֵשׁ
פו	פָּרָק עֶשְׂרִי: לִפְנֵי בֵּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה
צח	פָּרָק אֶחָד עָשָׂר: אֲשֶׁרֵיכֶם, בְּעֲלֵי תְּשׁוּבָה!

הַתְּקוּן לְהַחטָא שֶׁל הַכְּשָׁלַת אֲלֵפֵי יְהוּדִים בַּנְּבִלוֹת וּטְרָפוֹת עַל יְדֵי הָרַב הַקְּדוֹשׁ בְּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ הַמְּקַבֵּל רַבֵּי נֶתָן נֹטַע שֶׁפִּירָא זָכַר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָה אֵב בֵּית דִּין קַרְקוֹב

הַקְּדָמָה

גַּם מִי שֶׁשָּׁקַע בְּעַמְקֵי הַטְּמָאָה וְהוּא עָמוּס בַּחטָא וְשָׂרוּי בַתְּהוּם הַשְּׁפִלוּת, יְכוּל לְפָרֵץ לוֹ דְרָךְ תְּשׁוּבָה, לְהִטְהַר וּלְהִזְקֶק, לְהִמָּרִיא עַד שְׁמֵי שָׁמַיִם וּלְהִגִּיעַ לְמַעְלוֹת קְדוּשִׁים וְטְהוּרִים

בְּעַל מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת הַגָּאוֹן ר' נֶתָן נֹטַע שֶׁפִּירָא נוֹלַד בְּשַׁנַּת שִׁמ"ה. הוּא הָיָה נִכְדוֹ שֶׁל ר' נֶתָן נֹטַע שֶׁפִּירָא הַקּוֹדֵם, שֶׁבְּהוֹן בְּרַבְּנוֹת בְּעִיר הוֹרוֹדְנָא וְחִבֵּר פְּרוּשׁ עַל הַסֵּפֶר שְׁעָרֵי דוּרָא וְגַם פְּרוּשׁ עַל רַש"י עַל הַתּוֹרָה בְּשֵׁם "אֲמָרֵי שֵׁפֶר".

בְּשַׁנַּת שַׁע"ז הַתְּחִיל לְכַהֵן כַּרְבֵּה שֶׁל קַרְקוֹב, שֶׁם הִחְזִיק יוֹשִׁיבָה גְּדוּלָה וְעַל תְּלִמְיָדָיו הָרַבִּים נִמְנָה גַם הַגָּאוֹן ר' שֶׁבְּתִי כַהֵן (הַש"ך'). בְּנוֹסֶף לְגֵאוּנוֹתוֹ בַּנְּגִלָּה הָיָה גַם מְפָרֵס בְּתוֹר גָּאוֹן בְּתוֹרַת הַקְּבִלָּה וְיָדוּעַ כְּאִישׁ קְדוֹשׁ וְטְהוּר.

חֲדוּשָׁיו עַל הָרִי"ף בְּשֵׁם "חֲדוּשֵׁי אֲנָשֵׁי שֵׁם" מְדַפְּסִים בְּכָל הַש"סִים. אוֹלָם הוּא יָדוּעַ בְּעוֹלָם בְּעֵקֶר בְּגִלְל סִפְרוֹ "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת", אֲשֶׁר בּוֹ הוּא מְפָרֵשׁ אֶת הַפְּסוּק "וְאֶתְחַנֵּן" (דְּבָרִים ג, כג) בְּמֵאִתִּים חֲמִשִּׁים וּשְׁתַּיִם (252) פְּנִיִם. גַּם פְּרוּשׁוֹ עַל הַתּוֹרָה נוֹשֵׂא אֶת הַשֵּׁם "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת".

נִתְבַּקֵּשׁ לְיוֹשִׁיבָה שֶׁל מַעְלָה יוֹם רַבִּיעִי יג' מְנַחֵם-אָב שְׁנַת שַׁצ"ג, בְּהִיוֹתוֹ רַק בֶּן אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה (48) שָׁנִים. עַל הַמְצָבָה שֶׁלּוֹ חָרוּט בֵּין הַשָּׂאֵר: "הוּא נְשֹׂא מִרְיָם עָלָיו שֶׁדָּבַר אֶתוֹ אֲלֵיהֶוּ פְּנִיִם אֶל פְּנִיִם", זְכוּתוֹ יְגוֹן עָלֵינוּ, אָמֵן.

בְּכוֹר הַהֲתוֹרָה

פָּרָק ראשון

יסורי יתומים

בְּשַׁנַּת שִׁמ"א לְאֶלֶף הַשָּׁשִׁי נִפְטָר בְּקִרְקוּב קֶצֶב אֶחָד וְהַשָּׂאִיר אַחֲרָיו יְתוּם קָטָן כְּבֵן אַרְבַּע. עַל יְתוּם זֶה נִכְמְרוּ רַחֲמָיו שֶׁל אֶחָד מִדּוֹדָיו, קֶצֶב גַּם הוּא וְהַכְּנִיס אוֹתוֹ לְבֵיתוֹ. הַדּוֹד הַזֶּה הָיָה אָדָם קָשָׁה מְאֹד, בּוֹר וְגַס רוּחַ וְנוֹסֵף לְכָף גַּם גָּדַל בְּבֵיתוֹ עוֹד יְתוּם שְׁנֵי. הַמְלָה "גָּדַל" בָּאָה רַק לְתַפְאֶרֶת הַמְּלִיצָה. לְמַעֲשֵׂה הַעֲמִיס עַל כְּתָפָיו הַיְתוּמִים הַרְכִּים אֶת הָעֲבוֹדוֹת הַקְּשׁוֹת בְּיוֹתֵר וְיַחַד עִם זֹאת לֹא נָתַן לָהֶם מִסְפִּיק לֶחֶם לֶאֱכֹל וְלֹא בָּגַד לְלַבֵּשׁ וְלֹא נַעֲלִים לְרַגְלֵיהֶם.

הַשָּׂכֵם בְּבִקְרָה, בְּעוֹד בַּחוּץ שׁוֹרְרֵת אֶפְלָה, נֶאֱלָצוּ הַיְתוּמִים לְהִנָּתֵק מִהַשְּׂנָה הַמְּתוּקָה, לְקוֹם מִהַמְּטָה וְלִלְכֹת לְאֶטְלִיז, שָׁם הוֹטְלוּ עֲלֵיהֶם הָעֲבוֹדוֹת הַשְּׁחֹרוֹת בְּיוֹתֵר.

בַּחֲרָף הָיָה הַכְּפֹר "חֹתֵר" בְּאַצְבָּעוֹתֵיהֶם כְּמוֹ בְּסַפְיָנִים, בְּעֵת שֶׁהֵם נָקוּ אֶת הַכֵּלִים בְּמַיִם קְרִים כְּקֶרַח. אֵלּוּ הָיוּ יְשָׁנִים יוֹתֵר וּמְקַבְּלִים יוֹתֵר מְזוֹן, לֹא הָיָה הַקֹּר גּוֹרֵם לָהֶם סָבֵל כֵּה קָשָׁה. אֲךָ הֵם אֵף פְּעַם לֹא יִשְׁנוּ. שְׁנָה מִסְפִּיקָה וְאֵף פְּעַם לֹא אָכְלוּ לְשִׁבְעָה. תְּמִיד הָיוּ סוֹבְלִים מְקוֹר וְחוֹרִים וְכַחוּשִׁים מִחֲמַת חֹסֵר שְׁנָה וְחֲרַפַּת רָעֵב.



BUTCHER

יסורי יתומים

הדודה לא היתה יותר טובה מהדוד "קדחת" נתנה להם לאכל... ובאשר אחד מהיתומים היה נופל אין אוזנים מרעב ומקר, היו "מחזירים אותו לתחיה" על ידי מכות ומהלמות ומזהירים אותו לעבד במרץ ולא להתעצל.

רעב בין עיניהם

היתומים גדלו ללא תורה ולא למדו אותם שום דבר. הם היו רחוקים מכל זיק של יהדות: לא ידעו מהי תפלה ומה זה מנהג יהודי ואף לא לקרות את האלף בית. כשהם הגיעו לתקופת ההתבגרות, הם התחילו להבין עד כמה עלוברים חיייהם ומה קשה גורלם. הרגישו את עצמם משפלים ונחותים, מזנחים ובודדים ללא אח ורע שיריבו את ריבם. תנאי חיייהם המרים הפכו אותם למין ארחי-פרחי מסרבלים ומגשמים. הרעב הציץ תמיד מבין עיניהם כמו מעיני זאבים ביער. כלם התרחקו מהם, כי הם נראו כמו ילדי הגו נגל: מלכלכים ומגדלי פרע, יחפים קרועים ובלואים.

באותם הימים היו הרשויות בקרקוב גובים מס כבד מבשר כשר, כך שמחירו היה גבוה מאוד ורק אנשים אמידים היו יכולים להרשות לעצמם את התענוג לאכל בשר בימות החל. אנשים בעלי הכנסות נמוכות היו טועמים בשר רק בשבת. פיון שמרבית הלקוחות באטליז היו מהשכבות הגבוהות, בעלי הממון, היו שולחים להם את מנות הבשר הביתה. מלאכה זו הטלה כמובן גם היא על כתפי היתומים. היתה להם אפוא עבודה כפולה: השפם בבקר היו עובדים עבודת פרך כמה שעות באטליז עצמו ולאחר מכן החל משעה שמנה-תשע (08:00, 09:00) בבקר היו יוצאים לחלקת הבשר בבתי הנגידים.

בְּסִימָם אֶת עֲבוֹדוֹת-הַפְּנִים שֶׁל הָאֵטְלִיז: לְהַפְשִׁיט אֶת הָעוֹרוֹת, לְגָרֵם, לְחַתֵּךְ וּלְנַקֵּר, לְנִקּוֹת וְלִשְׁטוֹף הָיוּ מִעֲמִיסִים עַל כְּתִפֵּיהֶם הָרְכוֹת סִלִּים עִם עֲשָׂרוֹת קִילוֹגְרָמִים שֶׁל בָּשָׂר וּמְרִיצִים אוֹתָם לְמַרְחָקִים שֶׁל פְּרָסָאוֹת עַל פְּנֵי כָּל הָעִיר. אִם הֵעִזוּ לְבַקֵּשׁ שְׂיִתְנוּ לָהֶם מִקֶּדֶם לְאָכֹל, הָיוּ הַדוֹד וְהַדּוֹדָה מְפֹלְאִים אֶת מִכּוֹתֵיהֶם בְּגִלְל "חֲצָפָה שְׂכָזוּ!" וּמְכַרְיָחִים אוֹתָם לְצֵאת לְשִׁלְיחוֹיּוֹתֵיהֶם, כְּשֶׁבִטְנִיָּהֶם מִתְּפִיזוֹת מְרַעֵב.

"כֹּאֲשֶׁר תְּבִיאוּ אֶת הַבֶּסֶף מִחִלְקַת הַבָּשָׂר, נִלְעִיט לָכֶם אֶת הַכֶּרֶס בְּאֶכֶל" ... קִבְעָה הַדּוֹדָה.

לֹא הֵיטָה לָהֶם אֶפּוֹא שׁוֹם בְּרָרָה וְהֵם נֶאֱלָצוּ לְצִיַּת.

בְּלִילָה, עַל מִשְׁכְּבֵי הַקֶּשׁ הַצּוֹנְנִים הָיוּ בּוֹכִים עַל מֵר גּוֹרְלָם וּמְרַטְיָבִים אֶת הַקֶּשׁ בְּדַמְעוֹתֵיהֶם, דְּמְעוֹת שֶׁל יְתוּמִים חֲסָרֵי יִשְׁע אַף לְבָכִים לֹא הֵיטָה אֶזֶן קִשְׁבָּת.



delos

פָּרָק שְׁנִי תְּאוֹוֹת הַבְּצֵעַ

מְצִיָּאָה

פַּעַם מְצָא אֶחָד הַיְתוּמִים מְטֻבֵּעַ בְּעֵלֶת עֵרֶךְ נֶכֶד, בְּתַחֲלָה רָצָה הַיְתוּם לְקַנּוֹת תְּמוּרַת הַמְטֻבֵּעַ מִנֵּה הַגּוֹיָה שֶׁל אָכַל, בְּדִי לְאָכַל פַּעַם בְּחַיִּים לְשִׁבְעָה, אָךְ לְאַחַר הַרְהוּר נוֹסֵף, עָלָה בְּמִחוּ רַעִיוֹן לַעֲשׂוֹת עֵסֶק כְּלִשְׁהוּ עִם הַמְטֻבֵּעַ וּבְרוּחַ שְׁיִפֵּל בְּחֶלְקוֹ לְקַנּוֹת לָחֶם!

הוא הלך לרובע הנוצרים וקנה שם נתח גדול של בשר טרף. ולמחרת בבקר, כְּאִשֶׁר מָסַר לוֹ הַדּוֹד אֶת הַסֵּל עִם מְנוֹת הַבָּשָׂר לְחֶלְקָה בֵּין הַקּוֹנִים וּלְהַבִּיא כֶּסֶף תְּמוּרָתוֹ, הוא מכר גם את נתח בשר הטורפה שלו בתור בשר כָּשֵׁר וְקִבֵּל מְחִיר גְּבוּהָ בְּהַרְבֵּה מִזֶּה שֶׁשָּׁלַם, אֶת הַכֶּסֶף שֶׁהָרוּיחַ הַסְּתִיר הַסְּתֵר הַיֵּטֵב וְכִאֲשֶׁר אֶחָיו לְצָרָה חָזַר גַּם הוּא מְסַבּוּבוּ בֵּין הַלְּקוּחוֹת, הוּא לָקַח אֹתוֹ וְהָלַךְ אִתּוֹ לְרוּחֹב נֶדַח וְשָׁם קָנוּ לָחֶם, גְּבִינָה וּבִירָה וּשְׂנִיָּהֶם עָרְכוּ סְעוּדָה כְּדַת...

'הַכֶּסֶף מִנֵּינִי? נִשְׁאַל הַשֶּׁנִּי.

'מְצִיָּאתִי!' הֵיְתָה הַתְּשׁוּבָה.

וְהָאֵח-לְצָרָה לֹא שָׁאַל נְשֵׁאוֹת נוֹסְפוֹת...

כְּעֵבֶר זְמַן מֵהַ קִּנְיָה שׁוֹבֵב נִתַּח בָּשָׂר טְרָף, שָׁם אֹתוֹ, לְמַחְרָת, בֵּין מְנוֹת הַבָּשָׂר הַכָּשֵׁר וְשׁוֹבֵב נָפֵל בְּחֶלְקוֹ רוּחַ נֶכֶד.



אחר הצהרונים התחמק שוב עם עמיתו לרחוב הנדח, קנה דברי מאכל בשפע, שהספיק להם לסעודה דשנה.

'היכן השגת כסף, היום?' הקשה החבר היתום שוב.

'גם היום נפלה לידי מציאה בא המענה!'

כך התנהל הענין כמה ימים: רכישת בשר טרף, ערבובא עם הבשר הכשר ומכירתו במחיר גבוה. צרכני הבשר היו קונים אצלם את הבשר ללא פקפוק, בהיותם בטוחים שהבשר כשר למהדרין. האטליז של הדוד עמד תחת השגחה מעלה ואף אחד לא העלה את החשד שעלולים להביא להם בשר ממקום אחר...

נתחי בשר הטרפה הלכו וגדלו מיום ליום ובד בבד גדלו גם הרוחים. וכך מיום ליום יכלו שני היתומים להרשות לעצמם לבזבז יותר ויותר כסף על ארוחות יקרות ומעדנים משבחים. החבר התחיל לפקפק בקשר למקורות הכסף ויום אחד הטיח בפני מאכיל הטרפה:

'אל תפטם אותי יותר בתרוץ השקוף שאתה מוצא מציאות! קורה שמוצאים פעם (1), פעמים (2), אף לא יום יום! עזב אותי עם השקרים שלך אמר לי את האמת, מנין אתה משיג את הכסף?'

אף הלה החריש וסרב לגלות את האמת.

"שנינו הננו יתומים באותה מדה!" לחץ עליו החבר "לשנינו אין לא אב ולא אם, לא אח ולא אחות... שנינו נשקועים באותו בויץ וגורלנו גורל אחיד, האם אינך יכול לבטח בי?!"



מֵאֲכִיל הַטְּרָפוֹת נִתְרַפֵּךְ:

'הב לי את ידך בתקיעת כף שלא תספר לאף אחד ואז
אגלה לך'...

השנים תקעו כף ולאחר שהחבר נשבע לשמר על הסוד
"עד עולם" ספר לו הלה על מעשי הנבלה אותם הוא מבצע יום
יום כדי להרויח את הכסף.

תְּאוֹת הַבָּצַע

כדי להגדיל את ה; "עסק" הוא למד את עמיתו לעבב
אצלו סכומי כסף מהפדיון היומי עבור הבשר שהוא מחלק,
לקנות בכסף בשר טרפה ולמכרו בתור בשר כשר במחיר גבוה
יותר ולמחרת להחזיר לדוד את הקרן ולהמשיך לסחר בכספי
הרוח, שילכו ויגדלו מיום ליום.

בהיותם בורים גמורים וחסרי חנוף לחלוטין, לא יכלו כָּל
להעריך את גדל הפשע שהם מבצעים. חוץ מזה היה בכך
מעשה שטן כדי להכשיל יהודים במאכלי טרפה, כי ה; "עסק"
התקדם בצעדי ענק והתפתח והתרחב ללא מעצור. בזה אחר זה
הפכו המטבחים של משפחות חרדיות לאין ספר למטבחי
טרפה.

במשך שנה שלמה המשיכו שני החברים בתרמיתם
הנפשעת: ערבו בשר טרפה בתוך הבשר הכשר וכך להגדיל
את הפדיון ולשלשל את ההפרש לכיסם.

תְּאוֹת הַבָּצַע שְׁלָהֶם לֹא יִדְעָה מַעְצוֹר וְלִמְרוֹת שֶׁחִסְכוּ כְּבָר
סכום הגון על ידי מעשיהם המבישים, חפשו דרכים ניצד
להגדיל את ה; "עסק".



delux

בְּכוֹר הַהַתּוֹדָה

הם נִדְבְּרוּ בִּינֵיהֶם שְׂאָחָד מֵהֶם יִתְחִיל בְּכוֹנָה תְּחִלָּה לְרִיב עִם הַדּוֹד וּלְהַחֲרִיף אֶת הַחֲכוּכִים עַד כְּדֵי שֶׁהַדּוֹד יִסְלַק אוֹתוֹ מִהַעֲבוּדָה וְאֵז הוּא יִלֶּךְ וְיִצִיעַ אֶת עַצְמוֹ לַעֲבוּדָה בְּאֶטְלִיז אַחַר בְּאֵזוֹר מְרַחֵק, אֶפְלוּ בְּשֶׁכֶר נְמוּךְ בְּיוֹתֵר וְלוֹ רַק תְּמוּרַת אוֹכַל בְּלֶבֶד. אִין דָּבָר, זֶה יִשְׁתַּלֵּם! כִּי עַל יְדֵי כֹּךְ תִּנְתֵּן לָהֶם הָאֶפְשָׁרוּת לְהַפְיץ אֶת בְּשָׂר הַטְּרָפָה בֵּין הַלְּקוּחוֹת הַחֲדָשִׁים וְלִגְרֹף רַחִים נוֹסְפִים.

פְּרוֹבוּקָצְיָה

אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה: הֵי־תוֹם הַמְּבַגֵּר יוֹתֵר פֶּתַח בְּכוֹנָה בְּשׁוּרָה שֶׁל פְּעֻלוֹת פְּרוֹבוּקָטִיבִיּוֹת כְּדֵי לְעוֹרֵר אֶת חֲמַתּוֹ שֶׁל הַדּוֹד. הוּא עֶבֶד בְּאֶטְיִוִּית מְשֻׁגָּעַת, רִטֵּן כָּל הַזְּמַן וְעָשָׂה "מְשֻׁגָּיִם" עַל כָּל צַעַד וְשִׁעַל. כְּשֶׁהַדּוֹד הָיָה מַעִיר לוֹ עַל כֹּךְ, הָיָה עוֹנָה בְּחֻצְפָּה וּבְהַתְרַבְּרוּת וּבְצַפְצוּף אָרוֹךְ... לְבִסּוֹף נִתְמַלְאָה הַסָּאָה וְהַדּוֹד סָלַק אוֹתוֹ מִהַעֲבוּדָה וְשָׁלַח אוֹתוֹ "לְכָל הַרְיוּחוֹת"...

הוּא הַשְּׂאִיר אֶפּוֹא אֶת כָּל הַקּוֹנִים בְּשִׁבִיל חֲבֵרוֹ וְהוּא עַצְמוֹ הֵלֶךְ לְקַצֵּב הַשְּׂנִי שֶׁל קְרָקוֹב וְהַצְּלִיחַ לְהַתְקַבֵּל לַעֲבוּדָה אֲצֵל קַצֵּב אַחֵר, שֶׁגַּם בְּאֶטְלִיזוֹ מְכָרוּ רַק בְּשָׂר כְּשֶׁר לְמַהֲדָרִין...

כָּאֵן חֲזַר מִחֲדָשׁ הַתְּהִלִּיף הַמְּבִישׁ. כְּאִשֶּׁר שָׁלַח אוֹתוֹ הַ; "בוֹס" הַחֲדָשׁ לְחַלֵּק כְּמוֹת שֶׁל כֹּךְ וְכֹךְ קִילוּגְרָמִים בְּשָׂר כְּשֶׁר, הוֹסִיף מְשֻׁלוֹ כְּמָה נְתָחִים שֶׁל בְּשָׂר טְרָפָה שֶׁרַכַּשׁ לְפָנָי כֵּן אֲצֵל הַגּוֹיִם בְּמַחִיר זוֹל וּמְכַר גַּם אוֹתָן בְּתוֹר בְּשָׂר כְּשֶׁר בְּמַחִיר יָקָר וְאֵת הַרְחוֹחַ הַנְּקִי מִהַפְּרָשִׁי הַמְּחִירִים הָיָה מְשֻׁלְשֵׁל לְכִיסוֹ.

שְׂנֵי הַחֲבֵרִים, לְמִרּוֹת שֶׁעָבְדוּ בְּאֶטְלִיזִים רַחוּקִים זֶה מִזֶּה, הַמְּשִׁיבוֹ בְּחֻשָׁי לְהִיּוֹת שְׁתַּפִּיִּים בְּעַסְקִיָּהם הַשְּׁפִלִים. הֵם נִשְׁבְּעוּ זֶה לְזֶה בְּתַקִּיעַת כֹּף לֹא לְהַעֲלִים זֶה מִזֶּה אֶף פְּרוּטָה אַחַת. הֵם הָיוּ נִפְגָּשִׁים לְעֵתִים קְרוֹבוֹת, בְּמִקּוֹמוֹת מְיֻעָדִים, נִסְתָּרִים מֵעֵין

תאווה הבצע

זרים, כדי לספור את צרות בספיהם ולסכם את הרחמים וכן ללבן
"בעיות עסקיות": ביצד לתכנן את הענינים והיכן להשיג בשר
טרפה במחירים זולים ככל האפשר על מנת למכרם בתור בשר
כשר במחירים גבוהים.

הימים נקפו והלכו ושני החברים הצליחו כבר לחסד
סכום בסף גדול. ואז הגיעו יום אחד לידי מסקנא, שעבדו די
והותר בעבדים נרצעים אצל אחרים וכי יש בידם היכלת לפתח
להם אטליז משלהם ולהיות עצמאיים.

ביצד עושים זאת?

הם עבדו ביניהם תכנית ופעלו על פיה:

היתום המבגר הגיע יום אחד אל האטליז שבו עבד חברו
הצער, כשהוא צוהל ונרגש:

'מצאתי ארנק עם מאה (100) דינרים של זָהב!' הכריז
בחברו את חברו, שעסק באותה שעה בנסור רגל של בהמה...

ה; "בוס" שלו לשעבר קפץ ממקומו בחמת זעם:

"הסתלק מכאן, לפני שאני עושה ממך גל של
עצמות!"...

"אני מצפצף עליך" הטיח היתום בפני הדוד ופנה לחברו:
'בוא ונסתלק שנינו ביחד... אל תעבד יותר כאן אצל דודי
האכזר! אם שחק לי המזל וזכיתי בהון כזה, הרי אני מקבל אותך
כשתף באטליז שאני עומד לפתח! אנו נתחלק בתפקידים: אתה
תסתובב בכפרים כדי לרכש בהמה או עגל לשחיטה ואני אעמד
באטליז ואטפל בלקוחות.



תאוות הבצע

או אם תרצה בכך נתחלף בתפקידים. יהיה לך הרבה יותר טוב מאשר פה אצל הדוד! אנו נעבד במרץ והאטליז שלנו ילך וישגשג, עד שננהפך שנינו לקצבים גדולים! אם נשקיע אותם מאמצים ואותו עמל ויגע, שאנו מבזבזים עכשיו בשביל אחרים, כדי לבנות את עצמנו נגיע לבסוף לעשר רב!".

בהתאם לתכנית שתכננה מראש, השאיר היתום הצעיר את הרגל באמצע הנסור ובהכריזו שהוא עוזב את העבודה ברגע זה כדי להיות שתף עם חברו, הסתלקו שניהם מהאטליז.

אטליז משלהם

הם שכרו להם חנות בשביל אטליז, קנו להם עגל והביאו אותו לשחיטה בבית המטבחים, שלמו עבור השחיטה והבדיקה המהדרת למהדרין מן המהדרין וכן את כל ההטלים והמסים הגבוהים, שיקרו מאד את הבשר ובעת ובעונה אחת שכרו מחסן במרתף של בנין באיזו סמטה נדחת באזור מרחק ברבע הנוצרים, מקום שם שחטו בעצמם עגל נוסף, שבשרו עלה להם בזיל הזול ואחר כך ערבבו את שני סוגי הבשר, מכרו הכל בתור בשר כשר והרויחו כפלים.

קונים הִיה לָהֶם לָרֵב, הֵם הִמְשִׁיכוּ לְסִפּוֹךְ בָּשָׂר לְלִקּוּחוֹת שֶׁל מַעֲבִידֵיהֶם לְשַׁעֲבֵר וְאֵף רָכְשׁוּ לְקוּחוֹת חֲדָשִׁים בְּאֲזוּרִים הַמְרַחֲקִים בְּיוֹתֵר הָעֵנִיקוּ הַנְּחוּת עַל יָמִין וְעַל שְׂמָאל, הַשְּׂכִילוּ לְהַמְצִיא לְצָרְכָנִים הַשּׁוֹנִים אֶת הַחֻלְקִים הַמִּתְאַיִמִים וְחֻלְקוֹ עֲצָמוֹת כְּתוֹסֶפֶת חֲנָם וְכֻלָּם הָיוּ מְרָצִים, אֵף אֶחָד לֹא יָכוֹל הָיָה לְהַעֲלוֹת אֶת הַחֻשָׁד הַקַּל בְּיוֹתֵר, שֵׁישׁ לָהֶם עֵסֶק עִם מַאֲכִילֵי טְרָפוֹת מֵהַסּוּג הַגְּרוּעַ בְּיוֹתֵר. הִיתְכַּן?! הֲרִי כָּל כּוֹף הַרְבֵּה שָׁנִים קוֹנִים אֶצְלָם בָּשָׂר וְאֵף פַּעַם לֹא אָרְעָה שׁוּם תַּקְלָה!

בְּכוֹר הַהַתּוֹךְ

הם עבדו בזהירות רבה. הקפידו להחזיק באטליז רק במינות בשר כאלה שניתאימו לכמות שנשחטה בשבילם בהשגחה המעלה. בכל פעם שהמשגיחים באו לערוך בקרת, הם מצאו שהכל בסדר ללא כל דפי, את בשר הטרפה החזיקו במחסן נסתר ומשם היו מוציאים אותו ובאין רואים משוקים ללקוחות.

הַעֶסֶק מִתְּפִתָּח

העסק הלך והתרחב משבוע לשבוע. בערבי שבתות ובערבי חג היו כבר צריכים לשחט כמה בהמות, כי הבקוש הלך וגבר. עקרות הבית ידעו שאצל שני הקצבים החדשים אפשר לקנות את החלקים הטובים ביותר במחיר הזול ביותר. הודות למזביטין שייצאו לאטליז שלהם הצליחו לחדר לבתים האמידים ביותר, רכושם הלך וגדל מיום ליום, הם רכשו מבנה גדול עם רפתות וכן קנו להם דירה בשבילם. סוחרים נכבדים ופריצים מהסביבה היו מבאי ביתם ועשו אתם עסקאות גדולות בראשי בקר, צאן וכבשים.

אצל הקצבים האחרים ירד הפדיון במדה נפרת והיו כאלה שנאלצו לסגר את עסקיהם בגללם. אף אחד לא היה יכול להתחרות בהם. הם הפכו לבעלי המקצוע הממחים ביותר בענף.

קצבים ותיקים היו מצפים ביראת הפבד למוצא פיהם. השנים התחילו להתלבש יפה ובכל ההדור. שדכנים התדפדפו על פתחיהם והציעו להם את השדוכים הטובים ביותר, הם פזרו נדבות ותרומות לצדקה ולמטרות צבאיות בידי רחבה.



J. Frisshopp

בְּשָׁעוֹת הַקְּטָנוֹת שֶׁל הַלֵּילָה הִפְכוּ לְהִיּוֹת שׁוֹב "שׁוֹלִיּוֹת" שֶׁל הַצְּבִיּוֹת, בְּעִמְלֵם הַקְּשָׁה, בְּמַחְסֵן הַסֵּתֵר שֶׁלָּהֶם בְּסִמְטַת הַנוֹצְרִים, לְשַׁחֵט, לְפָשֵׁט אֶת הָעוֹר, לְגָרֵם, לְנַסֵּר וּלְחַתּוֹךְ וּלְהַפְרִיד אֶת הַחֲלָקִים שֶׁל בֶּשֶׂר הַטְּרֵפָה: בְּשָׁעוֹת הַבִּקּוּר שׁוֹב עֵבְדוֹ בְּאֶטְלִיז שֶׁלָּהֶם בְּבֶשֶׂר הַכָּשֶׁר. אַךְ אַחֵר הַצְּהָרִים, לְאַחַר שֶׁגָּמְרוּ אֶת הַשְׁוִיָּה וְהַחֲלָקָה שֶׁל הַבֶּשֶׂר הַכָּשֶׁר וְהַטְּרָף וְכִסְף הַפְּדִיּוֹן גָּדַשׁ אֶת כִּיסֵּיהֶם, הִתְקַשְׁטוּ בְּבִגְדֵי הַפָּאָר וְצִעְדוּ עַל פְּנֵי רְחוּבוֹת הָעִיר עֶקֶב בְּצַד אֲגוּדָל בְּרֵב הַדֶּר וְחִשְׁבִּיבוּת...

שׁוֹמְרֵי סוּד

הֵם חַיֵּי חַיֵּי רְוָקִים, לֹלָא אִשָּׁה וּלְלָא יְלָדִים, גַּם מְשָׁרְתִים לֹא הָיוּ לָהֶם, כִּי שְׂאָף אֶחָד לֹא יָדַע עַל מַעֲשֵׂיהֶם הַנִּפְשָׁעִים וְאִף צַל שֶׁל חֶשֶׁד לֹא נָפַל עֲלֵיהֶם.

בְּרַבּוֹת הַיָּמִים נִשְׂאוּ לָהֶם נָשִׁים, אַךְ גַּם אֵז הַשְּׂכִילוֹ בְּתַחְבּוּלוֹת מִתְחַכְּמוֹת, לְהַעֲלִים וּלְהַסְתִּיר אֶת מַעֲשֵׂיהֶם הַנִּתְעָבִים, כִּי שְׂאָף נִפְשָׁה לֹא יָדְעָה עַל כִּי. אַחֲרֵי הַחֲתֻנָּה נִהְלוּ אֶת אֲרוֹחַ חַיֵּיהֶם בְּיַד רְחֻבָּה כִּיֵּאָה לְגַבְרִים בְּעַלֵּי מַעֲמָד. בֵּיתָם הָיָה פְתוּחַ לְרוֹחָה וְכָל אֲרוֹחַ חָשׁוּב שֶׁהִגִּיעַ לְעִיר הַתְּאֲכָסוֹן אֶצְלָם וְנִהְנְה מִיָּדָם הַנְּדִיבָה.

הֵם הִתְגוֹרְרוּ בְּאֶחָד הַבָּתִּים הַיָּפִים בְּיוֹתֵר בְּקִרְקוּב. שְׁנֵי הַשְּׂתָפִים הִחֲזִיקוּ דִירוֹת פָּאָר גְּדוּלוֹת, שֶׁתְּפָסוּ בְּנֵן שְׁלָם. הַמְשַׁפְּחוֹת גְּדֻלוֹ נוֹלְדוּ לָהֶם יְלָדִים, שֶׁפָּטְמוּ בְּמוֹתְרוֹת וּבְתַפְנוּקִים. כִּשֶׁהִגִּיעוּ לְגִיל חֲנוּךְ לְקַחוּ בְּשִׁבְלָם אֶת הַמְלָמְדִים וְהַמְחַנְכִים הַטוֹבִים בְּיוֹתֵר. הָיָה לָהֶם מַסְפִּיק חֲדָרִים בְּשִׁבְלֵי מוֹרִים פְּרָטִיִּים וּמְקוֹמוֹת אֲכָסוֹן בְּשִׁבְלֵי בְּנֵי יְשִׁיבָה וְתַלְמִידֵי חֲכָמִים. הֵם רָכְשׁוּ לָהֶם כְּלִים נְאִים וְרַהֲיִטֵי פָּאָר. הַמְזוֹנוֹן הִתְמַלֵּא יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּכָלֵי כֶּסֶף וּבְכָלֵי זָהָב וְאַגְרָטְלֵי קְרִיסְטָל יְקָרֵי עֶרֶף.

תאוות הבצע

את הילדים השיאו בגיל צעיר מאד והתחתנו עם המשפחות המיחסות והמכבדות ביותר, כי הכסף היה בשפע רב והם יכלו להבטיח נדוניות גדולות וגם החזיקו את הזוגות הצעירים על שלחנם, שנים רבות אחרי החתונה, כדי שכספי הנדוניא ישקעו ב; "משפנתאות" שהניבו רבית ורבית דרבית... הונם ורכושם גדלו מיום ליום. העסקים הכשרים בלבד הביאו להם הכנסה די והותר כדי לחיות חיי עשר ורוחה ואלו העסקים השחורים השפלים הכניסו להם הון תועפות.

רק אחרי שנים רבות בא עליהם בחטף המשבר בעסקיהם המתעבים, הדבר התרחש באפן בלתי צפוי לגמרי.



פרק שלישי הרהורי חרטה

החתן לומד

פעם חזר אחד מהשתפים מנסיעה מסחרית בעצומו של החרף. ובהיותו עיף מהדרך וקופא מקר, נכנס בלי משים לאחד מחדרי הבית, מקום שם ישב חתנו הצעיר על יד שלחן עמוס ספרים ולמד בהתמדה. הוא השתהה בחדר כדי להתחמם ותוך כדי כך נמשך כבחבלי קסם אחרי נגון הגמרא הערב, שהשתפר בחלל האויר, בקולו הדק והצלול של חתנו עול-הימים, בנעימה לבבית, שהקסימה אותו כל בלו.

לפתע הוא שומע מבין צלילי המנגינה, קטעי מאמרים שחתנו משנן מתוך הספרים:

"האוכל חלב או בשר טרפה חייב כרת! על עברה זו אפשר לכפר על ידי תשובה, אך אם לא עשה תשובה הריהו נכרת מהעולם ואינו מגיע למחצית שנותיו, ברם גם מיתה אינה מעבירה את העון כליל והוא חייב לרדת לגיהנם ולהשרף במדורים השונים כדי להטהר מהחטא ולזכות לכפרה מלאה".

"במה דברים אמורים?" המשיך החתן "אם אכל את המאכלות האסורות בשוגג, בלי כוונה, אבל אם חטא במזיד וגם החטיא את האחרים טרפות בידון, הרי גם התשובה אינה מועילה, אין לו חלק לעולם הבא ואינו קם בתחיית המתים. הוא נדון להקלע בכף הקלע לנצח נצחים! גיהנם בלה והם אינם בלים..."



הרהורי חרטה

זעזוע עמוק עבר בלבו של החותן הבור ועם הארץ, מאכיל הטרפות, בהאזינו לדברים שחתנו צטט מתוך הספרים הקדושים, הוא שקע בכרסה בשפניו סמוקים מרב בושה והרהורים כבדים מלאו את מחו, הוא התחיל לתאר לעצמו מה צפוי למאכיל טרפות כמוהו בשיבוא בפני בית דין של מעלה, יורידו אותו לאלתר לשאול תחתינות כדי להצלות לנצח באש הגיהנם. תשובה אינה קימת בשבילו, גם לאחר ביאת המשיח, כאשר כל המתים ואפלו הרשעים והפושעים (שכבר מרקו את עונם) יקומו מקבריהם בתחית המתים, אבל הוא יוסיף להקלע ללא הרף בכף הקלע. אש הגיהנם יכלה ואלו הוא, ומשיך להיות נדון ליסורי תפת לעולמי עולמים.

אימה חשכה ירדה עליו, הוא הרגיש שמררתו נשפכת בקרבו ונפשו מרה עליו מאד, הוא קם מפרסתו בפיק ברבים וברגלים פושלות ונכנס למעונו, בשהוא נמצא על סף התמוטטות.

אשתו כמעט הכתה בהלם למראה דמותו השבורה והרצוצה. פני הקצב שלו, שזרחו תמיד באדמימות שופעת בריאות, היו עתה חורים כסיד וחרושים קמטי אימה ומועקה, הוא הפיל את עצמו על הספה, עם הפנים למטה ופרץ בבכי מר, צמרמרת עברה בכל גופה לשמע בכיו. הקולות פרוצו מפיו בצרימה אימה כמו מתוך גרונו של פר שחוט.

"מה קרה לך?" שאלה אשתו בשהיא רועדת מפחד,
"מדוע אתה כל כך בוכה?"

אולם היא לא קבלה כל מענה. הוא המשיך לבכות ולילל ללא הרף, נחלי דמעות זרמו מעיניו והוא הלם בשתי אגרופיו עד

שָׁמַח חֲשֵׁב לְהִתְפּוֹצֵץ. הוּא צָעַק בְּלִי הַפֶּסֶק: "אוֹי לוֹ וְאוֹי לְחַיּוֹ!!!"

הַשְׁתָּף מְרִייעַ

הָאִשָּׁה רָצָה לְקַרֵּא לְשִׁתְּף, אוֹלֵי הוּא יִצְלִיחַ לְהִצִּיל מִפּוֹי מָה קָרָה, הַשְׁתְּף בָּא בְּרִיצָה וְגַם הוּא נִדְהַם לְמַרְאֵה שְׁתְּפוֹ, הַשְׁרוּעַ עַל הַסִּפָּה, מְטִיחַ אֶגְרוֹפוֹ בְּרֹאשׁוֹ וּמְשַׁמֵּיעַ יְלָלוֹת כְּשֶׁל חִיָּה פְצוּעָה.

"מָה אַרְעֵ לָךְ?" הִפְגִיעַ בּוֹ הַשְׁתְּף בְּטִלְטְלוֹ אֶת כַּתְּפוֹ "אֲמַר מְלֵה!! הָאֵם מִיִּשְׁהוּ שָׂדָד אוֹתָךְ? הָאֵם הַסִּתְּבַכְתָּ בְּעֵינַי בְּסָפִים? אַל דָּאָגָה! נוֹכַל לַעֲמֹד בְּךָ... יֵשׁ לָנוּ מִסְפִּיק..."

גַּם אֲשֶׁתּוֹ נִסְתָּה שׁוֹב לְדוֹבֵב אוֹתוֹ בְּהִרְעִיפָה עָלָיו בְּמַתְק לְשׁוֹן דְּבָרֵי הַרְגָעָה מְרַכְבֵּי לֵב:

"הֲרִי לֹא חָסַר לָנוּ שׁוֹם דְּבַר: נִתְּבַרְכְּנוּ בְּרוּךְ הַשֵּׁם בְּעֶשְׂרָה, כְּבוֹד, גְּדֻלָּה, צְאֲצָאִים מְשֻׁפָּעִים בְּכָל הַמַּעֲלוֹת בְּלִי עֵין הָרַע! חֲתָנִים וְכָלוֹת לְשֵׁם וְלִתְּפָאֲרַת! דִּירַת פָּאָר עִם כָּל הַמּוֹתְרוֹת שְׂאִין כְּמוֹהָ בְּכָל הָעוֹר! הָאֲנָשִׁים הַנִּכְבְּדִים בְּיוֹתֵר גְּאִים לְהִיּוֹת מִבְּאֵי בֵיתֵנוּ, אוֹכְלִים אֶצְלָנוּ וּמִבְּלִים אֶצְלָנוּ וְאִף מְקַבְּלִים אֶצְלָנוּ אֶת הַתְּרוּמוֹת הַגְּדוֹלוֹת בְּיוֹתֵר לְמוֹסְדוֹת וּלְמַטְרוֹת צְדָקָה... אִם כֵּן מִדּוּעַ נִפְלַת פְּתָאוֹם לְתוֹךְ תְּהוֹם כְּזֶה שֶׁל יְאוּשׁ וְשִׁבְרוֹן לֵב?"

עֲבָרָה שְׁעָה אַרְבָּה עַד שֶׁמֵּאֲכִיל הַטְּרַפּוֹת יָכוֹל לְהַרְגֵעַ וְלְהַפְסִיק אֶת בְּכוֹר, כְּשֶׁהָרִים אֶת פְּנֵי הָיָה קֶשֶׁה לְהַבְרִיחַ, הוּא רָמַז לְאֲשֶׁתּוֹ שֶׁתְּצֵא מִהַחֶדֶר, הוּא רוֹצֵה לְהַמְתִּיק סוּד עִם שְׁתְּפוֹ כְּאִשֶּׁר יִצְאָה אֲשֶׁתּוֹ מִהַחֶדֶר וְהוּא נִשְׂאָר לְבִדּוֹ עִם חֲבֵרוֹ לְפִשְׁעַ, פָּרַץ מִחֶדֶשׁ בְּבִכּוֹ תְּמַרוּרִים לְלֹא הַפּוּגוֹת, הוּא רָעַד בְּכָל גּוּפוֹ אַחַז עוֹיֵת וּמִתְּפַתֵּל בִּיסוּרִים וְהָיָה נִדְמָה שֶׁהִנָּה יִתְקַף אוֹתוֹ הַשְּׂבָץ...

הרהורי חרטה

השתף הסתכל במחזה כשהדם קופא בעורקיו וצפה בכליון עינים לשמע מלה בלשהי שתבהיר את סבת הבכי האים הזה.

לבסוף הצליח מאכיל הטרפות במאמצים מרבים להתגבר על התקפת היגון ולשלט קצת על עצמו ובגיסו את שארית כחו, לחש לעבר שתפו:

"אנא תמר בי ונצא לגן... גלך הרחק הרחק, כדי שאף אחד לא יקשיב לשיחתנו..."

השנים יצאו לגן הנאה והמטפח, שהשקע בו הון רב ואשר הנה נושא לקנאה גם בין הפריצים העשירים ביותר, הם נכנסו עמק לתוך חרשת עצים צפופים ושם מצא מאכיל הטרפות את לשונו:

שתף לצרה

"דע לך, שתפי היקר, שהשטן הוא היצר הרע, לכד אותם ברשתו... הוא סגור את עיניהם בתאות הממון ועל ידי כך המיט עליהם שואה שלא יחלצו ממנה לנצח נצחים! כי נגזר עליהם להיות לדראון לעולמי עולמים! כל כספם וזהבם, כל היהלומים ואבני החן, היילות המפארות והגנים הפורחים לא יחלצו אותם מצרה זו ולא יוכלו לגרע במאומה מהסבל האים המצפה להם... ויום הדין אינו רחוק! כבר עברנו כמעט את מחצית שנותינו ואין להם כל סכוי להארך ימים... כי שביהם חיבים פרת! זה הענש הראשון בסדרת העונשין שיחולו על ראשם: להכרת מן העולם בדמי ימיהם! ואם תאמר שהמות אינו מפחיד אותך, שהרי רק פעם אחת (1) מתים ולא פעמים (2) ולא חשוב לך מתי זה קורה? אם כן ידע תדע שרק אז, דוקא אחרי שנסתלק מן העולם, מוכנים ומזמנים בשבילם יסורי תפת כאלה

בְּכוֹר הַהַתּוֹדָה

שָׂאֵי אֶפְשֶׁר לְהַעֲלוֹתֶם בְּדַמְיוֹן אֲנוֹשׁ! אֶלֶף אֶלְפֵי מִיתוֹת מְשֻׁנוֹת
בְּכוֹנוֹ לָהֶם!.."

יְכָאן חֲזַר בְּפִנּוּי עַל הַדְּבָרִים שֶׁשָּׁמַע זֶה עֵתָה מִפִּי חֲתָנּוּ,
שֶׁקָּרָא אוֹתָם לְפִי תָמוּ מִתּוֹךְ סִפְרֵי הַקִּדְשׁ: עַל גֶּזֶר דֵּינוֹ שֶׁל מִי
שֶׁמֵּאֲכִיל נְבִלוֹת וְטִרְפוֹת וּמְחֻטֵּי אֶת הָרַבִּים, שֶׁגַּם הַתְּשׁוּבָה
אֵינָה מְכַפֶּרֶת עָלָיו וְשָׂאֵין לוֹ תִקְנָה עוֹלָמִית וְהוּא הוֹסִיף בְּקוֹל רוּוִי
מְרִירוֹת וַיֹּאשׁ:

"הִגַּע בְּעֶצְמָךְ, זֶה שְׁלֹשִׁים (30) שָׁנָה שֶׁהֵם מְצִיפִים אֶת
הָעִיר בְּבִשֶׁר טִרְפָּה וּכְמָה מְאוֹת וְאַלְפִים יְהוּדִים תְּמִימִים נִכְשְׁלוּ:
עַל יָדָם בְּעֵבְרוֹת חֲמוּרוֹת בְּיוֹתֵר! רְאֵה מֶה גָּדוֹל כַּחוֹ שֶׁל הַשֶּׁטֶן!
עִיר כְּמוֹ קֶרְקוֹב הַמְּלֵאָה סוֹפְרִים וְחֻכְמִים, צְדִיקִים וְחֹסִידִים,
רַבָּנִים וְאֲנָשֵׁי מַעֲשָׂה וְאֵף אֶחָד אֵינוֹ מַעֲלֶה נֶגְדָם אֵף חֶשֶׁד קַל
שֶׁבְקָלִים! כֵּלָם מְבַשְׁלִים וְאוֹכְלִים אֶת בִּשֶׁר הַפְּגוּל שֶׁהֵם שׁוֹחֲטִים
לִילָה לִילָה! בְּנֵי הַמְּשֻׁפָּחוֹת הַחֲרָדִיּוֹת בְּיוֹתֵר קוֹנִים אֶצְלָם בִּשְׁר
לֵאלֹהִים כָּל פִּקְפוּק, בְּחֲתָנוֹת הַמְּפָאָרוֹת בְּיוֹתֵר, בְּסַעֲדוֹת בַּר-מִצְוָה,
בְּסִיּוּמֵי הַש"ס, בְּ'קִדְוִשִׁים' שֶׁל שְׂמִחַת תּוֹרָה, שֶׁבָּהֶם מְשִׁתְּתָפִים
יְהוּדִים עִם שְׁטָרִימְלָאךְ וְקִפּוּטוֹת שֶׁל מְשִׁי וְקִטִּיפָה, מַעֲלִים עַל
הַשְּׁלַחֲנוֹת נִתְחִי בִּשְׁר הַפְּגוּל שֶׁלָּהֶם, נְבִלָה וְטִרְפָּה, חֶלֶב וְדָם!
מֶה יִתְרוֹן לָנוּ מִכָּל הָעֵשֶׂר שֶׁלָּנוּ? הֲאֵם אָנוּ אוֹכְלִים בְּשִׁתִּי כַּפִּיּוֹת
בְּבֵת אַחַת? הֲאֵם הַבֶּטֶן אֵינָה שֹׁבְעָה מִלֶּחֶם וּבְצָלִים בְּאוֹתָהּ מְדָה
שֶׁהִיא שֹׁבְעָה מֵעוֹגוֹת קָרֶם וּמֵאֲמֻצוֹת בִּשְׁר הַדוּ? שָׁנוֹת חֲיִינוּ
הַמַּעֲטוֹת חוֹלְפוֹת כְּצֵל עוֹבֵר וְכַעֲבֵן כְּלָה... וְאֵז נִצְטָרֵךְ לְהִתִּיצֵב
בְּפִנּוּי בֵּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה לְמַסֵּר דִּין וְחֶשְׁבוֹן עַל מַעֲשֵׂינוּ! וְשֶׁם לֹא
יִוָּעִלוּ לָנוּ שׁוּם תְּרוּצִים וְשׁוּם תַּחֲבוּלוֹת! מִלֵּאכֵי חֲבֵלָה לְאִין סִפֵּר
כָּבֵר מְצִפִּים לָהֶם כְּדִי לַעֲנוֹתָם בְּגִיהָנָם, בְּעֵנּוּיִים קָשִׁים וְנוֹרְאִים
שָׂאֵין לְתֹאֲרָם, כָּל הַסֶּבֶל וְהַמְּצוּקוֹת שֶׁל יְלֻדוֹתָם אֶצֶל הַדּוֹד,
יְתוּמִים רְעֵבִים וַיְחִפִּים, יִרְאוּ כִּגְן עֵדֵן לַעֲמַת רִגַע אֶחָד (1) בְּמִדּוּרֵי
הַתַּפֶּת אֲשֶׁר בְּשָׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת!.."

הרהורי חרטה

לשמע תאורי זועה אלה נתקף גם השתף בחרדה עמקה. גם עליו נפלה אימה חשכה והוא לא ידע את נפשו מרב פחד מפני העתיד האים הצפוי לו ואשר נראה לו ברגע זה מוחשי מאד ושאיין ממנו מנוס.

שעה ארבה צעדו השנים, בשבילי הגן המפאר, כשראשיהם רכונים, פניהם חרושי יגון ומעיניהם מציץ היאוש, הם החרישו מרב הלים, כשמחשבות כבדות ונוגות מתרוצצות במחם.

כל אחד נסה לתאר לעצמו את הסערה ששתחולל במדורי השאל כשהם יובאו לשם לאחר מותם: דודים מיחדים מלאים זפת רותחת יהיו מסקים בשבילם, שפודים ענקים לוחטים יתחבו לתוף גופותיהם הטמאות ובהם יקלעו אותם לתוף היירות הרותחות. יגמרו בדוד אחד יכנסו לדוד שני וכן הלאה בלי סוף וכלי קץ.

זעקות השבר שלהם לא ישמעו, אנקת יסוריהם תפלכה על אזנים אטומות. כל השערים יהיו נעולים בפניהם ושועתם לא תגיע אל כסא הכבוד. כי הם הגרועים ביותר מבין עוברי העברות. דומה שהרשע המרשע ביותר בעולם, לא בצע במשך כל ימי חייו פשעים כל כך חמורים כפי שהם עשו. יותר משלטים שנה רצופות האכילו יום יום טרפות לעיר שלמה, בהכשילם אלפי יהודים שומרי מצות, להגעל בבשר תועבה ולעבר על אסורים חמורים ביותר!

מחליטים לפנות אל הרב

הם המשיכו לצעד בדממה כשהם עושים את חשבון נפשם, בודקים ומנתחים את מעשיהם וטובעים בים של חרטה.

בְּכוֹר הַהַתּוֹדָה

אַחֲרֵי הַרְהוּרִים מְרַבִּים וְחֻטוּטִים עִמָּקִים בְּתוֹךְ נַפְשָׁם פְּנִימָה,
קָרַע אֶחָד הַשְּׁתַּפִּים אֶת הַדְּמָמָה בְּאִמְרוֹ אֶל חֲבֵרוֹ:

"אַתָּה יוֹדַע מָה? הֲבֵה נִכְנָס אֶל רַב הָעִיר וְנִגְלָה לְפָנָיו אֶת
כָּל לִבִּנו. נִתְּוָדָה לְפָנָיו וְדוּי מְלֵא עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ וְנִסְפָּר
לוֹ עַל כָּל הַמַּעֲשִׂים הַנִּתְעַבִּים וְהַשְּׁפִלִים שֶׁבְצַעֲנוּ מֵאִז עָמַדְנוּ עַל
דַּעַתְנוּ וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, לֹא נִכְחַד מִמֶּנּוּ מְאוּמָה! אוּלַי בְּכָל זֹאת
יֻכַל הָרַב לְמַצֵּא בְּשִׁבְלֵנוּ פֶּתַח לְחִזּוֹר בְּתִשׁוּבָה.

"אֲנִי מוֹכֵן לְקַבֵּל עַל עֲצָמֵי כָּל 'תִּקּוּן' שֶׁיִּטַּל עָלַי: לַחֲיוֹת חַיִּי
עֲנִי וּמְצוּקָה, לְעַנּוֹת אֶת נַפְשִׁי בְּתַעֲנִיּוֹת, לְסַבֵּל הַשְּׁפָלוּת וּבִישׁוֹת
וּבְלִבָּד לְהַנְצִל מֵהַגָּזֵר דִּין הַנוֹרָא הַצָּפוּי לָנוּ כְּשֶׁנִּסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם.
כִּי אֵיזָה עֶרְוָה יֵשׁ לְסַבֵּל וּלְבַזִּיּוֹנוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה לְעַמַּת יִסּוּרֵי הַתַּפְּת
הָאֵין סוֹפִיִּים בְּמִדּוּרֵי הַשְּׁאוּל בְּעוֹלָם הַבָּא? כִּאֵן בְּעוֹלָם הַזֶּה יֵשׁ
קוֹץ לְכָל צָרָה. שׁוּם סֶבֶל אֵינוֹ נִמְשָׁךְ לְלֹא סוּף. וְאוּלַי בְּעוֹלָם הַבָּא
נִמְשָׁךְ כָּל דָּבָר לְנִצָּח נְצָחִים!

"אֵין לָנוּ שׁוּם עֲצָה אַחֲרֵת! אָנוּ חַיִּבִּים לְהַפְסִיק מִיַּד אֶת
הָעֶסֶק הַנִּתְעַב וּלְנַסּוֹת בְּכָל הַדְּרָכִים לְעֲשׂוֹת מְשֵׁהוּ לְתִקּוּן
נַפְשׁוֹתֵינוּ..."

שְׁנֵי הַשְּׁתַּפִּים שָׁפְכוּ לֹא מַעַט דְּמָעָה בְּמִשְׁךְ אוֹתָהּ שִׁיחָה
שֶׁל חֲשָׁבוֹן הַנֶּפֶשׁ וּלְבַסּוֹף קִבְּלוּ אֶת הַחֲלָטָה הָאֵיתָנָה, שֶׁשְּׁנֵיהֶם
בְּיַחַד יִכְנָסוּ בְּאוֹתוֹ עָרַב אֶל הָרַב שֶׁל קִרְקוּב, לְהִתְוֹדֹת בְּפָנָיו עַל
הַכֹּל וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ לְהוֹרוֹת לָהֶם דֶּרֶךְ לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, שֶׁתִּכַּפֵּר
עַל חֲטָאֵיהֶם הַכְּבִדִּים.

פָּרֶק רְבִיעִי זַעֲקַת שֶׁבֶר

בְּאוֹתָהּ תִּקְוֶיָּהּ, בְּהַתְּרַחֵשׁ הַפְּשַׁע הַמְּבִישׁ שֶׁל הַפְּצַת
בְּשׂוֹר הַטְּרָפָה, יָשֵׁב עַל גֵּס הַרְבָּנוֹת בְּקִרְקוּב הַצְּדִיק וְהַמְּקַבֵּל
הַקְּדוֹשׁ רַבִּי נִתֵּן שִׁפְיָא, מַחְבֵּר סֵפֶר הַקְּבֵלָה הַמְּפָרֶסֶם "מְגִלָּה
עֵמְקוֹת". הוּא הָיָה אִישׁ אֱלֹקִים, קְדוֹשׁ וְטָהוֹר, שֶׁכָּל רָד לֹא אָנִיס
לָהּ. עֵינָיו הַפְּקוּחוֹת וְהַצְּלוּלוֹת חֲדָרוּ בְּלִיּוֹת וְלֵב וַיִּדְעוּ כָּל מָה
שֶׁמִּתְרַחֵשׁ בְּסִתְרֵי סִתְרִים, הוּא הָיָה בְּקִי בְּחֻכְמַת הַפְּרָצוּף
וּבְהַסְתַּבְּלוֹ בְּפָנָיו אִישׁ יָכוֹל לִקְרֹא אֶת מַחְשְׁבוֹתָיו הַנִּסְתָּרוֹת
בְּיוֹתֵר, כָּל הַסּוּדוֹת וְהַרְמָזִים הַכְּמוּסִים הַכְּלוּלִים בְּאוֹתֵיּוֹת הַתּוֹרָה
הַקְּדוֹשָׁה, הָיוּ גְלוּיִם וּבְרוּרִים בְּפָנָיו.

אך בְּמַקְרָה זֶה כָּאֵלּוּ הֶעֱבִיר הַשֶּׁטֶן דֶּק שֶׁל עֶרְפֶּל עַל פְּנֵי
עֵינָיו הַטְּהוֹרוֹת שֶׁל הָרֵב, כְּדִי שֶׁהוּא לֹא יִבְחִין בְּמַעֲשֵׂים הַנּוֹרְאִים
הַמִּתְרַחֲשִׁים סְבִיבוֹ, בְּעִיר שְׁבָה כִּהֵן כְּמָרָא דְאַתְרָא וְהוּא לֹא חָשׁ
וְלֹא הִרְגִישׁ בְּפִשְׁעֵים הָאִיִּמִּים הַמְּבַצְעִים עַל יְדֵי שְׁנֵי בְּעָלֵי בְּתִים
חֲשׁוּבִים וְנִכְבָּדִים, הַחוּטְאִים וּמַחְטִיאִים אֶת הָרַבִּים וּמְכַשְׁלִים
אֶת הַיְהוּדִים הַחֲרָדִים בְּיוֹתֵר בְּאַסּוּרִים הַחֲמוּרִים בְּיוֹתֵר שֶׁל
נְבִלָה, טְרָפָה, חֶלֶב וְדָם.

בְּמִשְׁךָ אוֹתָהּ הָעֵת פָּרְצוּ הָרַבָּה פְּעָמִים מַגְפּוֹת בְּקִרְקוּב,
פַּעַם בֵּין הַמְּבַגְרִים, שֶׁנִּתְקַפּוּ פִּתְאוּם בְּמַחְלוֹת, נִפְלוּ לְמִשְׁכַּב
לְיָמִים סְפוּרִים וְנִסְתַּלְקוּ מִהָעוֹלָם בְּדַמִּי יְמִיהֶם: וּפַעַם בֵּין יְלָדִים
רַכִּים, שֶׁעוֹד לֹא הִסְפִּיקוּ לְטַעַם טַעַם הַחַיִּים וְגוֹעוּ לְפָנָיו זְמַנָּם.



זַעֲקַת שֶׁבֶר

בעל "מגלה עמקות", הרב של העיר, היה מכריז לעתים קרובות על ימי תפלה וצום לבטל את רע הגזרה ואז חלה הפוגה במכת המגפה לזמן מה, אך כעבר תקופה מסיימת, היתה המגפה מתחדשת ומפילה חללים במספר רב. בית העלמין היה צר מלהכיל את הקברים החדשים לבקרים, של מבגרים ותינוקות רכים שנספו במגפה.

בעל "מגלה עמקות", הרועה הנאמן של צאן עדתו הרגיש בחוש, שאי שם במקום סתר לוחשת אש זרה... שחטאים נוראים מתבצעים במסתרים ובגללם נשפך חרון אף ה' על כל העיר. אך לגלות, מי, מה, איפה? ... דבר זה נבצר ממנו, השטן הפעיל את כל כחות הטמאה כדי להעלים את הפשע מעיניו הבהירות של בעל "מגלה עמקות".

כל זה, עד אותו לילה, בו הופיעו בפתח הבנין של בית דינו, שני הנגידים הגדולים ביותר בעיר, שני הקצבים השתפים, שבדום הרחבה הם החזיקו ותמכו במוסדות צדקה רבים, תלמודי תורה וישיבות.

"ברוכים הבאים!" קבלו המשמשים את פניהם בכבוד רב וחסו מיד להודיע לבעל מגלה עמקות על בואם של שני הגבירים החשובים והנכבדים...

ללא שהיות ותרות הכנסו תכף שני הקצבים השתפים לתוך החדר הנאה ביותר בדירת הרב: הושיבו אותם בפרסאות פאר והרב בעל "מגלה עמקות" קדם את פניהם בכבוד רב כיאה לנגידים בעלי צדקה כמותם. הרבנית הביאה כבוד והגישה אל השלחן אך האורחים לא רצו לטעם מאומה, הם לחשו לרב שהם באו לדבר אתו בענין חשוב ביותר ובקשו להשאיר אתו לבד בחדר, כי הם רוצים לגלות לו סוד גדול...

הָרַב צִוָּה מִיַּד עַל כָּל הַנוֹכְחִים לַעֲזֹב אֶת הַחֹדֶר, הַדִּלֵּת
בְּסִגְרָה וְשְׁנֵי הַקְּצָבִים נִשְׁאַרוּ לְבַד עִם הָרַב.

הָרַב נִדְהַם

בְּרֹאשׁ מוֹרֵד וּבְפָנִים לוֹהֲטוֹת מִבוּשָׁה וּבְקוֹל רוֹוֵי דְמָעוֹת,
גִּלְל אֶחָד מֵהַשְּׂתַפִּים אֶת כָּל הַפְּרָשָׁה הַמְּבִישָׁה, בְּהִתְדוּתוֹ בְּפָנֵי
הָרַב שָׁזָה עֲשָׂרוֹת שָׁנִים שֶׁהֵם מֵאֲכִילִים טְרָפוֹת לְתוֹשְׁבֵי הָעִיר וְכִי
בְּמַעַט אֵין בֵּית בְּקֶרֶב שֶׁמְטַבְּחוּ לֹא נִטְרָף בְּבֶשֶׂר פְּגוּלִים.

הֵם סִפְרוּ לָרַב אֶת כָּל סִפּוּר חַיֵּיהֶם עַל כָּל פְּרֻטִיו, אֶת
חַיּוֹתֵיהֶם הַקְּשׁוֹת שֶׁל יְמֵי יְלֻדוּתָם בְּשִׁנְשִׁאָרוֹ יְתוּמִים מֵאֵב וְאֵם
וְסָבְלוּ חֲרַפַּת רָעַב וְעַד שֶׁהֶעֱפִילוּ לְפַסְגַּת הָעֵשֶׂר. הֵם תָּאָרוּ כִּיצַד
הִתְחִילוּ לְהִגְנִיב נִתְחִי בָּשָׂר טְרָפָה קִטְנִים לְתוֹךְ הַשְּׂקִיּוֹת שֶׁל
הַבָּשָׂר הַכָּשָׁר; וְאִיךָ הִתְקַדְּמוּ אַחֵר כֶּף וְהִפְכוּ לְקְצָבִים עֲצָמָאִים,
שֶׁחֲטוּ עֶגְל אֶחָד (1) עַל יְדֵי שׁוֹחֵט בְּדַת וְכִדִּין וְעֶגְל שְׁנֵי (2) שֶׁחֲטוּ
בְּעֲצָמָם בְּמַחֲסַן סֵתֵר בְּסִמְטָא נִדְחַת וְאִז עָבְרוּ לְשַׁחֲטַת פְּרָה
אַחַת וְאַחֵר כֶּף הַרְבֵּה פְרוֹת, חֶלֶק בָּשָׂר וְחֶלֶק טְרָפָה וּמְפִצִים יוֹתֵר
וְיוֹתֵר בָּשָׂר פְּגוּל וּמְכַשִּׁילִים מֵאוֹת וְאַלְפִים בְּעִבְרוֹת חֲמוּרוֹת וְכֶף
הֵם גּוֹרְפִים הוֹן תּוֹעֲפוֹת וּמְמַלְאִים אֶת בְּתִיָּהֶם בְּכֶסֶף וְזָהָב, קוֹנִים
קֶרְקָעוֹת וְרוֹכְשִׁים נֶכֶס אַחֵר נֶכֶס... וְהַעֲסָקִים הַנִּתְעַבִּים נִמְשָׁכִים
לֹא מַעֲצוֹר...

בְּעַל מְגָלָה עֲמָקוֹת הַקְּשִׁיב לְסִפּוּרָם כְּשֶׁדָּמוּ קוֹפֵא
בְּעוֹרְקָיו. תַּחֲלָה לֹא יָכוֹל לְהֵאֱמִין לְמִשְׁמַע אֲזַנָּיו, תּוֹעֲבָה כְּזוֹ לֹא
תִּתְּכֶן! אֵךְ כִּכָּל שֶׁהַפְּרָשָׁה נִגְלָה בְּפָנָיו עַל כָּל פְּרֻטֵיָּהּ וְדִקְדוּקֵיהָ,
נוֹכַח לְדַעַת שְׁאֲמָנָם אֲמַת נְכוֹן הַדְּבָר! נַעֲשֶׂתָה הַנְּבִלָה הַזֹּאת
בְּיִשְׂרָאֵל!!! (ע"פ דְּבָרִים יז, ד).

הַחֹדֶר עִם שְׁנֵי הַקְּצָבִים הִתְחִיל לְהִסְתַּחֲרֵר לְנִגְדַּ עֵינָיו,
מֵעִיו נִתְהַפְּכוּ בְּקֶרְבּוֹ וְכָל גּוּפּוֹ נִתְכַּסָּה בְּזַעַה קָרָה וְאִז הִלִּיט אֶת

זַעֲקַת שֶׁבֶר

פָּנִיו בְּשֵׁתֵי יָדָיו, בְּשֵׁהוּא רוּעֵד כָּלוּ וְשָׁנָיו "דָּא לְדָא נְקֻשָׁן" (דניאל ה, ו)... בְּאַמְצוּ כָּל כְּחוֹתָיו, הִתְמַלְטָה מִפִּי זַעֲקַת שֶׁבֶר קוֹרַעַת לֵב:

"אוּי וְאַבוּי! מָה רַבִּים הֵם הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁרִים, קְדוּשִׁים וְטְהוּרִים, תִּינוּקוֹת שֶׁל בַּיִת רַבָּן וְעוֹלָלִים וְיוֹנְקִים חֲפִים מִפְּשַׁע שֶׁנִּגְדַּע פְּתִיל חַיִּיהֶם בְּגִלְל מַעֲשִׂים מִתְעַבִּים אֵלֶּה!

כַּמָּה תַעֲנִיּוֹת גָּזַרְתִּי, כַּמָּה יָמֵי תִפְלָה קִבַּעְתִּי, כַּמָּה הַשְּׂגָחְנוּ בְּשִׁבְעַ (7) עֵינַיִם, בְּדַקְנוּ וְחֻקְרְנוּ וְדַקְדַּקְנוּ שֶׁלֹּא יִדְבַק בְּנוֹ שׁוּם עוֹן אוֹ חֵטָא, שֶׁלֹּא יִמָּצֵא בְּתוֹכְנוּ "שֶׁרֶשׁ פְּרָה רֹאשׁ וְלַעֲנָה" (דברים כט, יז) שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִסִּיר מֵעֲלֵינוּ אֶת חֲרוֹן אַפּוֹ וְהַמְּגַפָּה תִעָצֵר! וְיָמֵי הָיָה יָכוֹל לַחֲלֹם שֶׁהִנֵּה פְּשָׁעִים אֵימִים וְנוֹרָאִים כְּאֵלֶּה מִתְבַּצְּעִים יוֹם יוֹם וְשָׁעָה שָׁעָה מִמָּשׁ מִתַּחַת לְאַף וְאִין שׁוֹמֵעַ וְאִין רוֹאֶה!!!

"מִן הַשָּׁמַיִם הֶעֱלִימוּ מִמֶּנִּי אֶת דְּבַר הַתַּעֲבָה! עֵינַי כְּאֵלוֹ בָּסוּ בְּעַרְפֹּל סָמִיךְ, כְּדֵי שֶׁלֹּא אֶרְאֶה וְלֹא אֲדַע".

כְּאִשֶּׁר שָׁמְעוּ שְׁנֵי הַשְּׁתַּפִּים אֶת דְּבַרֵי הָרַב, שִׁיָּצְאוּ מִתּוֹךְ לֵב קְרוּעַ וּמְרֵתָח וְרָאוּ כִּיצַד הוּא מִתְפַּתֵּל וּמִתְיַסֵּר מֵרַב צַעַר וּמוֹעֵקָה, פָּרְצוּ שְׁנֵיהֶם בְּבִכּוֹ תַמְרוּרִים. גַּם הַצַּדִּיק בֶּעַל מְגִלָּה עֲמֻקוֹת בָּכָה לְלֹא הַפּוּגוֹת, מְבִלִי יְכַלֵּת לְהַשְׁלִים עִם הַמַּחְשָׁבָה שֶׁדָּבַר אִים כְּזֶה קָרָה בְּתַקּוּפָה בָּהּ הוּא מְכַהֵן כְּרַב הָעִיר.

לְאַחַר שֶׁעִינֵיהֶם כָּבַר הָיוּ תְּפּוּחוֹת מְרוּב בְּכִי וּמַעֲיָן דְּמַעוֹתֵיהֶם כָּבַר הָיָה יָבֵשׁ, הִתְאוּשַׁשׁ הָרַב וּנְחַלֵץ לַפְעֻלָּה.

"לְכוּ מִיַּד הַבַּיְתָה" צִוָּה עַל הַשְּׁתַּפִּים "וְתִשְׁבְּרוּ וְתִבְעַרוּ אֶת כָּל כְּלֵי הַבָּשָׂר שֶׁלְכֶם, כִּי הַכֹּל טָרַף! אַחַר כֵּן תַּחֲזְרוּ לְכֹאן!".

נְתִיצַת כְּלֵי הַבֶּשֶׂר

בְּשֵׁהֶם יֵצְאוּ הַזְעִיק הָרַב מִיַּד אֶת הַשְּׂמָשִׁים וְאֶת כָּל בְּנֵי
בֵּיתוֹ וְשָׁלַח אוֹתָם לְכָל קְצוֹי הָעִיר בְּדִי לְפָרְסָם וּלְהוֹדִיעַ, שְׁלֹפִי
פְּקַדַּת הָרַב יֵשׁ לְבַעַר וּלְשַׁבֵּר אֶת כָּל כְּלֵי הַבֶּשֶׂר, הֵן כְּלֵי הַחֲמֹץ וְהֵן
כְּלֵי הַפֶּסַח, מִבְּלִי לְהַשְׁאִיר לָהֶם שְׂרִיד וּפְלִיט, גַּם אֶת הַכְּלִים
לְהַשְׁרִית הַבֶּשֶׂר וְגַם אֶת לַחַת הַמְּלִיחָה יֵשׁ לְשַׂרֵּף בְּאֵשׁ! שְׁלֹא
יִשְׂאֲלוּ לָמָּה וּמִדּוּעַ, אֲלֵא יַעֲשׂוּ כְּפִי שֶׁהָרַב מִצְוֶה, מִבְּלִי לְחֹוס גַּם
עַל הַכְּלִים הַיְקָרִים בְּיוֹתֵר.

לְמַחֲרַת בִּבְקָר פְּרֻסְמָה פְּקַדַּת הָרַב בְּכָל בְּתֵי הַכְּנֶסֶת וּבְתֵי
הַמְדַרְשׁ וּבְכָל הַשְּׂוָקִים הַיְהוּדִיִּים בְּקֶרְקוֹב, הַכְּרָז גַּם עַל אֲסוּר
חֲמוּר לְקִנּוּת בְּשֶׁר מְאִיזָה סוּג שֶׁהוּא, יֵשׁ לְאָכֵל רַק מֵאֲכֵלֵי חֶלֶב
עַד לְהוֹדְעָה חֲדָשָׁה. דַּבְּרֵי הָרַב חֲזָקוּ עַל יְדֵי הַטְּלַת חָרָם עַל מִי
שִׁימְרָה אֶת פִּי הָרַב וַיְחֹוס עַל כְּלָיו.

הָאוּבְלוֹסִיָּה הַיְהוּדִית בְּקֶרְקוֹב פְּתָחָה אֲפּוֹא בְּאוֹתוֹ יוֹם
בְּמִבְצָע הַשְּׂמֵדַת כְּלֵי הַבֶּשֶׂר; שְׁבָרוּ, כְּתָנוּ, שָׂרְפוּ וְהִתִּיכוּ לְלֹא
רַחֲמִים. עַל כָּל צַעַד וְשַׁעַל הַתְּגוּלָּלוֹ עֲרֻמוֹת שֶׁל שְׂבָרֵי כְּלִים וּבְכָל
רְחוֹב וּבְכָל פְּנֵה דָלְקוּ מְדוּרוֹת וּלְשׁוֹנוֹת הָאֵשׁ לְחַכּוּ כְּלִים לְאִין
סֹפֵר.

הָיָה זֶה מִחֲזָה נוֹרָא: אֲנָשִׁים נָשִׁים וְטָף עֲמָדוֹ וְזָרְקוּ וְהִטִּיחוּ בְּאַרְץ
קַעְרוֹת וְצִלְחוֹת חֲרָסִינָה יְקָרוֹת וּמַעֲרֻכוֹת כְּלֵי אֲכָל שְׁלֵמוֹת,
שֶׁנִּשְׁבְּרוּ וְהִתְנַפְּצוּ לְרִסְיָסִים. בְּדָקוּ וְחִטְטוּ בַּמְּגָרוֹת חֲבִיּוֹת
וּבְמִטְמוֹנֵי סֵתֵר וְשְׁלֹפּוֹ מִשֶּׁם כְּלִים שְׁלֹא הִשְׁתַּמְּשׂוּ בָּהֶם מִזֶּה
שָׁנִים אַרְבָּעוֹת וְאֵף הֵם הִפְכוּ לְגַל שֶׁל חֲרָסִים מְנַפְּצִים, בְּכָל קֶרְקוֹב
לֹא נִשְׂאָר אֵף כְּלֵי בֶּשֶׂר אֶחָד לְרַפּוּאָה.



הָרַב לֹא הִסְתַּכֵּל בְּפָנֵיהֶם

וְאֵז חָזְרוּ שׁוֹב שְׁנֵי הַשְּׁתַּפִּים אֶל הָרַב, בְּגוֹ שְׁחוּחַ, בְּרֹאשׁ מוֹרֵד וּבְפָנִים מְלֵאִים בּוֹשָׁה וּכְלֵמָה, כְּדֵי לִשְׁמַע מֶה יִטַּל עֲלֵיהֶם לַעֲשׂוֹת הַלְּאָה.

הָרַב לֹא הִסְתַּכֵּל יוֹתֵר בְּפְרֻצוֹפִם, בְּהִתְאֵם לְהִלְכָה שֶׁ: "אֲסוּר לְהִסְתַּכֵּל בְּפָנֵי אָדָם רָשָׁע", בְּצַדִּדוֹ אֶת פָּנָיו לְעֵבֶר הַקִּיר הוּא פָּתַח וְאָמַר:

"אֲנִי לְבַד אֵינְנִי מְסַגֵּל לְהוֹצִיא לָכֶם פֶּסֶק דִּין שֶׁל תְּשׁוּבָה! כִּי גְדוּלָה אֲשַׁמְתְּכֶם עַד רוּם שָׁמַיִם! אֲנִי מְכָרַח לְכַנֵּס לְשֵׁם כָּף בֵּית דִּין מִיַּחַד שֶׁל גְּדוּלֵי הָרַבָּנִים וְהֵם יוּכְלוּ אוּלַי לְהוֹרוֹת לָכֶם דֶּרֶךְ כִּיצַד לְחֹזֵר בְּתְשׁוּבָה וּלְכַפֵּר עַל פְּשָׁעֵיכֶם! בֵּינָתִים לְכוּ הַבִּיטֶה וְאַל תֵּאכְלוּ וְאַל תִּשְׁתּוּ אֶלָּא כְּדֵי לְקַיֵּם אֶת נְפִשְׁתֵּיכֶם. אֵל תִּטְעֲמוּ בָּשָׂר וְאַל תִּשְׁתּוּ יַיִן אֶלָּא בְּשֵׁבֶת בְּלִבְד לְצִאת יְדֵי חוּבָה! עַד שֶׁיִּתְאַסְפוּ גְּדוּלֵי הָרַבָּנִים בְּקִרְקוּב וְיִרְכִּיבוּ אֶת בֵּית הַדִּין וְאֵז אֲשַׁלַּח לְקַרְא לָכֶם!"

הַשְּׁנַיִם יָצְאוּ מִבֵּית הָרַב שְׂבוּרִים וְרֻצוּצִים, כְּשֶׁעִינֵיהֶם כְּבוֹשׁוֹת בְּקִרְקַע וּפָנֵיהֶם שְׁחָרוֹת כְּשׁוּלֵי קִדְרָה...

בְּכָל קִרְקוּב לֹא הָעֵז אֵף אָדָם לִשְׁאֹל: "מִדּוּעַ צֹה הָרַב לְשַׁבֵּר אֶת כָּל כְּלֵי הַבְּשָׂרָה?" בְּלֵם קִימוֹ וּקְבִלוּ אֶת פְּקֻדַת הָרַב בְּמֵלֶא הַמְּשֻׁמְעוֹת וּלְלֹא כָּל פְּקוּיָה, הֵם יָדְעוּ שֶׁאֵם הָרַב מְצִיָּה לַעֲשׂוֹת כֵּן אֵין לְהַרְהֵר אַחֲרָיו.

בְּעַל מְגָלָה עֲמֻקוֹת הַתְּחִיל לִשְׁלַח מְכַתְּבֵי הַזְּמָנָה לְגְדוּלֵי הָרַבָּנִים, שֶׁבָּהֶם נִתְבַּקְּשׁוּ לְבוֹא לְקִרְקוּב בְּמוֹעֵד שְׁנִקְבַע מִרְאֵשׁ, כְּדֵי לְהִתְכַּנֵּס יַחַד לְדוֹן וּלְפַסֵּק בְּשֵׁאֵלָה קִשָּׁה בְּיוֹתֵר.

פרק חמישי

כנוס הרבנים

בְּקִרְקוּב, עיר מְלֵאָה חֲכָמִים וְסוֹפְרִים, לֹא הָיָה זֶה חֲזוֹן בְּלִתִּי נִפְרָץ, שְׂרָבָנִים וְגְדוּלֵי תוֹרָה יִתְכַנְסוּ מִפְעַם לְפַעַם כִּדִּי לְדוֹן וְלִהְיֵעַץ בְּעֵנֵי הַכָּל, כִּי קִרְקוּב הִיְתָה אֶז מִרְכֵּז שֶׁל תוֹרָה וְיִהְדוּת. שָׂמַם שֶׁל גְּאוּנֵי הַתוֹרָה מִקִּרְקוּב הָיָה לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה בְּכָל רַחְבֵי הָעוֹלָם הַיְהוּדִי. וְרַבִּים הָיוּ מִתְלַמְּדֵי הַחֲכָמִים שֶׁנִּהְיוּ לְקִרְקוּב כִּדִּי לְשָׂאב מִמַּעַן הַתוֹרָה וְהַחֲכָמָה שֶׁל גְּאוּנֵיהָ וְגְדוּלֶיהָ. אַךְ הַהִתְכַנְסוּת הַזֹּאת, הַפְעַם שֶׁל כָּל כָּף הַרְבֵּה גְדוּלֵי תוֹרָה בְּבֵית אַחַת וּמִבְּלֵי לְהוֹדִיעַ מֵרֵאשׁ בְּמָה מְדַבֵּר, הָאֵם זֶהוּ עֵנֵן שֶׁל גְּזֵרָה קִשָּׁה מִצַּד הַמְּלָכוּת, אוֹ בְּעֵינָה מְסַבֶּכֶת שֶׁל הַתֵּר עֵגוּנָה וְכִדּוּמָה הִיְתָה בְּשִׁבִיל כָּלֵם הַפְתָּעָה גְמוּרָה וְעוֹרָרָה סְקָרְנוּת רַבָּה וְנַחוּשִׁים שׁוֹנִים.

מה קרה?

בַּיּוֹם הַמְּיֻעָד, כְּאֲשֶׁר כָּל גְּדוּלֵי הַתוֹרָה הַמְזֻמְנִים, כְּבָר הַתְכַנְסוּ בְּבֵיתוֹ שֶׁל בַּעַל מַגְלַה עֵמְקוֹת, רַבָּה שֶׁל קִרְקוּב וְכָלֵם מִתְאַמְצִים לְשׂוֹא לְגִלוּת מֵה "הוֹלֵךְ כָּאֵן" ... שֶׁלַח הַרְבֵּ אֶת הַשְּׂמֵשׁ שֶׁל בֵּית הַדִּין לְקִרְא אֶת שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׂתַפִּים וְעַד שֶׁאֵלֶּה הִגִּיעוּ נִתְבַּקְּשׁוּ הַרְבָּנִים הָאוֹרְחִים לְהִכָּנֵס לְאוּלָם הַגְּדוּל שֶׁל בֵּית הַמְדָרָשׁ וְלִתְפֹס שֵׁם אֶת מְקוֹמוֹת הַיְשִׁיבָה שֶׁהוֹכְנוּ בְּשִׁבְלָם.



כנוס הרבנים

שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׁתַּפִּים הִגִּיעוּ מִיַּד כַּפְּקֵדַת הָרֶב, בְּלוֹיַת הַשֶּׁמֶשׁ שֶׁל בֵּית הַדִּין וּלְעֵינֵיהֶם נִתְּגַלָּה מַחְזָה נוֹרָא הוֹד: לְמַעַלָּה בְּכַתֵּל הַמְּזֻרָח יָשְׁבוּ בַּחֲצֵי גֶרֶן עֲגֵלָה, רַבָּנִים בְּעַלֵּי הַדָּרַת פָּנִים, עֲטוּרֵי זָקֵנִים אַרְפִּים וּפְאוֹת מְסֻלָּסוֹת, עִם מַגְבָּעוֹת עֲגֵלוֹת אוֹ שְׂטְרִימָלִים וּגְלִימוֹת קְטִיפָה רַחְבוֹת שְׂרוּוֹלִים וְחִגּוּרוֹת מְשִׁי, כְּשֶׁהֵבְאִים בְּשָׁנִים שְׁבִינֵיהֶם נִשְׁעָנִים עַל מַקְלוֹת עִם יְדֵיּוֹת מְזַהְבוֹת אוֹ מְכֻסְפוֹת וְכָל דְמוּתָם אוֹמְרַת כְּבוֹד וְהֶדֶר. בְּשָׁעָה זוֹ עָטוּ בָלֵם אֶרְשֶׁת שֶׁל רְצִינּוֹת וְצִפְיָה דְרוּכָה לְקִרְאֵת הַנוֹשֵׂא הַבְּלָתִי יְדוּעַ, שְׁעוּמָדִים לְהַעֲלוֹת לַפְּנֵיהֶם.

דין תורה

בְּעַל "מְגֵלָה עֵמְקוֹת", שֶׁבְּתוֹר מָרָא דְאַתְרָא יָשֵׁב בְּרֵאשׁ הַקְּרוּאִים, פָּנָה אֶל שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׁתַּפִּים, כְּשֶׁשְׁפָתוֹתָיו רוֹטְטוֹת מִהַתְּרַגְּשׁוֹת וּפְנָיו חוֹרִים כְּסִיד וְקָרָא אֲלֵיהֶם בְּקוֹל מְעוֹרָר פְּלֻצוֹת:

"עֲלֵיכֶם לַחֲזוֹר כָּאֵן עֵתָה בְּפָנֵי בֵּית הַדִּין הַגָּדוֹל עַל כָּל סְפוּר הַזְּעָה כְּפִי שֶׁסִּפְרָתֶם לִי".

דְּמָמָה כְּבִדָּה רוּוִיַת אֵימָה הַשְּׁתַּרְרָה בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ. שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׁתַּפִּים הוֹרִידוּ אֶת רֵאשִׁיָּהֶם בְּבוּשָׁה וּבִגְדוֹן. הֵם לֹא יָכְלוּ יוֹתֵר לִבְבוֹת. כִּי לְבוֹתֵיהֶם כְּאֵלוֹ הַתְּאַבְּנוּ וּמְקוֹר דְּמַעוֹתֵיהֶם הָיָה יָבֵשׁ. בְּקוֹל חֲלוּל כְּשֶׁל בַּר מִנּוּן שִׁיָּצָא מִקְּבָרוֹ וּמִבְּקֵשׁ תַּקּוּן עֵבּוֹר נִשְׁמַתּוֹ הַחוּטָאֵת, פָּתַח אֶחָד מֵהֶם אֶת דְּבָרָיו וְהַשְּׁנֵי הַחֲרָה הַחֲזִיק אַחֲרָיו:

"מָזָה עֲשָׂרוֹת בְּשָׁנִים הֵם מְשׁוּקִים וּמְפָצִים בְּשָׁר טָרָף בְּכָל רַחְבֵי קְרוֹבוֹ! בְּגִלְלַת תְּאוֹת הַבָּצַע הַכְּשִׁילוֹ אֶת יְהוּדֵי הָעִיר בְּעִבְרוֹת חֲמוּרוֹת בְּיוֹתֵר!

"הֵיוּ נוֹחֲרִים בְּהֵמוֹת וּמִנְבָּלִים עֲגָלִים וּמוֹכְרִים אֶת בְּשָׂרָם בְּתוֹר כְּשֶׁר לְמַהְדָּרִין מִן הַמְּהַדָּרִין! בְּשָׁר הַטְּרָפָה שְׁלָהֶם מְצָא אֶת

בְּכוֹר הַהַתּוֹדָה

דַּרְכוֹ בְּכֹל בַּיִת יְהוּדִי בְּקִרְקוֹב! אֵין בַּיִת אֲשֶׁר מְטַבְּחוֹ לֹא נִתְגַּעַל
בְּמֵאֲכָלֵי פְּגוּל שְׁסַפְּקוּ עַל יָדָם. הַזְדוּת לְכָף הִגִּיעוּ לְרִכּוּשׁ עֲצוּם.
קִבְּנוּ לָנוּ בְּתִים מְפָאָרִים וְטִירוֹת הַטּוֹבְלוֹת בְּגִבֵּי נוֹי מְטַפְּחִים
לְהַפְּלִיא, מְלֵאנוּ אֶת דִּירְתָנוּ בְּכֹל שְׂכִיּוֹת הַחֲמֻדָּה שֶׁנִּפְשָׁנוּ חֲשָׁקָה
בָּהֶם: רְהִיטִים יְקָרִים כְּמוֹ בְּאַרְמוֹנוֹת מְלָכִים, כְּלִי כֶּסֶף וְכִלֵּי זָהָב,
תְּכַשִּׁיטֵי פֶז וְהַלּוּמִים נּוֹצְצִים. בָּאנוּ בְּקִשְׁרֵי חֲתוּן עִם הַמְּשַׁפְּחוֹת
הַמְּיַחֲסוֹת בְּיוֹתֵר, חֲלַקְנוּ גַם סְכוּמֵי כֶּסֶף גְּדוֹלִים לְצָרְכֵי צְדָקָה וְכֹל
זֶה בָּא לָהֶם מֵהַרְוּחִים שֶׁל הַפְּצַת בֶּשֶׁר הַתּוֹעֵבָה וְהַכְּשֵׁלֶת אֲלֵפִים
וְרַבּוֹת יְהוּדִים תְּמִימִים שֶׁהִתְפַּטְּמוּ בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת!

"עֵתָה נִפְקָחוּ עֵינֵינוּ לְרֵאוֹת וְנוֹכַחְנוּ לְדַעַת מֶה עוֹלָלְנוּ
מֵאֵז יְמֵי נְעוּרֵינוּ וְעַד הַיּוֹם! אָנוּ בּוֹשִׁים מֵעַצְמָנוּ וּמֵלֵאִים יְסוּרֵי
חֲרָטָה. אָנוּ יוֹדְעִים שֶׁעֲבוּר חֲטָאִים כָּאֵלֶּה לֹא יוֹצֵאִים אֶף פְּעַם
מִגִּיהָזָם! עַד כֹּה לֹא עֲמַדְנוּ עַל חֲמַרְת הַפֶּשַׁע. אֲנַחְנוּ עִמֵּי
הָאֲרָצוֹת וּבְיָרִים: מֵעוֹלָם לֹא לָמְדוּ אוֹתָנוּ מְאוּמָה! מֵאֵז הָיוּתָנוּ
יְלָדִים קִטְנִים הָיִינוּ יְתוּמִים מֵאֵב וּמֵאֵם וְלֹא הָיָה מִי שְׂיַחַנֵּךְ אוֹתָנוּ.
עֵתָה נּוֹדַע לָנוּ כְּמָה אָנוּ צָרִיכִים לְהַפּוֹת עַל חֲטָא! אָנוּ מְבַקְּשִׁים
אֲפּוֹא מִמַּעַלְתְּכֶם לְהוֹצִיא בְּשִׁבְלֵנוּ תְּשׁוּבַת הַמִּשְׁקָל כְּדִי שֶׁנוֹכֵל
לְכַפֵּר עַל עֲוֹנוֹתֵינוּ. אָנוּ מוֹכְנִים לְקַבֵּל עַל עַצְמָנוּ סְגוּפִים קָשִׁים
בְּיוֹתֵר, שְׂיִבְדּוּ אוֹתָנוּ, שְׂיִרְמְסוּ אֶת כְּבוֹדְנוּ עַד עֶפֶר וּבִלְבַד לְהִגִּיעַ
לְעוֹלָם הָאֱמֶת כְּשֶׁאָנוּ מְמַרְקִים וּמְצַרְפִּים מֵהַעֲבֻרוֹת שֶׁבִידְנוּ..."

זַעֲקַת שֹׁבֵר

עוֹד לִפְנֵי שְׁשָׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׁתַּפִּים סִימוּ אֶת דְּבָרֵי הַיּוּדִי
שְׁלָהֶם, כְּבָר עֲבָרָה חֲלַחְלָה בֵּין שׁוֹרוֹת הַרְבָּנִים, שֶׁבִקְשִׁי יְכַלּוּ
לְהֶאֱמִין לְמִשְׁמַע אֲזִנֵּיהֶם וּפִה וְשֵׁם פָּרְצוּ הַתִּיפְחִיּוֹת שֶׁל בְּכִי
וְלַחֵשׁ רַחֵשׁ שֶׁל תַּמְהוֹן וְתִדְהָמָה, אֶךְ לְאַחַר שֶׁכָּל הַפְּרָשָׁה בְּלָה
נְגוּלָה בְּפִיָּהֶם עַל חֲמַרְתָּהּ, הַקִּיף הִיגוֹן וְהַכָּאֵב אֶת בְּלֵם. חֲלַק
מֵהַרְבָּנִים קָרְעוּ קְרִיעָה... יְרִדוּ לְשֵׁבֶת עַל הַרְצָפָה כְּאֲבֵלִים וּפְתַחוּ
בְּנֵהוּ וְקִינָה כְּמוֹ עַל חֲרַבֵּן בַּיִת הַמְּקַדָּשׁ.

כְּנוֹס הַרְבָּנִים

"שֵׁד וְשָׁבֵר!" קוֹנְנוּ הַרְבָּנִים "כָּל הַמְאָבֵד נֶפֶשׁ אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל כְּאִלוֹ אֶבֶד עוֹלָם מְלֵא!" כְּמָה נֶפְשׁוֹת נִגְדְּעוּ מִן הָעוֹלָם בְּטָרֵם יַעֲקֹב! בְּעוֹן הַהִסְתָּאבוֹת בְּמֵאֲכָלֵי גְבֻלָּה וּיְטָרְפָה וְחִלָּב פְּרָצוּ הַמְּגַפּוֹת וְעוֹלֵי יָמִים וְתִינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן נִסְפּוּ בָּהּ וּפְתִיל חַיִּיהֶם נִתְקַוּ!!".

"הֵאֵם יִשְׁנֶה בְּכֻלָּל אֶפְשָׁרוֹת תְּשׁוּבָה בְּשִׁבְלֵם?" נִזְרְקָה שְׁאֵלָה מִפִּי שֶׁל אֶחָד הַרְבָּנִים.

"אֵין לָהֶם תְּקוּמָה! אֲבָדָה תְּקוּוֹתֵם!" קִבְּעוּ רַבָּנִים אֲחֵרִים בְּסַעֲרַת רוּחַם.

"גַּם כָּל הָאֲרָבַע מִיתוֹת בֵּית דִּין אֵינָם עֹנֵשׁ מִסְפִּיק בְּשִׁבְלֵי פְּשָׁעִים כְּאֵלֶּה" קָרָא מִשְׁהוּ בְּרִתִּיחָה וּבְזַעַם עֶצוֹר – "שׁוּם תְּשׁוּבַת מִשְׁקָל לֹא תוּכַל לְצַרֵּף אֶת נְשָׁמוֹתֵיהֶם הַחוֹטְאוֹת, נִגְזַר עֲלֵיהֶם לְהִתְהַפֵּר וּלְהִתְגַּלְגַּל בְּכַף הַקַּלְעַל לְעוֹלָמִי עַד!.."

שְׁנֵי הַשְּׁתַּפִּים הַקְּצָבִים עָמְדוּ פִּיק בְּרַפִּים כְּשֶׁעִינֵיהֶם כְּבוֹשׁוֹת בְּקִרְקַע וְדַבְּרֵי הַזַּעַם שֶׁל הַרְבָּנִים שֶׁהוֹטְחוּ כְּלַפִּיהֶם בְּלֵהֲט רֵב בְּרִגְעִים הַחֲמִים שֶׁל הַגְּלוּי הַמִּדְּהִים, נִחְתּוּ עַל רִאשֵׁיהֶם כְּמַהְלָמוֹת עֲזוֹת וּפָגְעוּ בָּהֶם כְּמִדְּקֵרוֹת חֶרֶב. מֵעִיָּהֶם נִתְהַפְּכוּ בְּקִרְבָּם וּמִרְרָתָם כְּאִלוֹ נִשְׁפָּכָה וְהָרַק בְּפִיהֶם הָיָה מֵר כְּלַעֲנָה.

הֵם הִטִּילוּ אֶת עַצְמָם עַל הָאָרֶץ בְּשִׂאֲרֵית כְּחוֹתֵיהֶם וּפְתָחוּ בִּילְלָה צְרֻחַת כְּשֶׁל חַיָּה פְּצוּעָה:

"רַבָּנִים קְדוֹשִׁים! רַחֲמוּ עַל נְשָׁמוֹתֵינוּ! אֵל תַּחֲוִסוּ עַל גּוֹפְנוּ כְּלָל וְכֻלָּל! תַּצִּיּוּ אֶפְלוֹ לְסָרֵק אֶת בְּשָׂרְנוּ בְּמִסְרָקוֹת שֶׁל בְּרָדֵל וְלִזְרוֹת מֶלַח עַל הַפְּצָעִים וְאַנְחֵנוּ נִקְבֵּל אֶת הַיִּסּוּרִים מִבְּלִי לַפְּצוֹת פֶּה וּבִלְבָד שֶׁנִּצְוִי אֶת נְשָׁמוֹתֵינוּ מִדָּרְאוֹן עוֹלָם בְּשִׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת!!"

כְּאִשֶּׁר בַּעַל מַגְלַה עִמָּקוֹת הַתְּבוּנָה בְּפְנֵיהֶם הַזְעֵמִים שֶׁל הָרַבָּנִים שֶׁבְקִשְׁי יָכְלוּ לְשַׁלֵּט בְּרוּחָם וּלְאַזְנֵי וְהַגִּיעוּ יְלָלוֹת הָרַפָּאִים הַמְחַרְדוֹת שֶׁל הַקְּצָבִים הַשְּׁתָּפִים, שֶׁבְקֵעוּ מִלְבוּתֵיהֶם הַשְּׁבוּרִים וְהָרְצוּצִים, נִתְעוֹרְרוּ רַחֲמָיו עַל שְׁתֵּי הַנְּשָׁמוֹת הָאֲבוּדוֹת וְהוּא פָּנָה אֶל בֵּית הַדִּין, בְּקוֹל רַךְ וּמְשִׁיב חַמָּה, בְּהַתְּאֲמָצוּ לְשַׁדֵּל אֶת הָרַבָּנִים לְהַטּוֹת אֶזְן קִשְׁבָּת לְתַחְנוּנֵיהֶם שֶׁל הַחוּטָאִים הַמְּבַקְשִׁים לְפָתַח לָהֶם שַׁעֲרֵי תְּשׁוּבָה - וּלְנִסּוֹת בְּכָל זֹאת לְמַצֵּא מוּצֵא...

אֵין חוּטָא שְׂאִין לוֹ תִּקְנָה

"מִוְרֵי וְרַבּוּתֵי, רַבָּנִים וְדִיָּנִים מִמַּחִים!" - פָּתַח הָרַב אֶת דְּבָרָיו - "יְדוּעִים וּמְקַבְּלִים עָלֵינוּ דְּבָרֵי רַבּוּתֵינוּ בְּעַלֵּי הַתְּלַמוּד וְנוֹשְׂאֵי כְּלֵיהֶם, אֵין חוּטָא שְׂאִין לוֹ תִּקְנָה! הַתְּשׁוּבָה בּוֹקֵעַת וְעוֹלָה דְרָךְ כָּל הָרַקִּיעִים וּפּוֹרֶצַת כָּל הַשְּׁעָרִים הַנְּעוּלִים! וְאָמְרוּ בְּגִמְרָא עַל מְנַשֶּׁה מֶלֶךְ יְהוּדָה, אֲשֶׁר הֶעֱמִיד צֶלֶם בְּהִיכַל ה', כְּאִשֶּׁר בְּקִשׁ לְחַזֵּר בְּתְּשׁוּבָה, נִעְלוּ הַמְּלָאכִים בְּפָנָיו אֶת כָּל הַשְּׁעָרִים, כְּדִי שֶׁתְּשׁוּבָתוֹ לֹא תִּתְקַבֵּל - וְאִז גָּבְרָה מִדַּת הַרַחֲמִים עַל מִדַּת הַדִּין וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּבִיכּוֹל עָשָׂה לוֹ כְּמִין מַחְתֶּרֶת בְּרַקִּיעַ כְּדִי לְקַבְּלוֹ בְּתְּשׁוּבָה! וְאֵם הַשֵּׁם יִתְּבַרַךְ רַחֵם עַל חוּטָא גָּדוֹל כְּזֶה שֶׁהַכְּנִיס פֶּסֶל בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, מַדּוּעַ לֹא יִכְמְרוּ רַחֲמֵינוּ עַל שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה הַמִּתְּפַלְשִׁים בְּעַפְרָ לְרַגְלֵינוּ וּמִתְּחַנְּנִים וּמְבַקְשִׁים סְלִיחָה וּכְפָרָה - מַדּוּעַ לֹא נִנְסֶה לְמַצֵּא מְרַפָּא לְנַפְשָׁם וּלְחַתֵּר בְּשִׁבְלֵם דְרָךְ לְתְּשׁוּבָה?!"

דְּבָרָיו הַנִּרְגָּשִׁים שֶׁל בַּעַל מַגְלַה עִמָּקוֹת שֶׁכְּבוּ בְּמַקְצַת אֶת סַעֲרַת הָרוּחוֹת וְהַפִּיגוּ בְּמִדַּת מָה אֶת הַרְתָּחָה וְהַזְעַם שֶׁהִפְנוּ נֶגֶד הַשְּׂנִיִּים, כְּשֶׁגְּלוּ אֶת מַעֲשֵׂי הַנִּבְלָה שֶׁבְּצֵעוּ, בְּהַכְּשִׁילָם עִיר שְׁלָמָה בְּמִשְׁךְ שְׂנִיִּים בְּעֵבְרוֹת חֲמוּרוֹת בְּיוֹתֵר. גַּם הַמְּרָאָה שֶׁל הַשְּׂנִיִּים שֶׁשָּׁכְבוּ עִתָּה עַל הָרְצָפָה בְּהַכְּנָעָה וּבַהֲשִׁפְלָה כְּשֶׁפְּנֵיהֶם כְּבוֹשׁוֹת בְּקַרְקַע וְיִלְלַת הַיְּאוּשׁ שֶׁלָּהֶם מִמְּלַאת אֶת חֲלַל הָאוּלָם,

כנוס הרבנים

עורר בכל זאת את רגשי הרחמים שבלב חברי בית הדין והם התחילו להתלחש ביניהם ולטבס עצה בדת מה לעשות.

כמה רבנים נגשו אל בעל מגלה עמקות והציעו לו שיצנה על שני הקצבים ללכת בינתיים הביתה, כדי שבית הדין יוכל לדון בענין בשקט ולחפש דרך כיצד להציל את נשמותיהם מדינה של גיהנם.

לאחר ששני השתפים מאכילי הטרפה עזבו את האולם, פתחו חברי בית הדין בהתיעצות קדחתניות בינם לבין עצמם, דנו והתנחו במרץ, במאמץ לקבע את המעשה ואת הדרך אשר לפיה ילכו ויתנהגו החוטאים כדי להגיע לתשובה שלמה ולבא לעולם האמת כשהם מנקים ומצרפים מעונותיהם הכבדים.

לא בנקל הגיע בית הדין לסכומים בקשר לדרך התשובה. הדיינים וה; "שקלא וטריא" נמשכו שעה ארבה. המצחים הגבוהים של הרבנים נחרשו קמטים עמקים מרב מאמץ לצלל בים הש"ס והפוסקים, ראשונים ואחרונים וכל המקורות שיש להם שיכות לסגיות של חטא ומחטיא, הכשלת הרבים, חייבי כרתות וחייבי לאוין, נבלה וטרפה, חלב ודם.

כשנתעוררו ספקות וחלוקי דעות נגשו לעין בספרים. עד מהרה התמלאו כל השלחנות בספרים פתוחים שהוצאו מהאצטבאות הרבות שהקיפו את הקירות. גם הרב בעל מגלה עמקות הביא מביתו ספרים עתיקים יקרי ערך, שמהם צדד להוכיח, שתשובה מתאימה יכולה לכפר גם על החטאים הנוראים האלה.

הדיינים והבוחים החריפים נתמשכו עד שעה מאחרת בזילה, כשבלם סחוטים מרב עיפות. החליטו להפסיק את הישיבה ולחדש אותה למחרת בבקר.

הַרְבָּנִים חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין הַנְּאֻסִים סָדְרוּ לְמְנוּחַת הַלֵּילָה אֲצֶל הַבַּעַלִּי הַבְּתִים הַחֲשׂוּבִים בְּקֶרְקוֹב, אִם כִּי אֵלֶּה לֹא יִדְעוּ כָּלֵל "מֶה הוֹלֵךְ כָּאֵן" וּבְשָׁל מָה כָּל הַפְּעִילוֹת הַחֲשׂוּבָה הַזֹּאת.

הַרְבָּנִים חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין הַקְּדִימוֹ לְקוֹם בְּהַשְׁכַּמַת הַבֶּקֶר, הַתְּפִלָּלוֹ, סָעְדוּ בְּחִפְזוֹן אֶת פֶּת הַשְּׁחֵרִית וּמָהְרוּ לְבֵית הַכְּנֶסֶת הַגָּדוֹל כְּדִי לְחַדֵּשׁ אֶת הַדִּיּוֹן שֶׁהַפֶּסֶק אָמַשׁ, בְּמַטְרָה לְחֹרֵץ אֶת כְּלָלֵי הַתְּשׁוּבָה עֲבוּר הַקְּצָבִים מְאֻכִּילֵי הַטְּרַפּוֹת.

כִּי עָבְרוּ כַּמָּה יָמִים שֶׁל יְשִׁיבוֹת וְדִיּוּנִים וְעֵדוּן לֹא יָכֹלוּ חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין לְהִגִּיעַ לִידֵי הַחֲלָטָה אַחִידָה בְּדַבַּר דְּרָכֵי הַתְּשׁוּבָה עֲבוּר שְׁנֵי הַבַּעַלִּי הָעֶבְרָה, הָרוֹצִים לְמַרְק אֶת עֲוֹנוֹתֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּלְהִגִּיעַ זְכָאִים לְעוֹלָם הַבָּא.

הַקְּצָבִים מִתְּכוֹנְנִים לְגִזַּר דִּינָם

בֵּינָתִים נִשְׂאָרוּ שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׁתַּפִּים סְגוּרִים בְּדִירוֹתֵיהֶם, קְפוּאִים וְדוֹמְמִים, פְּנִיָּהֶם רָעִים וּנְפוּלִים לְבִלִּי הֶכֶר, כְּמַעַט לֹלֵא אוֹכֵל וּלֹלֵא שְׁנָה, רַק בּוֹכִים וּמְקוֹנְנִים, מְזַמְּן לְזַמֵּן כְּאִשֶׁר מְלֵאֵי הַדְּמָעוֹת הַתְּחִדֵּשׁ...

עַם כָּל זֹאת, לֹא יִדְעוּ הַמוֹנֵי הַיְּהוּדִים בְּקֶרְקוֹב אֵף שְׁמֵץ קַל עַל מָה הַמְּדַבֵּר, לְשֵׁם מָה הַתְּכַנְסוּ וּבָאוּ לְכָאן כָּל כִּי הַרְבֵּה רַבָּנִים וּגְדוּלֵי תוֹרָה וְאִיךָ כָּל זֶה מִתְּקַשֵּׁר עִם שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׁתַּפִּים, כִּי הָרַב בַּעַל מְגִלָּה עִמְקוֹת הַשְּׁכִיל לְנַהֵל אֶת כָּל הַיְּשִׁיבוֹת וְהַתְּעֻצּוֹיוֹת בְּסוּדִיּוֹת מַחֲלָטָה. אֵף אִישׁ, חוּץ מִחֲבָרֵי בֵּית הַדִּין, לֹא הָיָה רִשְׁאֵי לְהַמְצֵא בְּבֵית הַכְּנֶסֶת הַגָּדוֹל בְּיָמֵים אֵלֶּה. הָאָדָם הַיְּחִיד שֶׁנִּתְּנָה לוֹ רְשׁוּת כְּנִיסָה הָיָה שְׁמַשׁ בֵּית הַדִּין וְהֵלֵךְ הַזֶּהר בְּאִזְהָרָה חֲמוּרָה לְשַׁמֵּר אֶת לְשׁוֹנוֹ וְלֹא לְסַפֵּר לְשׁוֹם אָדָם שְׁבַע עוֹלָם דְּבַר וְחֻצֵי דְבַר בְּקִשְׁר לְגִלּוֹי הַשְּׁעֵרוּרִיָּה הָאִימָה שֶׁל הָאֲכֻלַת בֶּשֶׂר טְרַפָּה לְעוֹר שְׁלֵמָה בְּמִשְׁךָ עֲשָׂרוֹת שָׁנִים עַל יְדֵי שְׁנֵי

כנוס הרבנים

השתתפים הקצבים, העשירים והמכבדים ביותר בעיר - עד שתגיע השעה שאפשר יהיה לפרסם את הדבר ברבים.

בני הבית של הקצבים השתתפים, נשיהם וילדיהם, חתניהם וכלותיהם, לא ידעו את נפשם מרב תדהמה. הם הפגועו בבעליהם ובאביהם והתחננו לפניהם:

"אבא! חותני! מה קרה? דבר! אמר מלה!"

אך לא קבלו כל מענה...

הם התענו והתיסרו כל העת, לא סדרו את הבית, לא הציעו את המטות - אך שום דבר לא הועיל, השנים היו דוממים קאבן.

פָּרָק שְׁשִׁי גִּזְר הַדִּין

לְבַסּוֹף הַגִּיעַ הַיּוֹם בּוֹ נִפְלָה הַהִכְרָעָה, נִסְחַת הַהַחְלָטָה
הַמְּסַכֶּמֶת שְׁנִתְקַבְּלָה עַל יְדֵי בֵּית הַדִּין בְּבֵית הַכְּנֶסֶת הַגָּדוֹל
נִרְשָׁמָה בְּקוֹלְמוֹס שֶׁל נּוֹצֵת אֶזְז עַל פְּנֵי גְלִיּוֹן נִיר אַרְךְ וּבָה סְעִיפִים
רְבִים בְּדָבָר דְרָכֵי הַתְּשׁוּבָה עֵבוֹר שְׁנֵי הַשְּׁתַּפִּים מְאֵכִילֵי הַטְּרָפוֹת.

אֲז שָׁלַח בְּעַל מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת אֶת הַשְּׁמֶשׁ לְקִרְאָה לְשֵׁנֵי
הַשְּׁתַּפִּים שְׁיִבּוֹאוּ לְהַתִּיצֵב בְּפְנֵי הַרְבָּנִים חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין בְּבֵית
הַכְּנֶסֶת הַגָּדוֹל.

הַרְבָּנִים כְּמַעַט שָׁלָא הִכִּירוּ אֶת שְׁנֵי הַבָּאִים, שָׁרְאוּ אוֹתָם
רַק לְפָנֵי יָמִים מְסַפָּר. שְׁנֵיהֶם הִשְׁתַּנּוּ פְּלָאִים בְּמִשְׁךָ יָמִים
סְפוּרִים אֵלּוּ, כְּאֵלּוּ הַחֲלִיפּוֹ צוּרָה. פְּנִיָּהֶם הָיוּ כְּפָנֵי אָדָם הַנוֹטָה
לְמוֹת, חֲלָשִׁים וְתִשׁוּשִׁים כְּאֵלּוּ אֲזָלָה מְגוּפָם טַפַּת דָּמָם
הַאֲחֻרָּנָה... בְּקִשֵׁי יָכְלוּ לַעֲמֹד עַל הַרְגָּלִים...

חֲזוּתָם הַמְּזַעֲזַעַת שֶׁל שְׁנֵי מְבַקְשֵׁי הַתְּשׁוּבָה אֲשֶׁר
מְקַצְבִּים גְּבַרְתָּנִים, שֶׁהֵדָם כְּמַעַט פָּרַץ מִפְּנִיָּהֶם מְרַב אוֹנִים
וּבְרִיאוֹת, הִפְכוּ תוֹךְ יָמִים סְפוּרִים לְצֵל אָדָם, אֶךְ וְרַק יַעֲקֹב הַצֶּעֵר
וְיִסּוּרֵי הַחֲרָטָה עַל מַעֲשֵׂיהֶם בְּעֵבֶר, נִגְעוּ מְאֹד לְלֵב חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין
וּבְעֵינֵי רְבִים נֶצְנְצוּ דְמַעוֹת שֶׁל רַחֲמִים וְחֻמְלָה.

"אִם הֵם מְתִיִּסְרִים בְּיִסּוּרֵי חֲרָטָה כְּאֵלָה, הֲרֵי הֵם בְּעֵלֵי
תְּשׁוּבָה מִמֶּשׁ!" קָרָא אֶחָד הַרְבָּנִים, שֶׁלְּבּוֹ נִתְכַּוֵּץ בְּקִרְבּוֹ מְרַב
רְגֵשׁ.

גזר הדין

"הרי מעוט חלבם ודמם, צריך להתקבל כאלו הקריבו קרבן עולה על מזבח התשובה!" החרה החזיק אחריו רב שני בקול רזוי דמעות.

הרב בעל מגלה עמקות קם ממקומו ובבית הפנסת השלף הס, הוא פנה אל שני הקצבים, שנשארו עומדים ליד הפתח כשעיניהם נעוצות ברצפה ושאל אותם בקול רם:

"האם מוכנים ומזמנים אתם לקבל על עצמכם לשמר ולעשות ולקיים את כל מה שבית דין זה יטיל עליכם?"

"כן!!!" ענו שניהם כאחד בכל כחם. "אפלו אם תצוו שיגזרו אותנו לגזרים בעודנו בחיים, נקבל את הענש באהבה! לא יצטרכו לעקד אותנו! נשכב בשקט ונסבל את היסורים בדממה, מבלי להוציא הרה! אנחנו רק נקדים ונאמר: יהי רצון שיהא זה לכפרה על כל עונותינו..." - - -

השמדת הרכוש

- "ויבכו, הקשיבו היטב!" אמר בעל מגלה עמקות - "לכו הביתה וכה תעשו: תאספו את כל החפצים של הבנים והבנות, הגרים אצלכם, את כל הרהוט, המלבושים והתכשיטים ותמסרו לכל אחד חלקו - ועליהם לעזב מיד את הבית ולחפש להם מקומות מגורים אחרים. לעמת זאת בשביל נשיכם תשאירו את דברי הלבוש וכלי המטה - אך לא את התכשיטים! בשבילכם עצמכם אל תשאירו אפלו את המלבושים, פרט לבלאי סחבות על מנת לכסות את בשרכם וערדלים מרפטות להגן על רגליכם. את כל הרכש הנשאר תערימו לערמה גדולה במרכז הרחבה של חצר ביתכם ותעלו הכל באש! אל תחוסו על שום דבר: בגדים, תכשיטים, חפצי בית, רהיטים, מרכבות, מגלשי שלג וכל דברי הערך היקרים ביותר - הכל חייב לעלות על המוקד ולהיפך

בְּכוֹר הַהַתּוֹךְ

לְאַפֵּר, מִבְּלִי שֵׁיִשְׂאֵר מֵהֶם שְׂרִיד וּפְלִיט! אַחַר כֵּן תִּמְכְּרוּ אֶת כָּל
בְּעַלֵי הַחַיִּים שֶׁבְּמִשְׁק בֵּיתְכֶם וְאֶת כָּל הַנֶּכְסִי דָּלָא נִידִי: אֶת
הַסּוּסִים, הַבְּהֵמוֹת וְהָעוֹפוֹת וְאֶת הַבְּתִים, הַגְּנִים הַשְּׂדוֹת
וְהַיְעָרוֹת - וְאֶת הַכֶּסֶף שֶׁתִּקְבְּלוּ תִּמְוַרְתֶּם תִּשְׂרְפוּ בְּאֵשׁ! אֵל
תִּשְׂתַּמְשׁוּ בַכֶּסֶף זֶה אִפְלוּ לְמַטְרוֹת צְדָקָה, כִּי זֶה אֲסוּר בַּהֲנָאָה!
נִשְׂיֶכֶם יִתְגוֹרְרוּ בִּינְתֵימִים אֶצֶל הַיְלָדִים!

"וְאַחֲרֵי שֶׁתְּבַצְעוּ אֶת כָּל זֶה בְּדִיוֶק לְפִי הַהוֹרָאוֹת" - סִיִּים
הֶרַב אֶת דְּבָרָיו - "תְּבוֹאוּ אֵלַי וְאֲנִי אוֹמֵר לָכֶם מַה לַעֲשׂוֹת הֲלֹאֵה!"

שְׂנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׂתַפִּים מֵהָרוּ לְרוּיַח הַבֵּיתָה וְעָשׂוּ אֶת כָּל
אֲשֶׁר צִוָּה עֲלֵיהֶם בְּעַל מְגַלְהָ עֵמְקוֹת.

הֵם חִלְקוּ לִילְדֵיהֶם אֶת הַחֶפְצִים וְכָל הָאֲבִיזָרִים שֶׁהָיוּ
שְׂנִיִּים לָהֶם וְהַשְּׂאִירוּ בְּשִׁבִיל נְשׂוֹתֵיהֶם אֶת הַמְּלָבוּשִׁים הַחַיּוֹנִיִּים
בְּיוֹתֵר וְכָלִי מִטָּה מִיִּנְיָמַלִּים וְאֶת כָּל הָרְכוּשׁ הַנֶּשְׂאָר אֲסָפוּ
לְעֵרְמָה גְּדוֹלָה בְּרַחֲבַת הַחֶצֶר, שִׁפְכוּ עָלֶיהָ נֶפֶט וְהִצִּיתוּ אֶת
הָאֵשׁ... וְכִשְׁכַּל הָעֵרְמָה הָעֲנֻקִית הִפְכָה לְמֵאֲכַלֵּת אֵשׁ, שֶׁכִּלְתָהּ
אֶת הַנֶּכְסִים יִקְרִי הָעֵרֶךְ, שֶׁהֵם רָכְשׁוּ בְּמִשְׁךְ עֲשָׂרוֹת שָׁנִים, לֹא
הִרְגִּישׁוּ שְׂנֵי הַשְּׂתַפִּים שׁוּם עֶצֶב בְּלִבָּם. לְהַפֵּךְ, רָגַשׁ שֶׁל שְׂמִחָה
מְלֵא אֶת כָּל יְשׁוּתָם.

"יְהִי רְצוֹן שְׁכֵךְ יִשְׂרָאֵל וְיַעֲלֵמוּ כָּל עוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאוֹנוּ" -
נִשְׂאוּ הַשְּׂנִיִּים תְּפִלָּה בְּכָל הַלַּב - "מוֹטֵב שֶׁרְכוּשְׁנוּ יַעֲלֶה בְּאֵשׁ
וּבִלְבַד שֶׁנִּשְׂמֹתֵנוּ יִמְצָאוּ אֶת תְּקוּנָתָם וְיִנְצְלוּ מִדִּיכָה שֶׁל גִּיהֶנָּם!"

לֹא בְּמַהֲרָה בְּצַעֲהָ מְשִׁימַת הַחֶסוּל וְהַהֲשַׁמָּה שֶׁל כָּל
הָרְכוּשׁ. הַנֶּכְסִים הָיוּ כָּל כֵּן מְרַבִּים שֶׁהִדְבַּר אֶרֶךְ יָמִים עַל יָמִים.
וְכֹאֲשֶׁר נִסְתִּימָה הַמְשִׁימָה וּמְכַל הָרְכוּשׁ לֹא נִשְׂאֵר אֶף שְׂרִיד -
בָּאוּ הַשְּׂנִיִּים שׁוֹבֵב אֶל הֶרַב בְּעַל מְגַלְהָ עֵמְקוֹת וְהוּא נָתַן לָהֶם
הוֹרָאוֹת נוֹסְפוֹת בְּקִשְׁר לְחַלֵּק הַבָּא שֶׁל דְּרֹךְ הַתְּשׁוּבָה.

גלות של שלש שנים

"עבשיו" אמר בעל מגלה עמקות לשני הקצבים השתפים בעלי התשובה "לאחר שהעליתם באש את כל הונכם ורכושכם והשארתם לעצמכם רק את כסותכם לבשרכם - עליכם לכתת את רגליכם ברחובות העיר ולחזר על הפתחים! תלכו מבית לבית ותבקשו נדבות! אתם חייבים להתגבר על רגש הבושה ולדפק על כל דלת, אפלו של המכרים והקרובים ביותר ולהושיט יד בקבצנים לכל דבר! תצרפו פרוטה לפרוטה וכאשר יהיה בידכם מספר זהובים, תלכו אל שוק הסמרטוטים, מקום שם מוכרים דברי לבוש ישנים ומשמשים ותקנו לכם מכנסי בתנה ישנים, כתנת טלאי על גבי טלאי, טלית קטן ישן נושן, זוג נעלים מרפטות וקרועות וכובע חרפי מקמט ומשפסף...

את הבגדים האלה תלבשו על גוכם ואלו את הבגדים שאתם לובשים כעת תשרפו גם כן באש, שכן הם שארית מהרכוש שלכם, שבא לכם על ידי הכשלת יהודים בבשר טרפה ולכן גם הם אסורים בהנאה! במלה אחת: אסור שישאר על גופכם אפלו חוט אחד שנקנה בכסף שהרוחתם מבשר הטרפה, תלבשו רק מה שתקנו בכספי הנדבות שאנשים טובי לב יעניקו לכם! לכו אפוא ועשו מה שאני מצוה עליכם! כאשר תבצעו את הדבר ועל גופכם לא ישאר שום שריד ופליט מרכושכם האסור בהנאה, תחזרו שוב אלי כדי לקבל הוראות נוספות בדבר צעדי התשובה הבאים.

"רבי קדוש!" קראו השנים בבת אחת "נעשה ונקים ברצון ובשמחה בדיוק נמרץ כפי שכבודו מצוה עלינו! מוטב לנו לסבל בזיונות בעולם הזה מאשר לבוא בבשת פנים לעולם האמת..."

בְּכוֹר הַהַתּוֹדָה

בְּאִשֶּׁר שָׁנִי הַנְּגִידִים הַגְּדוֹלִים מֵאֲתָמוֹל, נִרְאוּ בְּסִמְטוֹת קַרְקוֹב כְּשֶׁהֵם לְבוּשִׁים בְּבִלְוֵי סְחָבוֹת וּמַחְזָרִים עַל הַפְּתָחִים, עוֹרֵר הַדָּבָר תִּדְהָמָה וְהַשְׁתוֹמָמוֹת שֶׁקָּשָׁה לְתַאֲרָן. אִם כִּי דְמוּתָם הִיְתָה זְזַעֲתִית וְחִזּוֹתָם הַשְׁתַּנְּתָה כְּלִיל, הַצְּלִיחוּ הָאֲנָשִׁים בְּכָל זֹאת לְזַהוֹת אוֹתָם וְהִתְחַלְּחוּ לְמַרְאֵיהֶם.

הַדָּבָר עוֹרֵר אֶת רַחֲמֵי הַבְּרִיּוֹת וְרַבִּים רָצוּ לְתֵת לָהֶם נְדָבוֹת גְּדוֹלוֹת יוֹתֵר, אֲךָ הֵם סָרְבוּ לְקַבֵּל מִטְבְּעוֹת גְּדוֹלוֹת יוֹתֵר, אֶלָּא הִקְפִּידוּ לְקַבֵּל מִכָּל אֶחָד לֹא יוֹתֵר מִפְּרוּטָה אַחַת.

הֵם לֹא רָצוּ שֶׁאֲסוּף הַנְּדָבוֹת בְּשִׁבִיל מַלְבוּשֵׁיהֶם הַדְּלִים יַעֲלֶה לָהֶם בְּנִקְל.

"אֲסוּר לָנוּ לֵהִיּוֹת יוֹתֵר מִיַּחְסִים מֵאִשֶּׁר כָּל קִבְצָן זָר הַמְּגִיעַ לְעִיר בְּדִי לְקַבֵּץ נְדָבוֹת" - אָמְרוּ אֶחָד לְשָׁנִי - "אִם יִתְיַחֲסוּ אֵלֵינוּ אַחֲרַת, הֲרִי נִפְיֵק טוֹבֵת הַנָּאָה מִהַעֲבָדָה, שְׁלַפְנֵי כֵן הִיָּה לָהֶם מַעֲמָד שֶׁל עֲשִׁירִים גְּדוֹלִים וְנִכְבָּדִים, עַקֵּב גְּרִיפַת הוֹן תוֹעֲפוֹת מִהַפְצַת בָּשָׂר טְרֵפָה בְּתוֹר בָּשָׂר כָּשֵׁר".

וְלָכֵן זֶה לָקַח לָהֶם כְּמָה יָמִים וְהֵם נֶאֱלָצוּ לְדַפֵּק עַל הַרְבֵּה פְּתָחִים, לְקַבֵּל פְּרוּטָה-פְּרוּטָה, עַד שֶׁהַצְּלִיחוּ לְקַבֵּץ סְכוּם שֶׁל כְּמָה זְהוּבִים.

מַחֲזָה מַחְרִיד

לְבַסּוֹף חָזְרוּ אֶל בַּעַל מַגְלָה עֲמֻקוֹת, כְּשֶׁהֵם מְלַבָּשִׁים בְּחֻלְצוֹת בְּלוֹיוֹת וּבְמַכְנָסֵי בְּתִנָּה עֵבִים, שֶׁלֹּא לְפִי מִדְתָּם, מְקַמְטִים וּמְטַלְאִים טְלָאֵי עַל גְּבֵי טְלָאֵי בְּחוּטִים גָּסִים; עַל רַגְלֵיהֶם נִעְלוּ מִיָּנִי עַרְדְּלִים מֵעַץ עֵבָה וּמַחְסָפֶס, גְּדוֹלִים מְאֹד וּבִלְתִּי מְהַקְצָעִים וּבְלִכְתָּם הִדְהִדוּ צַעֲדֵיהֶם כְּשֶׁל אֲסִירִים הַגּוֹרְרִים בְּרַגְלֵיהֶם כְּבָלִים כְּבָדִים וְעַל רֵאשָׁם חָבְשׁוּ בְּמִתּוֹת צֶמֶר עֲקָמוֹת, מִרְפָּטוֹת וּמְלַכְלָכוֹת כְּאֵלוֹ הוּצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִהַזָּבֵל. וּבְתוֹסֶפֶת

גִּזְרֵי הַדִּין

לְתַלְבֵּשׁת מַחְרִידָה זוֹ, הִיָּה מְרֵאָה פְּנֵיהֶם צָהֵב כְּשֶׁעוּה מַחְסֹר מְזוֹן וּמִמְעוּט שְׁנָה וְהַלְכִלוּךְ בְּצַבֵּץ מִכָּל קֶמֶט בְּגִלְל הָעֵדֶר הָרַחֲצָה.

כְּאִשֶּׁר בַּעַל מְגֵלָה עִמְקוֹת הַתְּבוּנוֹן עַל מְרֵאֵיהֶם וְנִסָּה לְהַשְׁוֹת אוֹתָם בְּדַמְיוֹנוֹ עִם חֲזוֹתָם שׁוֹפְעַת הָעֶלְשֶׁר וְהַבְּרִיאוֹת מְלַפְנֵי זְמַן קֶצֶר, בְּעֵת שֶׁהֵם בָּאוּ אֵלָיו בַּפֶּעַם הָרֵאשׁוֹנָה - הוּא כְּמַעַט הַתְּעַלְף... דְּמַעוֹת רוֹתְחוֹת שִׁטְפוּ אֶת פְּנֵיו וְלְבוֹ הַתְּבוּוֹץ בְּקָרְבוֹ מְרַב רַחֲמָנוּת עַל שְׁנֵי בַּעְלֵי הַתְּשׁוּבָה הַמְּעַנִּים.

"רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם!" פָּרְצָה קְרִיָּאָה מִמַּעַמְקֵי נַפְשׁוֹ שֶׁל הָרֵב, בְּהִרְמוֹ אֶת שְׁתֵּי יָדָיו כְּלַפֵּי הַשָּׁמַיִם "הִבֵּט נָא וּרְאֵה, אֵיזָה עִם סִגְלָה בַּחֲרֶתְ לָךְ! אֵיזָה סֶבֶל וְאֵיזָה עֲנוּיִים הֵם מוֹכִיבִים לְקַבֵּל עַל עֲצָמָם לְמַעַנְךָ, כִּדִּי לְקַדֵּשׁ אֶת שְׁמֶךָ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּלְגַדְלֶךָ וּלְרוֹמְמֶךָ עַד שְׁמֵי מְרוֹם! דָּבַר כְּזֶה לֹא תִמְצָא אֶצְלֵ שׁוֹם אִמָּה וְלִשׁוֹן, אֶפְלוֹ אֶצְלֵ הַטּוֹבִים וְהַחֲסִידִים שֶׁבָּהֶם! וּמָה עוֹד אֶצְלֵ שְׁנֵי בּוֹרִים גְּמוּרִים שֶׁהֵם בַּעְלֵי הַתְּשׁוּבָה הָאֵלֶּה, שֶׁלֹּא קִרְאוּ וְלֹא שָׁנוּ מֵעוֹלָם וְאֵינָם יוֹדְעִים בְּדִיּוֹק מָה זֹאת יְהוּדוּת! יְתוּמִים מְאֹב וְאִם מְאֹז יְמֵי יְלֻדוּתָם, שְׂאִינָם יוֹדְעִים אֶפְלוֹ לְהַתְּפַלֵּל כְּהַלְכָה! וְהֵם מְקַדְּשִׁים אֶת שְׁמֶךָ בְּזֶה וּבְבֹא!

לְהַצִּילֵם מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֲנֹם

בַּעַל מְגֵלָה עִמְקוֹת רָצָה לְהוֹרוֹת לָהֶם אֶת הַחֶלֶק הַבָּא שֶׁל סַעֲיִפֵי הַהֶמְשֵׁךְ בַּפֶּסֶק דִּין הַתְּשׁוּבָה, שֶׁהוּצָא עַל יְדֵי בֵּית הַדִּין הַגָּדוֹל, אֲךָ הִיָּה קִשָּׁה לוֹ לְהוּצִיא הֶגְה מִפִּיו. לְבוֹ שֶׁתַּת דָּם לְמֵרְאָה סֶבֶלָם שֶׁל בַּעְלֵי הַתְּשׁוּבָה וְכָל כָּלוּ הִיָּה נִפְעָם וְנִרְגָּשׁ.

רַק אַחֲרֵי מְאֻמָּץ רַב עָלָה בְּיָדוֹ לְהַתְּגַבֵּר עַל הַתְּרַגְּשׁוּתוֹ וּפָתַח וְאָמַר:

"לְהוֹי יְדוּעַ לָכֶם, שֶׁכָּל אוֹתָה עֵת שֶׁגּוֹפְכֶם מְצַטְמַק וְהוֹלֵךְ מִיִּסוּרֵי הַחֲשׁוּבָה וְהַחֲרָטָה, הִרִי גַם אֲנִי סוֹבֵל, לֹא פָּחוֹת מִמְכֶם!

בְּכוֹר הַהַתּוֹדָה

אֵינֶנִּי אוֹכֵל וְאֵינֶנִּי שׁוֹתֶה אֶלָּא אֶף וְרַק כְּדֵי לְהַחֲיוֹת אֶת נַפְשִׁי וְאֵינֶנִּי יֹשֵׁן אֶלָּא שְׁנָה אֲרַעִית לְבַד! אֵינֶנִּי מַפְסִיק לְבָבוֹת וּלְקוֹנֵן עַל כֶּף, שְׁמֵאֲרַע אִים וְנוֹרָא כֶּזֶה הִיָּה יְכוּל לְקָרוֹת בְּעִיר, בְּה אֲנִי מִכֶּהֵן כְּמָרָא דְאֲתָרָא! הֵייתִי מְאֹד רוֹצֶה לְהַקֵּל עַל סַבְלְכֶם וְלֹא לְהַטִּיל עֲלֵיכֶם כָּל כֶּף הַרְבֵּה בְּדִיוֹנוֹת וְהַשְׁפָּלוֹת! אֶף דְּוָקָא מִפְּנֵי שְׂאֲנֵי מִשְׁתַּתְּף בְּצַעְרְכֶם וּמִפְּנֵי שְׂכָל יִשְׂרָאֵל חֲבָרִים וְ"אֲנָשִׁים אַחִים אֲנַחְנוּ", בְּנֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, לְכֵן עַז חֲפָצִי לְהַצִּיל אֶת נַפְשֵׁיכֶם מִדִּיכָה שֶׁל גֵּיהֶנָם! לְפִיכֶף אֲנִי חֲיָב לְהַתְּגַבֵּר עַל רַגְשֵׁי הַרְחָמִים הַמִּפְעֵמִים בְּלִבִּי וּלְצִוּוֹת עֲלֵיכֶם לַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל מָה שְׁנֵאֲמַר בְּגִזְרֵי הַדִּין שֶׁל בֵּית הַדִּין הַגְּדוֹל!"

"כִּשֶׁם שְׁלֹרֹפָא הַכִּירוּג, אָסוּר לְהַתְּרַגֵּשׁ נֶכַח יְסוּרֵי הַחוּלָה בְּעַת שֶׁהוּא חוֹתֵךְ בְּבֶשֶׁר הַחַי", הַמְּשִׁיךְ הָרַב "וְעַלְיוֹ לְהַחֲדִיר אֶת אֲזַמְלוֹ עִמָּךְ יוֹתֵר וְיוֹתֵר פְּנִימָה, לְלֹא רַחֲמִים, כְּדֵי לְהַגִּיעַ לְמִקְוֹמוֹת הַנְּגוּעִים, לְקַדַּח וּלְשַׁרֵּשׁ עַד הַעֲצָם וּלְפַעֲמִים אֶף לְקַטֵּעַ אֶת הַעֲצָם עִצְמוֹ כֶּף אָסוּר לִי לְחוּס וּלְחַמֵּל עַל גּוּפְכֶם הַגִּשְׁמִי, אֶלָּא לִיֶסֶר אֶתְכֶם וּלְעַנּוֹת אֶתְכֶם בְּעַנּוּיִים וּכְאָבִים קָשִׁים וּמְרִים בְּיוֹתֵר וּבְלִבְד לְהַצִּיל אֶת נַשְׁמוֹתֵיכֶם מִלְּהַצְלוֹת בְּאִשׁ הַגֵּיהֶנָם לְנִצַּח נְצָחִים!"

דְּרֹךְ הַתְּשׁוּבָה

"וּבְכֵן, הַקְּשִׁיבוּ אִפּוֹא וְאֶגִּידָה לָכֶם מָה הֵם הַצְּעָדִים הַבָּאִים שְׁעֲלֵיכֶם לַעֲשׂוֹת בְּדְרֹךְ הַתְּשׁוּבָה:

"עַל שְׁנֵיכֶם לְעַבֵּר בְּכָל בְּתֵי הַכְּנֶסֶת וּבְכָל בְּתֵי הַמְּדַרְשׁ שְׁבִקְרָקוּב, בְּשַׁעֲה שְׁהֵם מְלֵאִים מִתְּפִלָּוִים, לַעֲלוֹת עַל הַבֵּימָה וּלְהַכְרִיז בְּקוֹל רֹם כְּדִלְהֵלֵן:

"רְבוֹתִי! הִנְנוּ מוֹדִיעִים וּמִתְּוָדִים בְּפִנֵּיכֶם, שְׁהֵם חוֹטְאִים וּפְשָׁעִים! עוֹכְרֵי יִשְׂרָאֵל! בְּמִשְׁךָ עֲשָׂרוֹת שָׁנִים הִפְּיָצוּ בִּינֵיכֶם בֶּשֶׁר

גִּזְרֵי הַדִּין

טִרְפָּה וְהַכְשִׁילוּ אֶתְכֶם בְּעִבְרוֹת חַמּוּרוֹת בְּיוֹתֵר! הַמִּיטוּ אֶסּוֹן עֲלֵיכֶם וְעַל נַשְׁמוֹתֵיכֶם עַל יְדֵי שְׁפָטָמוּ אֶתְכֶם בְּנִבְלוֹת וּבַחֲלָב! מִי יוֹדֵעַ כַּמָּה מְקֻרְבֵיכֶם אוֹ יְלָדֵיכֶם נִגְדְּעוּ מִן הָעוֹלָם בְּעוֹן זֶה, נִכְרְתוּ בְּדַמֵי יְמֵיהֶם, כַּחֲבִיבֵי כְּרִתוֹת!! וְהֵם מוֹדִים וּמִתְוַדִּים עַל כֹּף בְּרַבִּים וּמִבְקָשִׁים וּמִתְחַנְנִים לִפְנֵיכֶם לְסַלַח לָנוּ עַל כֹּל מַה שְׁעוֹלְלָנוּ לָכֶם וְלִהְתַּפְּלֵל בְּעַדְנוּ אֶל אֱלֹהֵי הַרְחָמִים שְׁגֵם הוּא יִקְבַּל אֶת תְּשׁוּבָתֵנוּ וְיִמְחַל לָנוּ עַל כֹּל עֲוֹנוֹתֵינוּ...

"אֵל תִּמְהָרוּ לְרַדֵּת מִהַבִּימָה" - הוֹרָה לָהֶם הָרַב - "אֵלָּא תִשְׁאַרוּ שֵׁם וְתִמְשִׁיכוּ לְבַבּוֹת וּלְקוֹנֵן וְלִהְתַּחַן, לְהַפּוֹת עַל חֲטָא וְלִתְלַשׁ אֶת שְׁעֵרוֹתֵיכֶם וְלֹא לְסַגֵּר אֶת מַעַן הַדְּמַעוֹת, עַד שְׁיִכְמְרוּ עֲלֵיכֶם רַחֲמֵי הַקֹּהֵל וְהֵם יוֹדִיעוּ לָכֶם שֶׁהֵם מוֹחֲלִים לָכֶם בְּמַחֲיֵלָה גְּמוּרָה וְשֶׁהֵם יִתְפַּלְלוּ עֲלֵיכֶם שְׁגֵם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יְסַלַח לָכֶם עַל חֲטָאֵיכֶם.

"עַם סִיּוּם הַתְּפִלָּה, לִפְנֵי שְׁהַקֵּה לְיוֹצֵא מִבֵּית הַכְּנֶסֶת, תִּשְׁכִּיבוּ אֶת עַצְמְכֶם עַל מַפְתָּן פֶּתַח הַיְצִיאָה וְכֹל מִי שֶׁיֵּצֵא מִבֵּית הַכְּנֶסֶת יִצְטָרֵךְ לְדַרְךְ עֲלֵיכֶם וְלִירֵק בְּפְנֵיכֶם..."

"כֹּל אוֹתָהּ שָׁעָה בָּעֵת שֶׁתְּהִי שְׁטוּחִים עַל הָאָרֶץ וְקֵהֵל הַיּוֹצֵאִים מִבֵּית הַכְּנֶסֶת יַעֲבֵר וְיִדְרֹךְ עֲלֵיכֶם, תִּגִּידוּ וְדוּי כְּמוֹ בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים וְתִכּוּ עַל לְבָבְכֶם בְּ"עַל חֲטָא!"

"כֹּף תַּעֲשׂוּ בְּכֹל בְּתֵי הַכְּנֶסֶת בְּעִיר וּכְשֶׁתִּגְמְרוּ לַעֲבֹר אֶת כֹּל בְּתֵי הַכְּנֶסֶת וּבְתֵי הַמְּדַרְשׁ, מִבְּלִי לְהַחֲסִיר אֶף בֵּית תְּפִלָּה אֶחָד, תִּצְאוּ לְבֵית הָעֵלְמִין, לְהַשְׁתַּטַּח עַל קִבְרוֹת הַצַּדִּיקִים וְעַל קִבְרוֹתֵיהֶם שֶׁל אֵלֶּה שֶׁנִּפְטְרוּ זֶה לֹא מִכָּבֵד וְשֶׁל אֱלוֹ שְׁמֵתוֹ בְּמַגְפּוֹת. תִּבְקָשׁוּ מַחֲיֵלָה מִהַצַּדִּיקִים הַקְּדוֹשִׁים וְשֶׁאֵר הַנִּפְטָרִים, שְׂאוּלֵי נִסְפוּ בְּעוֹנֵיכֶם וְתַעוּרוּ אֶת רַחֲמֵיהֶם שֶׁהֵם יִתְפַּלְלוּ בְּעַדְכֶם וְיִמְלִיצוּ טוֹב בְּעַדְכֶם בְּפְנֵי בַּעַל הַרְחָמִים.

"לאחר כל זאת תעזבו את העיר קרקוב ותלכו לערף גלות" לתקופה של שלש שנים. עליכם לנדוד רק ברגל, תמיד להיות נע ונד, אל תתעכבו במקום אחד יותר ממעת לעת, חוץ משבתות וחגים, תמשיכו בנדודיכם בכל מזג אויר שהוא. אל תתעכבו לא מחמת גשם ולא מחמת ברד, לא מחמת שלג ולא מחמת רוחות סעורות. במקום בו תלונו היום אל תלונו מחר. ובכל ישוב יהודי שאליו תגיעו, תלכו, ראשית כל אל בית הכנסת, תעלו על הבימה ותחזרו על ההכרזה:

"יהודים! להוי ידוע לכם, שהם פושעי ישראל! במשך עשרות שנים היו מאכילי טרפות והכשילו אלפים ורבות בעברות חמורות ביותר! עתה אנו מתחרטים על כל זה ורוצים לחזור בתשובה! אנא, במטותא ממכם, התפללו בעדנו ובעד נשמותינו שנזכה לסליחה ולכפרה!".

"במשך כל ימות השבוע בל יבא אל פיכם שום מאכל בשרי, רק בשבתות וימים טובים יהיה מתר לכם לטעם בשר, אף רק כזית, כדי לצאת ידי חובה. לישן - תשנו רק על הארץ עם אבן למראשותיכם. במשך כל אותה תקופה, תחזרו על הפתחים בקבוצנים. אף תקבלו נדבות רק כדי קיום בדחק ובצמצום ליום אחד בלבד ורק כדי להחזיק את הנשמה, אל תשאירו שום דבר בידיכם עבור יום המחר.

"לאחר שתתנהגו בצורה כזו במשך שלש שנים, תחזרו לקרקוב ברגל ואם הקדוש ברוך הוא יתן לי חיים עד אז, אמשיך להורות לכם אם ירצה השם יתברך כל צעדי התשובה הבאים! אם חס ושלום כבר לא אהיה אז בחיים, תמצאו אצל ממלא מקומי מכתב סגור וחתום ששיכיל את כל ההוראות על דרך התנהגותכם בדרך התשובה בעתיד.

פרק שביעי

זכור הנשמה

ישר מאולם בית הדין של בעל "מגלה עמקות" יצאו שני השתתפים בעלי התשובה לעבר בתי הכנסת של העיר למלאות את פקדת הרב. תושבי העיר נדהמו ושמעות ראשם סמרו לשמע וידיים של שני הקצבים העשירים, בתחלה לא האמינו למשמע אַזניהם. לא קל היה להם לעבל את הידיעה המדהימה כי אכן העיר כלה הגעלה במאכלות אסורות משך רבות בשנים. אולם וידיים של שני הקצבים, שברון לבם ובכים הקורע לב אשר את פסקו של הרב. עתה נודע להם פשר הכרזתו של הרב ופקדתו החמורה לנתץ את כל כלי הבשר של תושבי העיר ולנפצם לרסיסים מבלי השאיר מהם שריד ופליט.

העיר כלה רעשה וגעשה. רבים מלאו את בתי הכנסיות ובתי המדרש ושפכו את לבם במים נכח פני ה', לכפר על עונם שנכשלו בשגגה בעברות כה חמורות.

אזירה של תשובה אחזה בכל תושבי העיר והם קבלו עליהם להזהר במשנה זהירות בכל הבא אל פיהם, לבדק בשבע (7) עינים ולהתיחס ברצינות מרבה לכל השיף לכשרות. הוסיפו לקר גם שני בעלי התשובה, שעוררו את הקהל על ידי סבובם בבתי הכנסת וידיים הנורא, בהשכיבם עצמם על מפתן הפתח, כמדורס לכל עובר.

לאחר ששני הקצבים קימו את פקדת הרב בכל הנוגע לעיר קרקוב ואחר שהשתטחו על בית העלמין ובקשו סליחה ומחילה משוכני העפר, יצאו שני השתתפים בעלי התשובה לדרך

נְדוּדֵיהֶם, כְּדֵי לְהַתְחִיל מִיַּד לְסַגֵּף אֶת עֲצָמָם בְּסִבּוּלוֹת הַ; "גְּלוּת" כְּכַפָּרָה עֲבוּר חֲטָאֵיהֶם. הֵם אָפְלוּ לֹא הִלְכוּ לְהַפְרֵד מִנְשִׁיָּהֶם וְיִלְדֵיהֶם לִפְנֵי צֵאתָם לְדֹרְכָם הָאֲרָכָה וְרִבַּת הַסִּבָּל, מִבְּלִי לְקַחַת אִתָּם מְאוּמָה פָּרַט לְכִסּוּתָם לְעוֹרָם, עֲזָבוּ מִיַּד אֶת עֵיר מוֹלֻדְתָּם וְהִחֲלוּ לְכַתֵּת אֶת רַגְלֵיהֶם בְּדַרְכֵי נֶכֶר לֹא נוֹדְעוֹת.

הַשָּׁנִים הִלְכוּ לֹלֵא מִטָּרָה וּלְלֹא כּוּוֹן, לֹא הָיָה חֲשׁוֹב בְּשִׁבְלֵם מְתִי יִגְיעוּ לְמָקוֹם זֶה אוֹ אַחֵר וְלֹא חָקְרוּ לְדַעַת אֵיךְ קוֹרְאִים לְמָקוֹם וּמָה טִיבוֹ, הָאֵם זֶה כְּרֹךְ, יָשׁוּב אוֹ כְּפֹר, לְהַפְּרֹךְ, הֵם הֶעֱדִיפוּ לְהַטְלִיט בְּשִׁבְלִים הָרְחוּקִים מִמְּקוֹמוֹת יָשׁוּב, לְהַתְּגוֹרֵר בְּשׂוֹדוֹת עֲזוּבִים אוֹ בִיעֵרוֹת. תַּחַת כֶּפֶת הַשָּׁמַיִם, לְשִׁבֵּר אֶת רַעְבּוֹנָם בְּצִמְחֵי בֵר וּבְגִדוּלֵי פָּרָא וּלְהַשְׁקִיט אֶת צְמֹאוֹנָם בְּמִי מַעַן - וּבְלִבָּד שְׁלֹא יִצְטָרְכוּ לְמַתְנַת בְּשֵׁר וְדָם.

בְּהִרְחִיקָם מִן הָעִיר וּבְצַעֲדָם לְבַד עַל פְּנֵי שָׂדוֹת וַיעֵרוֹת דּוֹמְמִים יָכְלוּ לְהִרְהֵר בְּשִׁקֵּט וּבְאֵין מִפְרִיעַ, הָעֲבֻדָּה שְׁמַעְתָּה יָכוֹל כָּל שַׁעַל אֲדָמָה לְשִׁמֵּשׁ לָהֶם בְּמָקוֹם מִשְׁכָּב בְּלִילָה וְכָל אֶבֶן יָכוֹלָה לְהִיּוֹת כֹּר לְמִרְאֻשׁוֹתֵיהֶם, פָּקְחָה אֶת עֵינֵיהֶם לְרֹאוֹת וּלְהַבִּין אֵיזָה כְּסִילִים הָיוּ כָּל יְמֵיהֶם בְּרִדְפָם אַחֲרֵי הָעֵשֶׂר וּבְהַתְּמַכְרוֹתָם לְתַאֲוֹת הַבָּצַע בְּמַדָּה כְּזוֹ עַד כְּדֵי לְעַבֵּר אֶת הָעֲבֻרוֹת הַחֲמֹרוֹת שְׁבִתוֹרָה. הַנְּדִידָה בְּחִיק הַטָּבַע, כְּאֲשֶׁר צָרְכֵי הַקִּיּוּם שְׁלָהֶם הָיוּ כְּמַעַט אֲפִסְיִים, עוֹרְרָה בָּהֶם שׁוֹב וְשׁוֹב אֶת הַהֲפָרָה כְּמָה טוֹב לוֹ לְאָדָם לְחִיּוֹת חַיִּי צָנַע עִם מַצָּפוֹן נָקִי, מְאֲשֶׁר לְשִׂאף לְחַיִּי מוֹתְרוֹת וְעַל יְדֵי כֶּף לְהַסְחֹף לְמַעֲשִׂים נִפְשָׁעִים, לְחַטָּא וּלְהַחְטִיא אֶת הָאֲחֵרִים.

בְּשִׂאָבָם עֲדוּד מְהַחְלֹטְתָם הַנְּחוּשָׁה לְקַבֵּל עַל עֲצָמָם יְסוּרִים בְּאַהֲבָה, צָעְדוּ הַשָּׁנִים בְּדֶרֶךְ לֹא דֶרֶךְ, מִבְּלִי לְדַעַת לְאֵן יוֹבִילוּם רַגְלֵיהֶם. הֵם פָּסְעוּ בְּדַמְמָה, בְּשִׁפְתֵימָם חֲשׂוֹקוֹת, הָרָאשִׁים מוֹרְדִים וְהָעֵינַיִם נְעוּצוֹת בְּקַרְקַע וְכָל אֶחָד שָׁקוּעַ בְּמַחְשְׁבוֹתָיו.

זכור הנשמה

מה השעה בעת? האם קרובה שעת הערב? מה יהיה מזג האוויר? האם מתקרבת סופה? האם יתך גשם ארצה? - כל השאלות האלו לא ענינו אותם כלל. בכל פסת קרקע, בה תדרכנה רגליהם עם בוא השמש, שם ישארו לשכב למנוחת הלילה. וכאשר יתפס אותם הגשם או תפגע בהם הסופה, רק אז יחפשו מחסה כדי למצא מגן מהקר והרטיבות.

מפעם לפעם היו מחליפים ביניהם מלה או שתיים, אף אלה יצאו מפייהם בנחת ובענוה והכנעה בלתי רגילים, רחוק כרחק מזרח ממערב מדרך דבורם של שני סוחרים גדולים כמוהם, שרק לפני שבועות מספר נהלו עסקות ענק. החזרה בתשובה שהם קבלו על עצמם בכל לבם ונפשם, הפכה אותם בבת אחת למיני יצורים שלא מעלמא הדיו, שאין להם שיכות לחיי אנוש רגילים.

גלות ארצה

כשגברה עיפותם ורגליהם פקו מרב הליכה, היו מטילים את עצמם על האדמה הצחיחה, בשוחה כלשהי, אחד על יד השני ושוקעים בשנת ישרים. כשהיו מתעוררים בלילה הם לא התענינו לדעת מה השעה. ומיד כשהאיר השחר היו קמים; "משכבם" וממשיכים בדרךם.

כאשר הרעב התחיל להציק להם, היו סורקים בעיניהם את הסביבה עד שמבטם נפל על מבנה כלשהו וצעדו לעברו כדי לבקש שיתנו להם לקים את נפשם. פסת לחם יבשה וספל מים מהבאר היה מספיק בשבילם. הם סרבו לקבל חלב או תבשיל מכל מי שלא יהיה. ואם קרה שאיש מושב, מכניס אורחים, היה מפציר בהם מאד להצטרף אל שלחנו לארוחת צהרים או לסעודת הערב ולהשאיר ללון אצלו על ספסל השנה במטבח - היו מצהירים בפניו בקול רזוי כאב ויגון:

"יהודי יקר! לָהּוּ יְדוּעַ לָךְ, שְׁהֵם עוֹכְרֵי יִשְׂרָאֵל! עֲשׂוּת שָׁנִים הָיוּ מֵאֲכִילִים טְרַפּוֹת לַיהוּדִים יִרְאִים וְשְׁלָמִים וְהַכְשִׁילוֹ אוֹתָם בַּעֲבֻרוֹת חֲמוּרוֹת בְּיוֹתֵר! אֵין הֵם רְאוּיִים אֶפְלוּ שְׁתַּתְּנוּ לָהֶם דְּרִיסַת רֶגֶל בְּצַל קוֹרְתְּכֶם! גַּם אֶת פְּרוּסַת הַלֶּחֶם הַיְבֵּשָׁה וְאֶת הַמֵּיִם בַּמְשׁוּרָה אֵין לָהֶם זְכוּת לְקַבֵּל! אַךְ אֵין לָהֶם בְּרָרָה, כִּי אַחֲרַת יִגְעוּ בְּרָעַב!"

וּבְעוֹד הַמְאָרֵחַ טוֹב הַלֵּב נִשְׂאָר בְּפֶה פְּעוּר מִתְמַהוֹן, הָיוּ סוֹבְבִים עַל עֵקֶבָם וְעוֹזְבִים אֶת הַמְּקוֹם.

וְאִם אַרְעֵ שְׁבַדְרָךְ הַנְּדוּדִים שְׁלָהֶם, חֲסֻרַת הַמְּטָרָה, נִקְלְעוּ לַעִיר אוֹ עִירָה, הָיוּ פּוֹנִים מִיַּד לְבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁל הַקְּהֵלָה וּמְחַכִּים שָׁם עַד שֶׁקָּהַל הַמִּתְפַּלְלִים הַתְּאֲסֹף לַתְּפִלַּת מְנַחֵה וּמַעֲרִיב. וְאִזּוֹ הָיוּ עוֹלִים עַל הַבֵּימָה, מְבַקְשִׁים שִׁיְהִיָּה שְׁקֵט וְחוֹזְרִים עַל הַהִכְרָזָה:

"יהודים! כָּאֵן עוֹמְדִים לְפָנֶיכֶם שְׁנֵי פּוֹנְשֵׁי יִשְׂרָאֵל שֶׁבְּמִשְׁךְ עֲשׂוֹת שָׁנִים הַכְשִׁילוֹ אֲלֵפִים וּרְבֻבוֹת בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת! אֲנוּ מִתְחַרְטִים עִתָּה עַל כָּל מֵה שֶׁעוֹלְלָנוּ וּמְבַקְשִׁים לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה כְּדִי לְכַפֵּר עַל עוֹנוֹתֵינוּ! אֲנָא יְהוּדִים רַחֲמָנִים בְּנֵי רַחֲמָנִים, בְּקִשׁוֹ רַחֲמִים עָלֵינוּ! הַפִּילוּ תַחֲנוּנֵיכֶם לְפָנֵי רַבּוֹן הָעוֹלָמִים שֶׁתִּשׁוּבַתְנוּ תִתְקַבַּל בְּרָצוֹן וְלִתְקַן אֶת נִשְׁמוֹתֵינוּ שֶׁלֹּא נֵאֱבַד לַעַד בְּשִׂאֻל תַּחֲתִיּוֹת!..."

אֶת דְּבָרֵיהֶם הָיוּ מְסִיִּמִים בְּכִי תַמְרוּרִים, כְּשֶׁהֵם מְטִיחִים אֶת אֲגוּרְפֵיהֶם בְּלֶבָם. וְעַם גְּמַר הַתְּפִלָּה הָיוּ מְטִילִים אֶת עַצְמָם עַל הַמִּפְתָּן שֶׁלִּיד פֶּתַח הַיְצִיָּאָה וּמִתְחַנְּנִים יַחַד בְּקוֹל קוֹרֵעַ לְבָבוֹת:

"אֲנָא אַחִים יְקָרִים, עֲשׂוּ עִמָּנוּ חֶסֶד וְתִגְמְלוּ לָנוּ טוֹבָה וְתִדְרְכוּ בְּרַגְלֵיכֶם עַל גּוֹפְנוּ וְתִרְקוּ בְּפָרְצוֹפְנוּ, כְּדִי לְמַרְק אֶת חֲטָאֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ!.."



פֶּה וְשֵׁם נִמְצְאוּ בְּאֵלֶּה שְׁהֵטִילוּ סֶפֶק בְּכַוֵּנֹת דְּבָרֵיהֶם וְנָטוּ לְרֵאוֹת בְּכָף מִיֵּן הַצָּגָה מְבִימֵת שֶׁל נוֹכְלִים, שֶׁכָּל חֲפָצָם הוּא לְזוֹת לְאַהֲדַת הַצְּבוֹר כְּדִי לְהַנּוֹת מִמִּתְנוּת יַד הַגּוֹנוֹת. אֲךָ הָעֵבֶדָה שֶׁהֵם סָרְבוּ בְּעַקְשָׁנוֹת לְקַבֵּל שׁוּם נְדָבַת כֶּסֶף. וְרַק לְעֵתִים נְדִירוֹת הָיוּ מִסְפִּימִים לְקַבֵּל אֶצֶל מִישָׁהוּ תִבְשִׁיל חֲלָבִי שֶׁנִּשְׁאָר מֵאֲתָמוֹל וְאָכְלוּ אוֹתָהּ בְּעֵמִידָה בְּחֶצֶר הַבַּיִת אוּ בְּפֶתַח הַדִּירָה וּמִיַּד אַחַר כָּךְ הִלְכוּ לִ; "הַכְּנֶסֶת אוֹרְחִים", מְקוֹם שֶׁשֶׁכְּבוּ לִישֵׁן עַל הָאָרֶץ עִם אָבֶן לְמֵרְאִשׁוֹתֵיהֶם (אִם כִּי הָיוּ שֵׁם מְטוֹת וּשְׁמִיכוֹת בְּשָׁבִיל עוֹבְרֵי אַרְח עֲנִיִּים) - שֶׁכִּנְעָה אֶת בְּלֵם שְׁאִין לָהֶם עֶסֶק עִם אֲנָשֵׁי מֵרְמָה, אֶלָּא עִם חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה בְּאַמֶּת, הַמְּפַקְדִים אֶת עֲצָמָם לְסִבָּל וּלְעֲנוּיִים עַל מְנַת לְזוֹת לְמַחִילָה וּלְכַפְרָה.

וְאִזּוֹ הָיוּ הַבְּרִיּוֹת מְרַחֲמִים עֲלֵיהֶם וְכָל אֶחָד אַחַל לָהֶם שֶׁתִּשׁוּבָתָם תִּעֲלֶה וְתִגִּיעַ עַד כֶּסֶא הַכְּבוֹד וְתִתְקַבֵּל בְּרָצוֹן "כְּקָרְבָן עוֹלָה וְכַקְטֹרֶת כָּלִיל..."

רַק בְּלִיל שֶׁבֶת וּבִשְׁבֶת בִּבְקָר הָיוּ נִעְנִים בְּחֶפֶץ לֵב לְהַזְמִנְתָּם שֶׁל בְּעָלֵי בָתִּים לְהַתְלַוּוֹת אֲלֵיהֶם וְלִהְיוֹת אוֹרְחֵיהֶם לְסַעֲוֵדַת הַשֶּׁבֶת. בְּשֶׁבֶת קִבְלוּ פָחוֹת אוּ יוֹתֵר צִוְרָה אֲנוּשִׁית, כִּי לְקִרְאֵת שֶׁבֶת מְלַפְתָּא הָיוּ מְנַעְרִים אֶת הָאָבֶק מֵעַל בְּגָדֵיהֶם וְנִעְלִיָּהֶם וְרוֹחֲצִים אֶת הַפָּנִים וְאֶת הַיָּדַיִם. כָּל שְׁעַת הַסַּעֲדָה הָיוּ יוֹשְׁבִים בַּקְצָה הַשְּׁלֶחָן, עַל חֲדוֹ שֶׁל כֶּסֶא וּמִכָּל הַמַּאֲכָלִים שֶׁהָיוּ מִגִּישִׁים לְפָנֵיהֶם הָיוּ רַק טוֹעֲמִים מִשָּׁהוּ עַל קֶצֶה הַמְזֻלָּג כְּדִי לְצַאֵת יָדֵי חוּבָה בְּלִבָּד לְכַבוֹד שֶׁבֶת. הֵם בִּקְשׁוּ בְּעֶקֶר רַק פְּרוּסַת לֶחֶם וְסִפְל מִיַּם לְהַשְׁקִיט אֶת רַעְבוֹנָם. בְּגִמְרָם לְאֹכַל וּלְבָרֵךְ בְּרֶפֶת הַמְזוֹן הָיוּ חוֹזְרִים לִ; "הַכְּנֶסֶת אוֹרְחִים" כְּדִי לְתַתּ מְנוּחָה לְעַצְמוֹתֵיהֶם הָעוֹיֵפוֹת מִטְלָטוּלֵי הַדֶּרֶךְ שֶׁל כָּל הַשְּׁבוּעַ בְּנִדְוֵדָתָם הַמִּיגַעַת חֲסֵרַת הַיַּעַד.

איתנים ברוחם

כך, לפי סדר חיים זה, ללא כל שנויים ומבלי לנסות להקל על עצמם במאומה את סאת הסבל והענויים, עברו עליהם ימים, שבועות וחדשים. תקופות השנה התחלפו, מזג האויר השתנה, אך אצלם לא חל כל שנוי. אותם המלבושים שמשו כסות לגופם הכחוש בין בקר ובין בחם, בין ביום ובין בלילה, בין בחל ובין בשבת.

כל מי שהסתכל בהם ראה לפניו שני עניים מרודים, מצמקים ומקמטים, גבם שחוים ומעיניהם נשקפת ההכנעה ונמיכות הרוח של פושטי יד מימים ימימה, מעל פניהם נמחק כל זכר לאותה שביעות רצון של חיי העושר והרוחה בעבר. הם נראו כקבוצנים מדורי דורות, בהבדל היחידי, שהם לא נשאו על כתפם שום תרמיל, כי לא היה להם שום דבר להכניס לתוכו.

אך על אף הסבל הקשה - הקר, הרעב וטלטולי הדרך המפרכים - נשארו איתנים ברוחם ללא חת, נאמנים להחלטתם לקבל יסורים באהבה. הם לא נצלו שום הזדמנות לתת קצת מנוחה לגופם היגע, ביום חל, או להרשות לעצמם נגיסה טעימה או לגימה של תענוג. לעתים קרובות היו מציעים להם ארוחה דשנה ויותר מקרטוב משקה מחמם עצמות. ולא פעם עלו לחיריהם ריחות הניחח של תבשילי הדגים ושל צלי הבשר וכוסיות היין שרף, בעת שעמדו ליד דלת מטבח, נשידם הכחוושה מושטת בבקשה לחתיכת לחם ישנה, או שארית של אוכל חלבי מאתמול או משלשם. הם היו איתנים כסלע ולא זזו כמלא נימא מדרך התשובה כפי שהתנה לפניהם על ידי בעל מגלה עמקות בהתאם לפסק הדין של בית הדין הגדול, רק בדרך זו יעלה בידם לכפר על חטאייהם.

עם תם הגלות

כָּךְ עָבְרוּ עַל שְׁנֵי הַשְּׁתַּפְּיִים בְּעַלִּי הַתְּשׁוּבָה שְׁלֹשׁ (3) שָׁנִים תְּמִימוֹת. שְׁלֹשׁ שָׁנֹת סָבַל בַּל יִתְאַר. הַדְּמִיּוֹת הַגְּבֵרִיּוֹת נָשַׁל שְׁנֵי הַקְּצָבִים שׁוֹפְעֵי הַמֶּרֶץ וּבְרִיאוֹת הָיוּ. עֵתָה מְצוּמְקוֹת וְרִזּוֹת, שְׁבִירוֹת וְרִצּוּצוֹת וּמִדְּכָאוֹת עַד עֶפְרָה. בְּמִשְׁךְ שְׁלֹשֶׁת הַשָּׁנִים הִלְלוּ. לֹא נִהְנוּ מִהָעוֹלָם הַזֶּה אֶפְלוּ הַנְּאָה קָלָה שְׁבַקְלוֹת. לְהַפֵּךְ, הֵם בָּרְחוּ. כְּמִטְחָוִי קִשְׁת מִכָּל דָּבָר שֶׁעָלָה לְגֵרָם לָהֶם תַּעֲנוּג בְּלִשְׁוֹהוּ, כִּדִּי נִשְׁלָא לְבוֹא לְיַדִּי נְסִיוֹן. הַשְּׂמֵחָה וְהַהֲנָאָה הָיוּ רְחוּקִים מֵהֶם כְּרָחֵק מִזְרָח מִמַּעֲרָב וְאֵף פַּעַם לֹא עָלָה הַחִיּוּךְ עַל פְּנֵיהֶם. בְּמִקּוֹם שֵׁם יִשְׁנוּ הַיּוֹם לֹא יִשְׁנוּ מִחֵר.

תְּמִיד הָיוּ נְעִים וְנָדִים, לֵלֵא כָּל הַפּוּגָה. בְּקִיץ צָעְדוּ יַחֲפִים תַּחַת קַרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ הַחַמּוֹת שֶׁהָכּוּ עַל רֵאשֵׁם וְלָהֵטוּ עַל בְּשָׂרָם הַכְּחוּשׁ. עֵקְבוֹת רְגְלֵיהֶם נִתְקַשּׁוּ וְנִתְחַסְּנוּ עַל יַדִּי כֹּךְ כְּמוֹ סִלְיוֹת שֶׁל עוֹר. הִיָּה בְּכֹךְ לְפָחוֹת יִתְרוֹן שֶׁזָּה הֵגֵן עֲלֵיהֶם בְּדַרְכָּם עַל צָרוֹת וְחֲדֵי אֲבָנִים וּבְבוֹסָסָם בְּבֶץ וּבְשִׁלּוּלֵיּוֹת מַיִם. בְּחֶרֶף לֹא עָצְרוּ בַּעֲדָם, לֹא גָלִי קָר מִקְפִּיאֵי עֲצָמוֹת וְלֹא סוּפּוֹת שֶׁלֵּג כְּבִדּוֹת בְּיוֹתֵר, מִלֵּהמִשִּׁיךְ בְּנִדּוּדֵיהֶם בְּדֶרֶךְ לֹא דֶרֶךְ, עַל פְּנֵי שְׂדוֹת פְּתוּחִים, חֲשׁוּפִים לְפִגְעֵי הַטֶּבַע הַקְּשִׁים וְצְפוּיִים לְסַכַּנַת מוֹת מְשֻׁלָּג וּמְקָר.

לֹא פַעַם אַרְעֵי שְׂאֲחָד מֵהֶם, זָה אוֹ זֶה, נִתְקַף בְּמַחְלָה, חֵם גְּבוּהָ, צְמֶרְמֶרֶת, כְּאֵב רֵאשׁ אֵימִים, אֲפִיסַת כְּחוֹת "כָּל אֲכַל תִּתְעַב בְּנַפְשָׁם וַיִּגְעוּ עַד שֶׁעָרֵי מוֹת" (תְּהִלִּים קז, יח) - אֵף גּוּפָם, שֶׁהִתְחַסֵּן עַל יַדִּי יְסוּרִים וּכְאֵב וְרוּחָם הָעֲשׂוּיָה לְבָלִי חַת, סִיעוּ לָהֶם לְהִתְגַּבֵּר גַּם עַל כָּל הַמַּחְלוֹת וְאוּלֵי הִיָּתָה זֹאת זְכוּתוֹ שֶׁל בְּעַל מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת שֶׁעֲמָדָה לָהֶם, שִׁיּוּכְלוּ לַעֲבֹר אֶת מַבְחַן הַיְסוּרִים שֶׁל שְׁלֹשׁ שָׁנֹת הַתְּשׁוּבָה, כִּדִּי לְתַקֵּן אֶת נַפְשׁוֹתֵיהֶם לְעוֹלָם הַבָּא.



בְּכוֹר הַהַתּוֹדָה

בָּרַם, בִּינְתִים נָתַנוּ הָאֲבָק וְהִזְעָה אֶת אוֹתוֹתֵיהֶם עִמָּךְ -
עִמָּךְ בְּעוֹר בְּשָׂרְךָ וּבְקִמְטֵי פְּנֵיהֶם. כִּי בְּמִשְׁךָ כָּל שְׁלֶשֶׁת הַשָּׁנִים,
אִף פְּעַם לֹא הִתְרַחֲצוּ בַּהֲגֵן, לֹא הִסְתַּפְּרוּ וְלֹא עָשׂוּ אֶת צַפְרֵיהֶם.
שִׁעְרוֹתֵיהֶם גָּדְלוּ פָּרַע וּפְרָצוּפֵיהֶם כְּשׂוּלֵי קִדְרָה.

נוֹסֵף לְכָל זֹאת הָיוּ תָּמִיד עֵיפִים וְסַחוּטִים, סָחְבוּ אֶת
רַגְלֵיהֶם הַכּוֹשְׁלוֹת, לֹא בְּכַחוֹת עֲצָמָם, אֲלָא בְּכַח הָרִצּוֹן הָעַז
וְהַחֲלָטָה הַנְּחוּשָׁה, לֹא לְהַרְפוֹת מִן הַמְּאָמֵץ לְבַצֵּעַ אֶת
מִשְׁמֵת הַתְּשׁוּבָה שֶׁהִטְלָה עֲלֵיהֶם כְּדִי לְטַהֵר אוֹתָם מִפְּשָׁעֵיהֶם.

רַק בְּהִתְקַרְבַּ הַחֲדָשִׁים הָאֲחֵרוֹנִים שֶׁל שְׁלֹשׁ שָׁנֹת
הַתְּשׁוּבָה, הִתְחִילוּ לְהִתְעַנֵּן לְאֵן נִקְלְעוּ בְּדֶרֶךְ נְדִידְתָם הָאֲרָכָה
וְרַבַּת הַתְּלָאוֹת, מֵה שֵׁם הַמָּקוֹם בּוֹ הֵם נִמְצָאִים, מֵה הַמְּרַחֵק
מִמֶּנּוּ וְעַד קִרְקוּב עֵיר מוֹלְדֵתָם וְכַמָּה זְמַן צָרִיךְ לְקַחַת כְּדִי לְהִגִּיעַ
לְשֵׁם בְּרָגֶל. לְפִי זֶה יִדְעוּ מִתִּי עֲלֵיהֶם לְהִתְחִיל לַעֲשׂוֹת אֶת דְּרָכָם
חֲזָרָה לְקִרְקוּב וּבְאִיזוֹ מְהִירוֹת עֲלֵיהֶם לְלַכֵּת כְּדִי לְהִגִּיעַ לְשֵׁם בְּתֵם
שְׁלֶשֶׁת הַשָּׁנִים.

כְּכֹל שֶׁהִתְקַרְבַּ הַמוֹעֵד לְסִיּוּם מִשְׁמֵתָם, שָׂאֵפוּ יוֹתֵר וְיוֹתֵר
עַדִּיד וְחִזּוּק מִהֶעֱבְדָה שָׁהֵם מְלֹאוֹ אַחֲרֵי תְּנָאֵי הַתְּשׁוּבָה, שֶׁנִּגְזַר
עֲלֵיהֶם עַל יְדֵי בֵּית הַדִּין הַגָּדוֹל, בְּשִׁלְמוֹת וּבְדִיקוֹת, מִבְּלִי לְגַרֵעַ
אֲפֹלוּ כְּחוֹט הַשְּׁעָרָה מִמִּנַּת הַסֶּבֶל וְהָעֲנוּיִים שֶׁנִּקְבְּעָה בְּשִׁבְלֵם.
לְהַפֹּךְ, לְעֵתִים קְרוֹבוֹת עוֹד הִחְמִירוּ עַל עֲצָמָם בְּהַגְבִּירָם אֶת
סְגוּפֵיהֶם מִחֲמַת הַחֲשָׁשׁ שֶׁמָּא אֵינָם יוֹצֵאִים יְדֵי חוֹבְתָם...

כִּי נִקְפוּ וְחִלְפוּ הַיָּמִים, בְּדֶרֶכָם חֲזָרָה - וּבְדִיּוֹק עִם סִיּוּם
שְׁנַת הַפְּדוּדִים הַשְּׁלִישִׁית הִגִּיעוּ לְקִרְקוּב.

פָּרָק שְׁמִינִי זָכִים וְטָהוּרִים

חוֹזְרִים לַקְּרוֹב

שְׁתֵּי בְּרִיּוֹת מְשֻׁנוֹת, מְלַבְּשׁוֹת בְּבִלְוֵי סְחָבוֹת, שְׁעָשׂוֹ
רָשָׁם זָנְעֵתִי בְּרוּחוֹת רְפָאִים שֶׁלֹּא מֵעֲלָמָא הַדִּין, בְּדַמְיוֹת שֶׁל שְׁנֵי
מֵתִים שְׁיִצְאוּ מִקְבְּרֵיהֶם, לְאַחַר שֶׁבָּשָׂרָם נָמַק מִזְמַן וְרַק שֶׁלְּדִיהֶם
קָבְלוּ שׁוֹב כְּשֶׁר תִּבְנוּעָה - נִכְנְסוּ לַקְּרוֹב וּפְלִסוּ לָהֶם דְּרָךְ יִשְׂרָאֵל
לְעֵבֶר בֵּיתוֹ שֶׁל רַב הָעִיר.

אֲנָשִׁים הַבֵּיטוּ אַחֲרֵיהֶם בְּתַדְהֵמָה, אָף אֶחָד לֹא זָהָה
אוֹתָם, כִּי בְּצִאתָם הָיוּ גְבָרִים נָאִים בְּמִיטֵב שְׁנוֹתֵיהֶם וְאֵלּוּ עָתָה
בְּחֻזְרָם מְגֻלוֹתָם, נִרְאוּ כְּזֻקְנִים, שֶׁבְּרֵי כְּלִים, מְגֻדְלֵי פָּרַע וְקָרְעֵי
סְמֻרְטוּטִים עוֹטְפִים אֶת גּוּפֵיהֶם אֲכֹלֵי הָרֶזֶן.

בְּעַל מְגֻלָּה עֲמֻקּוֹת, אֲשֶׁר בְּמִשְׁךָ כָּל שְׁלֶשֶׁת הַשָּׁנִים לֹא
הִסִּיחַ אֶפְלוֹ יוֹם אֶחָד אֶת דַּעְתּוֹ מִשְׁנֵי הַקְּצָבִים בְּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה,
בְּהַרְגִּישׁוֹ וּבְהַשְׁתַּתְּפוֹ בְּכָל סְבֻלוֹתֵיהֶם וְעַנּוּיֵיהֶם - חֲכָה בְּאוֹתוֹ
יוֹם, יוֹם הַשָּׁנָה הַשְּׁלִישִׁי לְצִאתָם לְנִדְוֵיָהֶם, בְּצַפְיָה דְּרוּכָה
לְבוֹאִם בְּחֻזְרָה. מֵאֵז שְׁעוֹת הַבִּקּוּר הַמְּקַדְּמוֹת עָמַד לְיַד הַחֲלוֹן,
צוֹפֶה הַחוּצָה בְּכִלְיוֹן עֵינָיִם וּבִמְתִיחוֹת רַבָּה.

זָכִים וְטָהוּרִים

וּבְרִאוֹתוֹ מְרַחוֹק אֶת שְׁתֵּי הַדַּמְיוֹת הַמוֹזְרוֹת וּמְעוֹרְרֵי
הַסְּלִידָה, יָדַע מִיָּד שֶׁאֵלָה הֵם בְּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה. הוּא אָךְ הַחוּצָה
בְּחֻלוֹק הַשָּׁנָה וּבְלֵי מְגַבְעַת וְרָץ לַקְּרִאתָם כְּאֵלּוּ הָיָה נֶעַר עוֹלָם יָמִים
וּבְפָרְשׁוֹ אֶת יָדָיו לְרוּחָה הַכְּרִיז בְּקוֹל רוֹטט מִהַתְּרַגְּשׁוֹת:

בְּכוֹר הַהַתּוֹךְ

"בְּרוּכִים הַבָּאִים, צְדִיקִים וְקְדוֹשִׁים! בְּעֲלֵי תְּשׁוּבָה זְכִים וְטְהוּרִים!".

הוא נתן להם שְׁלוֹם בְּרַב חֲדוּהָ, לַחֲץ אֶת יְדֵיהֶם בְּחַמִּימוֹת בְּהַרְיחוֹ אֶת רִיחֶם בְּתַעֲנוּג הַיַּחֲנִי עֲלָאֵי:

"הֲרִי אַתֶּם מְפִיצִים סְבִיבְכֶם רִיחַ שֶׁל גֶּן עֵדֶן!"

הוא הִכְנִיס אוֹתָם לְבֵיתוֹ בְּרַב כְּבוֹד, כְּשֶׁהוא מְפַזֵּז וּמְכַרְכֵּר סְבִיבָם בְּחֶבְהָ רֶבָה, מְשַׁמֵּשׂ אוֹתָם בְּעֶצְמוֹ, מְבִיא לְכְבוֹדָם אֶת הַנְּרָסָאוֹת הַנָּאוֹת בְּיוֹתֵר וּמְבַקֵּשׁ מֵהֶם לְשִׁבְתָּ וְתוֹךְ בְּדִי כֶּף הוּא נוֹפֵל עַל צוּאָרָם וּמְחַבֵּק אוֹתָם וְלוֹחֵץ אוֹתָם אֵלָיו בְּאַהֲבָה וּבְהַעֲרָצָה.

"אֲשֶׁרִיכֶם וְאֲשֶׁרִי חֲלַקְכֶם!" מְבִיעַ הָרַב אֶת רַחֲשֵׁי לְבוֹ - "הֲרִי אַתֶּם בְּעֲלֵי תְּשׁוּבָה גְּמוּרִים! אֲפֹלוֹ גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים לֹא יִנְחָלוּ בְּעוֹלָם הַבָּא כְּבוֹד וְגְדוּלָה כְּמוֹכֶם! בְּמִקּוֹם שֶׁבְּעֲלֵי תְּשׁוּבָה עוֹמְדִים אֵין צְדִיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד!"

הוא הִבִּיא לַפְּנֵיהֶם כְּבוֹד מְכֹל טוֹב וּבְרָאוֹתוֹ אֶת מְבִטֵי הַשְּׂאֵלָה עַל פְּנֵיהֶם, אִם כָּבֵר מֵתֵר לָהֶם לְאָכַל מִזֶּן מְשֻׁבָּח, הַרְגִיעַ אוֹתָם בְּדַבְרֵי עֵידוּד וּנְחֻמָּה:

"אֲכָלוּ, בְּנֵי, אֲכָלוּ! מַעֲתָה הַכֹּל כָּבֵר מֵתֵר לָכֶם! מֵהַיּוֹם וְהָלָאָה לֹא תוֹסִיפוּ לֵהִיוֹת נְעִים וְנָדִים בְּעוֹלָם וְלֹא תַעֲנוּ יוֹתֵר אֶת נַפְשֵׁיכֶם בְּיִסּוּרֵי הַגְּלוּת! תּוֹכְלוּ לְהַשְׁאֵר לַגּוֹר בְּקִרְקוּב יַחַד עִם נְשׁוֹתֵיכֶם! בְּרֵם, יֵהִי אֲסוּר לָכֶם לַעֲסֹק בְּמַסְחָר, אֲלֵא לְהַתְּפַרְנֵס בְּיִשָּׁר מַעֲבֹדֹת כְּפִים! תּוֹכְלוּ לֵהִיוֹת סְבָלִים, חוֹטְבֵי עֲצִים, שׁוֹאֲבֵי מַיִם, שׁוֹמְרֵי לֵילָה וְכַדוּמָה, מֵה שֶׁיִּזְדַּמֵּן לָכֶם! וְאֲנִי יְכוּל לְהַבְטִיחַ לָכֶם שֶׁעֲבוּדָה לֹא תַחֲסֹר לָכֶם! אֲבַקֵּשׁ מִבְּעֲלֵי הַבְּתִים, תּוֹשְׁבֵי הָעִיר, שֶׁיִּזְדַּאְגוּ לָכֶם שֶׁתּוֹכְלוּ לְהַרְיִיחַ אֶת לַחְמְכֶם וְשֶׁאֵף אַחַד לֹא יַעֲלֶה עַל דַּל שֶׁפְּתִיו וְלֹא יִזְפִּיר לָכֶם אֶת מַעֲשֵׂי הַחֲטָא שֶׁלָּכֶם

זְכִים וְטְהוּרִים

בְּעֶבֶר! כִּי חֲטָאִיכֶם אֵינֶם קִיְמִים עוֹד! הֵם נִשְׁטְפוּ וְנִמְחָקוּ בְּדָם וּבְזָעָה וּבְמַחַ עֲצָמוֹתֵיכֶם הַמְעֻנּוֹת! לֹא יִזְכְּרוּ וְלֹא יִפְקְדוּ וְלֹא יַעֲלוּ עַל לֵב לְעוֹלָם!"

יְהוּדֵי קִרְקוּב כָּבֵר כִּמְעַט שָׁכְחוּ אֶת הַמֶּאֲרָע שֶׁל שְׁנֵי הַקְּצָבִים, שֶׁהִכְשִׁילוּ אֶת הָעִיר בְּמֵאֲכָלֵי טְרֵפָה בְּמִשְׁךְ שְׁנַיִם רַבּוֹת וְאֲשֶׁר בֵּית הַדִּין הַגָּדוֹל גָּזַר עֲלֵיהֶם לְהַשְׁמִיד אֶת כָּל רְכוּשָׁם וְלַהֲיוֹת נָעִים וְנָדִים בְּעוֹלָם. מֵאָז עָבְרוּ כָּבֵר שְׁלֹשׁ שְׁנַיִם וְהַעֲנִין נִשְׁכַּח מִלֵּב כָּל.

נְקִיִּים מִכָּל חֲטָא וּפְשָׁע

אֲךָ לְפַתַּע הַכְּרִיז הַשֹּׁמֵשׁ שֶׁל בֵּית הַדִּין בְּכָל בְּתֵי הַמְדָּרָשׁ וּבְתֵי הַתְּפִלָּה, בְּפִקְדַת הָרַב דְּמָתָא אֶת הַהוֹדָעָה הַבָּאָה:

"מְכַרְיִזִים וּמוֹדִיעִים בְּזֶה לְכָל בְּעָלֵי הַבְּתִים בְּעִיר, שְׁשֻׁנֵי הַקְּצָבִים בְּעָלֵי הַתְּשׁוּבָה חֲזְרוּ לְקִרְקוּב לְאַחַר שְׁלֹשׁ שָׁנוֹת גְּלוּת וְקִיְמוּ בְּשִׁלְמוֹת אֶת גְּזַר דִּין הַתְּשׁוּבָה שֶׁהִטַּל עֲלֵיהֶם! מֵהַיּוֹם וְהָלָאָה הָרִי הֵם צְדִיקִים גְּמוּרִים וְנְקִיִּים מִכָּל חֲטָא וּפְשָׁע! הָרַב שְׁלִיטָ"א מְטִיל אִפּוֹא חוֹבָה עַל כָּל בְּעָלֵי הַיְכָלָת לְתַמָּךְ בָּהֶם וְלַעֲזֹר לָהֶם לְהַשִּׁיג עֲבוּדָה, כְּדֵי שְׁיִיכְלוּ לְפָרְנֵס אֶת עַצְמָם וְאֶת נְשֵׁיהֶם. יֵשׁ לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הָאֲפָשָׁר עַל מְנַת לְמַצָּא עֲסוּקִים בְּשִׁבְלֵם: חֲטִיבַת עֲצִים, הַעֲבֵרַת חֲבִילוֹת, שְׁלִיחֵיֹת, שְׁמִירָה בְּלִילוֹת - וְלִשְׁלֵם לָהֶם שְׁכָר הַגֹּן!"

"וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִזְהָר בְּזֶה בְּאִזְהָרָה חֲמוּרָה לֹא לְהַזְכִּיר לָהֶם עֲוֹנוֹת רֵאשׁוֹנִים וְלֹא לְפָגַע בְּכַבּוֹדָם בְּכָל צוּרָה שְׁהִיא!! אֲדַרְבָּהּ, יֵשׁ לְהַתִּיחֵס אֲלֵיהֶם בְּמֵלֵא הָאִהְדָּה, לְהַקֵּל עֲלֵיהֶם כְּכָל הָאֲפָשָׁר וְלַחֲפֹשׁ בְּשִׁבְלֵם רַק עֲבוּדוֹת נֹחוֹת, לְאַחַר שֶׁעָנּוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיהֶם בְּמִשְׁךְ שְׁלֹשׁ שָׁנוֹת גְּלוּתָם בְּסִגּוּפִים קָשִׁים בְּיוֹתֵר! כָּלֵם חֲיָבִים לְדַאֵג לְכָךְ שֶׁלֹּא יִחְסַר לָהֶם פְּרֻנְסָה וְשֶׁלֹּא יִקְפְּחוּ

בְּכוֹר הַהַתּוֹדָה

אוֹתָם! הֵם, שְׁנֵי בְעָלֵי הַתְּשׁוּבָה עֲצָמָם, שְׁלֹמֹדוֹ לֵהיוֹת נִכְנָעִים וּמִשְׁפָּלִים עַד דָּפָא, הָרִי לֹא יָגִיבוּ וְלֹא יִתְקוּמָמוּ נֶגֶד עוֹל וְקַפּוּחַ, לָכֵן יֵשׁ לְנֶהֱג בְּלִפְיָהֶם בְּמִשְׁנֵה זְהִירוֹת שְׁלֹא יִפְגְּעוּ בָם אֶפְלוּ פְּגִיעָה קְלָה שְׁבִקְלוֹת!"

בְּעַל מַגְלָה עֲמֻקּוֹת הַלְוָה לָהֶם סְכוּם בְּסָף קָטָן מִקַּפְתּוֹ הַקְּהֵלָה, שֶׁהַסְּפִיק בְּשִׁבְלֵם בְּדִי לִקְנוֹת מְלֻבוּשִׁים פְּשׁוּטִים וְזוּלִים מְאֹד, אֲךָ לֹא קְרוּעִים וְכְדִי לְשִׁכַּר דִּירוֹת יִשְׁנוֹת בְּשִׁבְלֵם וּבְשִׁבְלֵי נְשִׂיהֶם. הֵם הִתְחִיבוּ לְהַחֲזִיר אֶת כֶּסֶפִּי הַהֶלְוָה בְּתִשְׁלוּמִים קִטְנִים, שִׁיִּצְלִיחוּ לְחַסֵּךְ פְּרוּטוֹת-פְּרוּטוֹת מִשִּׁכַּר עֲבוֹדָתָם וּבְלִבְד שְׁלֹא יִהְיוּ מִמְתַּנְת בְּשׂוֹר וְדָם, אֲלֵא מִהַכֶּסֶף שִׁיִּפֹּל בְּחֶלְקָם מֵעֵמֶל כֶּפִּיהֶם.

יְהוּדֵי קֶרְקוּב הוֹכִיחוּ נִכּוֹנוֹת רַבָּה לְקַיָּם אֶת פְּקֻדַת רַבָּם הַדָּגוּל. כְּאֲשֶׁר שְׁנֵי בְעָלֵי הַתְּשׁוּבָה הָעֲשִׂירִים הַמְּכַבְּדִים בְּיוֹתֵר לְשַׁעֲבֵר הוֹפִיעוּ בְּשׁוֹק, בְּבִגְדִים פְּחוּתִים וְגָסִים, חֲגוּרִים בְּחִבְלִים שֶׁל סִבְלִים מְסַבִּיב לְמַתְנִיָּהֶם וְהִתְחִילוּ לְתוֹר בְּעֵינֵיהֶם מְסַבִּיב, לֶאֱמֹן לִפְנוֹת בְּדִי לְהַרְוִיחַ כְּמָה פְּרוּטוֹת עֲבוֹר לָחֵם לְאָכֹל, נִמְצְאוּ מִיַּד קוֹפְצִים רַבִּים, שֶׁהִתְחַרוּ בִּינֵיהֶם בְּשִׁפְעָה שֶׁל הַצָּעוֹת עֲבוֹדָה בְּשִׁבְלֵם:

"בּוֹאוּ אִתִּי! יֵשׁ לִי בְּשִׁבְלֵכֶם עֲבֹדָה!"

"לֹא! יוֹתֵר טוֹב שֶׁתְּבוֹאוּ אִתִּי! אֲצִלִּי תִהְיֶה לָכֶם עֲבוֹדָה קְלָה יוֹתֵר!"

"לְכוּ אַחֲרַי! אֲצִלִּי תִקְבְּלוּ שְׂכָר יוֹמִי יוֹתֵר גְּבוּהָ!"

"וְאֲצִלִּי לֹא תִצְטָרְכוּ לְעֵבֶד בְּלָל! תִּמְלְאוּ רַק תִּפְקִידֵי שְׁמִירָה וְתוֹכְלוּ לְתֵת מְנוּחַ לְעֲצָמוֹתֵיכֶם הַיְגָעוֹת!"

זְכִים וְטְהוּרִים

נְדִיבֵי הַלֵב מִמֶּשׁ מְשָׁכוֹ אוֹתָם בְּשׁוּלֵיהֶם זֶה לְכָאן וְזֶה לְכָאן וְשָׁנִי בְּעַלֵי הַתְּשׁוּבָה נִתְּנוּ לָהֶם לַעֲשׂוֹת בָּהֶם כְּחִפְצָם מִבְּלִי לַפְצוֹת פֶּה, כְּאֵלוֹ הָיוּ יְצוּרִים לְלֹא כַח רְצוֹן כָּלֵל. הֵם לֹא הִתְעַנְּנוּ לְדַעַת אִיזוֹ עֲבוֹדָה מְצִיעִים לָהֶם וְלֹא שָׁאֲלוּ מֵה יִתְּנוּ לָהֶם תְּמוּרָתָהּ, מִיָּד עִם הַגִּיעָם לְמָקוֹם הָעֲבוֹדָה, הִתְחִילוּ לְלֹא שְׁהִיּוֹת לַעֲבֹד בְּמֵלֵא הַמֶּרֶץ, מֵה שְׁאֲחָרִים שֶׁעָשׂוּ בְּמִשְׁךְ כָּל הַיּוֹם, גָּמְרוּ הֵם בְּשִׁעָה שְׁעֵתִים וְדָרְשׁוּ עוֹד וְעוֹד עֲבוֹדָה וּבִלְבָד לְהִיּוֹת בְּטוּחִים שֶׁלֹּא יִקְבְּלוּ חֵס וְחִלְלָה תִשְׁלֹם שֶׁלֹּא יִהְיֶה לוֹ כְּסוּי מֵלֵא בְּעֲבוֹדָה חֲרוּצָה וְיַעֲלֶה.

רַבִּים הָיוּ בָּאִים לְמָקוֹם עֲבוֹדָתָם כְּדִי לַחְזוֹת בְּתוֹפְעָה הַנְּדִירָה וְלִלְמַד מוֹסֵר הַשֶּׁכֶל מִשָּׁנֵי בְּעַלֵי הַתְּשׁוּבָה, שְׁלֵמֵרוֹת שֶׁנִּשְׁאָר מֵהֶם עוֹר וְעֲצָמוֹת בִּלְבָד, יִדְעוּ לְהַפְעִיל אֶת כַּח רְצוֹנָם וְלִדְרֹבֵן אֶת עֲצָמָם לַעֲבֹד בְּלֵהֵט וּבְמֶרֶץ נְעוּרִים שְׁעוֹת עַל שְׁעוֹת לְלֹא הַפּוּגָה. אֵלֶּה שֶׁזָּכְרוּ אֶת מַרְאֵה פְּנֵיהֶם מִתְּקוּפַת הָעֵשֶׂר שְׁלָהֶם מִלִּפְנֵי שְׁלֹשׁ שָׁנִים, כְּאֲשֶׁר הִבְרִיאוֹת וְהָאֵן שֶׁפָּעוּ מִכָּל יְשׁוּתָם, לֹא יָכְלוּ שֶׁלֹּא לְהִתְרַגֵּשׁ עִמְקוֹת בְּהִסְתַּכְּלָם עִתָּה עַל שָׁנֵי הַסְּבָלִים, שְׁעוֹרָם הִצְהִיב כְּמוֹ קֶלֶף מִיָּבֵשׁ וְעֲצָמוֹת לְחִייהֶם הַחֲדוֹת בְּלֵטוֹ הַחוּצָה וְלֹא אֶחָד הוֹרִיד דְּמָעָה מְרַב רַחֲמָנוֹת וְהַשְׁתַּתְּפוֹת בְּצַעֲרָם.

כְּדִי לֹא לְהַבִּיא אוֹתָם בְּמַבּוּכָה, הָיוּ הָאֲנָשִׁים מְצִיצִים בָּהֶם מִבֵּין סוּרְגֵי הַגָּדָר שֶׁמְסַבִּיב לְמַבְנֵה שְׁבַעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה עֲבָדוֹ שֶׁם וְהָיוּ מְסַתְּלָקִים מֵהָר כְּשֶׁהִבְחִינוּ שֶׁהֵם מְרַגִּישִׁים שֶׁמְסַתְּכָלִים בָּהֶם.

לֵאט-לֵאט הִתְאַקְלָמוּ שׁוּב בְּעִיר, הִפְכוּ לְאֲנָשִׁים שֶׁהִצְבּוּר נִזְקָק לְשֵׁרוּתָם וְהָרִיחוּ אֶת לְחֵמָם בְּיִשָּׁר וּבְנֶאֱמָנוֹת. הֵם מְצָאוּ לָהֶם מְגוּרִים מְחוּץ לְעִיר, כִּי הִתְבַּיְּשׁוּ לְגוּר בְּשִׁכְנוּת עִם יְהוּדִים, שְׁאֲוֵלֵי יִזְכִּירוּ לָהֶם עֲוֹנוֹת רֵאשׁוֹנִים. הֵם גַּם לֹא רָצוּ לְגָרֵם אִי נְעִימוֹת לִילְדֵיהֶם וּלְנִכְדֵיהֶם. מִדּוּעַ יִסְבְּלוּ עֲבוּר עוֹן אֲבוֹתֵיהֶם!?

פָּרָק תְּשִׁיעִי

הַכְּתָב הַמְּפֹרָשׁ

עָרַב אֶחָד, אַחַר יוֹם שֶׁל עֵמֶל מְפֹרָךְ, בָּאוּ שְׁנֵי בְעֵלֵי הַתְּשׁוּבָה אֶל בְּעַל מַגְלַה עִמְקוֹת, כְּשֶׁפָּנִיָּהֶם מִבִּיעַ דְּאָגָה עִמְקָה. הֵם עָמְדוּ בַּהֶסוּס לִיד הַדְּלֵת וְחִנּוּ שֶׁהַצְּדִיק יִשָּׂא אֶת עֵינָיו וַיִּזְמִין אוֹתָם לְהִכָּנֵס.

"בְּרוּכִים הַבָּאִים, בְּנֵי הַיְקָרִים!" קָרָא בְּעַל מַגְלַה עִמְקוֹת כְּשֶׁהִבְחִין בָּהֶם "אַתֶּם נִרְאִים לִי מְדַאָּגִים מְאֹד... מָה הַסִּבָּה? הָאֵם חָסַר לָכֶם מִשְׁהוּ? הָאֵם מִיִּשְׁהוּ הָעֲלִיב אֶתְכֶם, אוֹ גָּרַם לָכֶם עוֹלָם סִפְרוֹ נָא לִי וְאֶעֱשֶׂה כָּל מָה שֶׁבִּיכָלְתִּי כְּדִי לַעֲזֹר לָכֶם."

"רַבְּנוּ הַצְּדִיק!" - גָּעוּ שְׁנֵיָּהֶם כְּאֶחָד בְּכִי תִמְרוּרִים "לִבְנוֹ מְלֵא פֶחַד מִיוֹם הַדִּין הַנוֹרָא הַמְּשַׁמֵּשׁ וּבָא! יְמֵי הַזְקֵנָה מִתְקַרְבִּים וְהוֹלְכִים וְלֹא רְחוּק הַיּוֹם בּוֹ יוֹפִיעַ מִלֶּאֶר הַמּוֹת בְּעַל אֶלֶף הָעֵינָיִם וַיָּבִיא אוֹתָנוּ בְּפָנֵי בֵּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה וְשָׁם יִהְיֶה עֲלֵינוּ לְמַסֵּר דִּין וְחֲשׁוֹן עַל כָּל מַעֲשֵׂי־נוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה! אִמָּנָם סִגְפָנוּ אֶת עֲצָמָנוּ בְּמִשְׁךְ שְׁלֹשׁ שָׁנִים וְקִבְלָנוּ בְּאֵהָבָה אֶת הַסִּבָּל וְהַעֲנוּיִים שֶׁל הַגְּלוּת, אֵךְ מִי יַעֲרֹב לָנוּ שְׂדֵי בְּכָךְ? מִי יוֹדֵעַ אִם זֶה מְסִפִּיק כְּדִי לְכַפֵּר עַל הַפְּשָׁעִים הַחֲמוּרִים שֶׁבִצְעָנוּ בְּמִשְׁךְ עֲשָׂרוֹת שָׁנִים? צְמַרְמַרְתָּ תוֹקֶפֶת אוֹתָנוּ כְּשֶׁאָנוּ נִזְכָּרִים בְּמָה שֶׁצָּפוּי לָהֶם לְרִשְׁעִים בְּעוֹלָם הַבָּא וּמִתְעוֹרֵר בְּנוּ הַרְצוֹן לְצֵאת שׁוֹב לְגְלוּת וְלִהְיוֹת לְסִגְף אֶת עֲצָמָנוּ בְּעֲנוּיִים יוֹתֵר גְּדוֹלִים וּבְלִבְד לְהִיוֹת בְּטוּחִים שְׁנוּכָל לְתַקֵּן מָה שֶׁפָּגַמְנוּ בְּרַב חֲטָאֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ!"

הכתב המפרש

"הרגעו נא, בני ואל תכרסמו את לבכם בהרהורי דאגה!"
- השתדל הרב להשקיט את בכים - "אין כל ספק בדבר שאתם
כבר עתה צדיקים גמורים! אני מאחל לעצמי "לזנות" להגיע
לעולם הבא כה נקי מחטא ועון כפי שאתם תגיעו לשם לאחר
מאה ועשרים, נקים וטהורים מכל סיג ופגם! חלקכם בגן עדן
יהיה למעלה מחלקם של צדיקים גמורים, כי 'השב בתשובה
מאהבה - זדונות נעשות לו כזכיות' (יומא פו:).

"אבל רבנו הקדוש והטהור, אנו בכל זאת זוחלים ורועדים
ולבנו חושש ודואג מה יהא בסופנו... "לא יכלו השנים לעצר בעד
מען דמעוטיהם "אלו היינו זוכים לפחות לקבל אות או מופת או
אשור בכתב, שייחזק בנו את הבטחון שאכן יש לנו חלק בעולם
הבא..."

"הריני נעתר לכם גם לזאת!" - השיב הרב, בראותו
שאתרת לא יוכל להרגיע את רוחם - "אמסר בידיכם כתב מפרש
שיניח את דעתכם!"

מגלת הקלף

למרות השעה המאתרת, התישב בעל מגלה עמקות ליד
שלחנו, נטל לידו את נוצת האזן, טבל אותה בדיו ורשם על הקלף
את השורות הבאות:

"אני החתום מטה, רבה של קרקוב ואב בית הדין
הגדול שהוציא את פסק הדין נגד שני הקצבים השתפים וגזר
עליהם את תשובת המשקל החמורה, כדי לכפר על פשעיהם
העצומים ושהם קימו אותה בשלמות לכל פרטיה ודקדוקיה. -
הריני גוזר בזה, שכשם שקבענו בבית דין של מטה, כך יקימו
בבית דין של מעלה. והשנים יהיו מנקים מכל עון ואשמה ורשע."



Henry Johnson

הַכְּתָב הַמְּפָרֵשׁ

כְּאִשֶּׁר סִיִּים הָרַב אֶת כְּתִיבְתּוֹ, הִקְרִיא אֶת הַכְּתָב בְּפָנֵי
בְּעַלֵי הַתְּשׁוּבָה וּשְׂנֵי־הֵם הוֹשִׁיטוּ אֶת יָדֵיהֶם לְקַבְּלוֹ מִיָּדָיו. בְּעַל
מְגֵלָה עֲמֻקּוֹת לֹא יָדַע לְמִי מֵהֶם לְמַסֵּר אֶת הַכְּתָב הַמְּפָרֵשׁ.
לְבַסּוֹף מָסַר אוֹתוֹ לְיַדֵי זֶה, שֶׁנִּתְעוֹרַר רֵאשׁוֹנָה וְעוֹרַר אֶת שִׁתְפוֹ
לְפָתַח בְּדַרְךְ הַתְּשׁוּבָה.

רַק אַז חָזְרוּ הַשְּׂנֵי־הַיָּתֵדָה בְּלֵב שֶׁקֵּט וּבְטוֹחַ.

מְגֵלַת הַקֶּלֶף שֶׁנִּמְסְרָה לְיָדָם עַל יַדֵי בְּעַל מְגֵלָה עֲמֻקּוֹת
נִסְכָּה לְתוֹכָם הִרְגָּשְׁתָּ בְטָחוֹן בְּמֻקְצָת וְחִזְקָה בָּהֶם אֶת הַתְּקוּהָ
שֶׁאֵכֶן כִּפְרוּ עַל חֲטָאֵיהֶם בְּשִׁלְשׁ שָׁנֹת סְגוּפֵיהֶם וְשׁוּב לֹא יַעֲנִישׁוּ
אוֹתָם בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה בְּעוֹן הַכְּשָׁלַת הָרַבִּים בְּמֵאֲכָלֵי טְרֵפָה,
הֵם הַמְּשִׁיכֵי לְהַתְנַהֵג בְּהַכְּנָעָה וּבְשִׁפְלֵי בְּרָךְ, עֲבָדוּ בְּפָרֶךְ
בְּעַבְדוֹת הַשְּׁחָרוֹת בְּיוֹתֵר, שֶׁסִּפְקוּ לָהֶם עַל יַדֵי בְּעַלֵי הַבְּתִיִּים
בְּעִיר וְהַרְוִיחוּ אֶת לְחֻמָּם בְּיִשְׂרָאֵל וּבְעַמָּל כְּפִיָּם.

כָּל עָרַב, אַחֲרֵי הָעֲבוּדָה וּבְשִׁבְתָּ כְּמַעַט כָּל הַיּוֹם, הָיוּ
יוֹשְׁבֵי־בֵית הַמִּדְרָשׁ שֶׁל הַקְּהֵלָה, מְקַשְׁיָבִים בְּדוּמְיָה לְשַׁעֲרֵי
תוֹרָה וְסוֹפְגִים לְתוֹכָם דִּינִים וְדַבְּרֵי מוֹסֵר וְיִרְאֵת שְׁמַיִם שֶׁהָחִיו אֶת
רוּחָם וְהִבִּיאוּ מִרְפָּא לְלִבָּם הַשְּׁבוּר וּלְנַפְשׁוֹתֵיהֶם הַדּוֹאֲבוֹת.

הֵם זָרְחוּ מִמֶּשׁ מֵאִשְׁרַי כְּאִשֶּׁר נִתְּנָה לָהֶם הַזְּדֻמְנוּת
לְעֲשׂוֹת שְׂרִוֵת כְּלִשְׁהוּ עֲבוּר לּוּמְדֵי הַתּוֹרָה, לְהַגִּישׁ כּוֹס תְּהָ לְמַגִּיד
הַשְּׁעוּר אוֹ לְמֵלֵא כָּל מִינֵי שְׁלִיחֵי־עֲבוּר תְּלִמִּידֵי הַחֲכָמִים חוֹבְשֵׁי
בֵּית הַמִּדְרָשׁ. אֵין לְתַאֵר אֶת שְׂמֻחָתָם כְּשֶׁהָיוּ רָצִים לְקַיֵּם אִיזוֹ
מְצוּהָ. הַקְּפִידוֹ לְהַרְבוֹת בְּעֵנִית "אֱמֵן" וְ; "אֱמֵן יְהִי שְׁמֵהּ רַבָּא"
וְעַמְדוֹ עַל הַמְּשֻׁמֵּר לְשִׁמְעַ "קְדִישִׁים" וּבְרָכוֹת וְ; "לְחַטָּף" עוֹד וְעוֹד
"קְדוּשׁוֹת" וּבִיחוד בְּשִׁבְתוֹת וּבִימֵי טוֹבִים.

הזקנה קופצת

כָּךְ עָבְרוּ עֲלֵיהֶם שְׁנוֹת חַיֵּיהֶם הָאֲחֵרוֹנוֹת, כְּשֶׁהֵם חַיִּים
חַיֵּי עֵמֶל קָשִׁים וְכָל רִגְעַ פְּנוּי הָיָה קֹדֶשׁ לַעֲבוֹדַת הַבוֹרָא.

בַּעֲלֵי הַבָּתִּים בְּקֶרֶב, שִׁדְּעוּ עַל עֲבָרָם שֶׁל שְׁנֵי הַקְּצָבִים
הַשְּׁתָּפִים, עַל חַיֵּי הָעֶשֶׂר שֶׁלָּהֶם מִשְׁכָּבְר הַיָּמִים וְעַל שְׁנוֹת
הַתְּשׁוּבָה הָרְבוּת, שֶׁעָבְרוּ עֲלֵיהֶם מִתּוֹךְ צַעַר וְיִסּוּרִים שְׂאִין
לְתֹאֲרָם, לֹא נִסּוּ אִף פֶּעַם לְבַקֵּשׁ מֵהֶם שְׁרִיאוֹת כְּלֻשָׁה בְּחֻנָּם, אוֹ
לְכַהֵג כְּלַפְיָהֶם בְּפִחִיתוֹת הַכְּבוֹד. אֲךָ לְמֵרוֹת זֹאת הָיוּ שְׁנֵי הַבַּעֲלִי
הַתְּשׁוּבָה עוֹמְדִים בְּפָנָיו כֹּל אֶחָד וְאֶחָד בְּהִכְנָעָה, כְּעֶבֶד לִפְנֵי רֵבּוֹ
וְהָיוּ מִבִּיטִים עַל כָּל אֶחָד, כְּשֶׁהֵם מְנַסִּים לְנַחֵשׁ אִם הָיָה זְקוּק
לְמִשְׁהוֹ וּמִיָּד מִזְדַּדְדִּים לְמַלֵּא אֶת מְבַקְשׁוֹ הַסְּמוּי בְּמֵרֵב הַמְּהִירוֹת
וְהַיְעִילוֹת. לְמֵרוֹת גִּילָם הַמִּתְקַדֵּם וְעַל אִף עֵיפוּתָם מֵעֵמֶלָם
הַקָּשָׁה, הָיוּ רָצִים כְּמוֹ נְעָרִים צְעִירִים כְּדִי לְהַשְׁבִּיעַ אֶת רִצּוֹן
הַבְּרִיאוֹת וּפְנִיָהֶם מִבִּיעִים סְפוּק בְּלִי גְבוּל.

בְּרֵם הַשָּׁנִים וְהַגִּיל עָשׂוּ אֶת שְׁלָהֶם; עַל אֶחָד מֵהֶם קִפְצָה
הַזְּקֵנָה בְּמִפְתִּיעַ. הַרְגָּלִים הִתְחִילוּ כּוֹשְׁלוֹת. הַגֵּב כָּפוּף, הַיָּדַיִם
רוֹעֵדוֹת... כְּחוֹתָיו נִדְּלְדְלוּ וְהִלְכוּ וְלֹא הָיָה מִסְגָּל יוֹתֵר לַעֲסֹק
בְּעֵבוֹדָה פִּיזִית. עַד שִׁיוֹם אֶחָד לֹא יָכַל לְקוֹם מִמִּטָּתוֹ וְנִשְׁאָר שׁוֹכֵב
בְּאִין אוֹנִים וּבְאַפִּיסַת כְּחוֹת. הָיָה נִרְאֶה בַּעֲלִיל שְׁהֵמוֹת מִתְקַרֵּב
אֵלָיו בְּצַעֲדֵי עֲנָק. לֹא יֶאֱרָכוּ הַיָּמִים וְהוּא יִלָּךְ בְּדֶרֶךְ כֹּל הָאָרֶץ.

הָיָה זֶה הַבַּעַל תְּשׁוּבָה הַשְּׁנִי, לֹא זֶה שֶׁקִּבֵּל אֶת מַגְלַת
הַקֶּלֶף, שֶׁנִּכְתְּבָה בְּיָדֵי בַּעַל מַגְלָה עֵמְקוֹת, כְּכַתֵּב אֲשׁוּר עֵבוֹר בֵּית
דִּין שֶׁל מַעֲלָה.

כְּשֶׁנּוֹדַע הַדָּבָר בְּעִיר, שֶׁאֶחָד מִבַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה חָלָה, בָּאוּ
לְבַקְרוֹ, בְּחִדְרוֹ הַדֵּל, הָרֵב וְכָל נִכְבְּדֵי הָעֵדָה. הַחוּלָה הִתְרַגַּשׁ מְאֹד
לְמֵרֵאָה הַמְּבַקְרִים רְמֵי הַמַּעֲלָה שֶׁבָּאוּ לְחַלֵּק לוֹ כְּבוֹד וְהוּא פָּרַץ

הַכְּתָב הַמְּפָרֵשׁ

בְּבִכּוֹ, חָשַׁב הָרַב שֶׁהַחֹלָה בּוֹכָה מִחֲמַת הַפֶּחַד מֵהַמּוֹת הַמִּתְקַרֵּב וְבָא וּמְאַיֶמֶת הַהִתְיַצְבוּת לְמִשְׁפָּט בְּפִנֵּי בַּיִת דִּין שֶׁל מַעֲלָה וְהוּא נֶחֱם אוֹתוֹ וְדָבַר עַל לְבוֹ שֶׁאֵל לוֹ לִהְיוֹת מִדָּאָג בְּלֵל וְכֻלָּל.

"הֲרִי אַתָּה צְדִיק גָּמוּר! הִגַּעַתְּ אֶפְלוֹ לְדַרְגָּה גְבוּהָה מִצְדִּיק גָּמוּר!" - הֲרִגִיעַ אוֹתוֹ הָרַב - "נִשְׁמַתְךָ זָכָה וּנְקִיָּה כְּזָהָב וּכְפָז, לֵאלֹהֵי כָּל רָבָב קֵל שְׂבִיקָיִם! כִּסֵּא שֶׁל זָהָב מְשֻׁבָּץ בִּיהִלּוּמִים מוֹכֵן בְּשִׁבְלֶיךָ בְּגֵן עֵדֶן! כִּי אֵת כָּל הָעֹנֵשׁ עֲבוּר חֲטָאִיךָ כָּבֵר קִבְּלַת דִּי וְהוֹתֵר בְּעוֹלָם הַזֶּה!"

"אֲךָ מְגַלַּת הַקֶּלֶף אֵינָה נִמְצָאת בְּיַד אֶלָּא בְּיַד חֲבָרִי!" - קוֹנֵן הַחֹלָה שֶׁעֲמַד עַל סֵף הַמּוֹת - "אוֹי, מַה גָּדוֹל פֶּחַדִּי מִיּוֹם הַדִּין! אֲנִי מִמֶּשׁ מִתְפַּתֵּל מֵאִמָּה וְכָל הַזְּמַן אֲנִי רוֹאֶה לְנֶגֶד עֵינַי אֶת מְלֶאכִי הַחֲבֵלָה הַנּוֹרְאִים, הַמִּתְקַרְבִּים אֵלָיו בְּשִׁפּוּדֵיהֶם הַלוֹהֵטִים, מְצַפִּים לְרַגַע שֶׁל יְצִיאַת נְשַׁמְתוֹ, כְּדִי לְתַקַּע אוֹתָם בְּגוּפוֹ וְלִהְטִילוֹ בְּדוּדֵי הַזְּפֶת הַרוֹתַחַת שֶׁל הַגִּיהֶנֶם!..."

שׁוּב הֲרַעִיף הָרַב עַל הַחֹלָה דְּבָרֵי עֵידוּד וְחִזּוּק וְהִסְבִּיר לוֹ בְּטוֹב טַעַם וְדַעַת, שֶׁבְּשָׂמִים אֵין זְקוּקִים לְמְגַלַּת הַקֶּלֶף וְכִי הַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא בּוֹחֵן כְּלִיּוֹת וְלֵב, יוֹדַע כָּל הַנְּסֻתוֹת וְאֵין דְּבַר נֶעְלָם מִמֶּנּוּ.

הַחֹלָה הֶאֱזִין בְּדוּמְיָה לְדְבָרֵי הָרַב וְשָׁאֵר הַנִּכְבָּדִים, אֲךָ הֲרַגְשָׁתוֹ לֹא הִשְׁתַּפְּרָה וְהַפֶּחַד הַמְּשִׁיךְ לְכַרְסֵם בְּלָבוֹ.

בְּצֵל הַמּוֹת

עָבְרוּ יָמִים אֲחֻדִים וּמִצְבוֹ שֶׁל הַחֹלָה הוֹרַע מְאֹד, צֵל הַמּוֹת כָּבֵר הָיָה פְּרוּשׁ עַל פְּנָיו. הוּא שָׁכַב בְּמִטָּתוֹ כְּשֶׁכָּלוּ פְּקַעַת אַחַת שֶׁל צַעַר וְיִסוּרִים וְכָל הַזְּמַן לֹא הִפְסִיק לְבָכוֹת וּלְקוֹנֵן, מִתּוֹךְ הַזְּיוֹת וְיִסוּיִטִים, עַל מְלֶאכִי חֲבֵלָה לְאֵין סֶפֶר הַמְּמַלְאִים אֶת כָּל

חַלַּל הַחֶדֶר, שְׁפוּדִים אַרְכִּים שְׁלוּפִים בִּידֵיהֶם וְהֵם מְחִפִּים בְּחֹסֶר סִבְלָנוּת לָרְגַע שֶׁל יְצִיאַת הַנִּשְׁמָה...

אֲנָשִׁי הֵ; "חֶבְרָה קַדִּישָׁא", שֶׁהִבְהִילוּ לְמַטָּתוֹ, לֹא יָכְלוּ לְחַזוֹת בְּעֵנָיו הַנִּפְשׁ הַנוֹרָאִים שֶׁל הַגּוֹסֵס וְהֵם שׁוֹב הַזְעִיקוּ אֶת הָרֵב בְּעַל מְגִלָּה עֲמֻקוֹת, אוֹלֵי יַעֲלֶה בְּיָדוֹ לְהַשְׁקִיט אֶת רוּחוֹ וּלְסַלֵּק מֵעָלָיו אֶת סִיּוּטֵי הַגִּיהֶנֶם.

"רְבִי" ... הַפְּלִיט בְּעַל הַתְּשׁוּבָה הַגּוֹסֵס, בְּסִנְנוֹ אֶת הַמְּלִים בְּקִשְׁי רֵב מִתּוֹךְ שְׁפָתָיו הַמְּכַחֲלוֹת, בְּשִׁדְמָעוֹתָיו זֹרְמוֹת וְשׁוֹטְפוֹת אֶת פְּנֵי הַצְּהָבִים בְּדוֹכַג "רְבִי" ... לְבִי מִתְּפֹצֵץ מְאִימָה וְאַף לָרְגַע לֹא מִרְפָּה מִמֶּנִּי הַפַּחַד שֶׁמָּא לֹא נִתְקַבְּלָה תְּשׁוּבָתִי בְּשָׂמִים! וְאַזִּי אוֹי וְאַבּוֹי לְנִשְׁמָתוֹ הַחוֹטָאֵת - "וְאַנִּי אָנֹּה אָנִּי בָּא" (בְּרֵאשִׁית לז, ז) הָרִי לְעוֹלָם לֹא יֵצֵא מֵהַגִּיהֶנֶם! וַיְהִי אָבוּד בְּכַף הַקָּלַע וּבְעֵנָיו הַתַּפֶּת לְנִצָּח נִצָּחִים!...

לְבוֹ שֶׁל הָרֵב בְּעַל מְגִלָּה עֲמֻקוֹת נִשְׁבֵּר בְּקִרְבוֹ לְמֵרְאֵה הַסִּיּוּטִים הַקָּשִׁים הַפּוֹקְדִים אֶת הַחוֹלָה וְהוּא שָׁלַח לְקִרְא לְבַעַל הַתְּשׁוּבָה הַשֵּׁנִי וּפָקֵד עָלָיו לְמַסֵּר אֶת מְגִלַּת הַקָּלָף לְיַד הַגּוֹסֵס, שִׁיקַח אוֹתָהּ אִתּוֹ אֶל הַקֶּבֶר... וְאֵלּוֹ עַל הַגּוֹסֵס הַנוֹטָה לְמוֹת צָוָה לְתַת תְּקִיעַת כֶּף לְשִׁתְּפוֹ וּלְהַבְטִיחַ לוֹ, שֶׁלְאַחַר מוֹתוֹ יָבֵא אֵלָיו בְּחִלּוֹם וַיִּמְסֹר לוֹ דְּוָח מְלֵא וּמְפָרֵט עַל כָּל מֵה שְׁאַרְע לוֹ מִהֲרַגַע שֶׁל יְצִיאַת נִשְׁמָתוֹ וְעַד שֶׁהִגִּיעַ לְמָקוֹם מְנוּחָתוֹ.

שָׁמַע בְּעַל הַתְּשׁוּבָה הַשֵּׁנִי בְּקוֹל הָרֵב וַיִּמְסֹר אֶת מְגִלַּת הַקָּלָף לְיַד חֶבְרוֹ הַגּוֹסֵס. כְּתֻמּוּרָה לְכָף נָתַן לוֹ הַגּוֹסֵס תְּקִיעַת כֶּף, שְׁמִיד שִׁיגִיעַ לְמְנוּחָתוֹ, יָבֵא אֵלָיו בְּחִלּוֹם וַיִּמְסֹר לוֹ בְּפִרוֹטוֹט כָּל מֵה שֶׁהִתְרַחַש אִתּוֹ בְּעוֹלָם הָאֱמֶת.

רַק אִזְ נִרְגַע בְּעַל הַתְּשׁוּבָה הַנוֹטָה לְמוֹת וּכְעֵבוֹר יוֹם נּוֹסֵף הוֹצִיא אֶת נִשְׁמָתוֹ מִתּוֹךְ שְׁלוֹה מְלֵאָה, כְּשֶׁעַל פְּנֵי כְּסוּף חֵיוֹף רָחַב

הַכְּתָב הַמְּפָרֵשׁ

שֶׁל קִדְשָׁה וְשִׁבְעֵינֹת רְצוֹן כְּמִתּוֹךְ חַוְיָה שֶׁל תַּעֲנוּג רֵיחֵי עֵלְאִי
הַנִּשְׁגָּב מֵהַשְּׂגַת אָנוּשׁ...

הַהֲלוּיָה נַעֲרָכָה בָּרַב עִם, הָרַב שֶׁלַח אֶת הַשְּׁמֵשׁ לְכָל בְּתִי
הַכְּנֶסֶת לְהַכְרִיז עַל בְּטוּל מְלָאכָה, כָּל הַחֲנִיּוֹת וּבְתֵי הַמְּסַחֵר
נִסְגְּרוּ וְכָל תּוֹשְׁבֵי הָעִיר, מִנְעַר וְעַד זָקוּן, מֵהָאִישׁ הַפְּשׁוּט וְעַד
פְּרִנְסֵי הַצַּבּוּר, נָהְרוּ לְהֲלוּיָה כְּדִי לְחַלֵּק לְבַעַל הַתְּשׁוּבָה אֶת
הַכְּבוֹד הָאֲחֵרוֹן.

הַמוֹנִים הַצְּטוּפִפוּ בְּבֵית הַקְּבָרוֹת וְהָאָרוֹן הַטָּמֵן בַּקְּבֹר,
כְּשֶׁבִידֵי הַנִּפְטָר מְגַלֵּת הַקֶּלֶף לְבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה.

בַּעַל מְגֵלָה עֲמַקוֹת הַשְּׁמִיעַ דְּבָרֵי הַסֵּפֶד נִרְגָּשִׁים בְּקוֹל
חוֹצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ, שֶׁהֲרִטִיט אֶת הַלְּבָבוֹת וְכָל הַקְּהָל פְּרָץ בְּבֹכִי.

בְּדַבְּרָיו גִּלַּל הָרַב אֶת פְּרִשְׁת הָעַנּוּיִים וְהַסְּגוּפִים הַנּוֹרְאִים
שֶׁהַנִּפְטָר קִבֵּל עַל עֲצָמוֹ בְּאֵהָבָה וּבְרְצוֹן כְּדִי לְכַפֵּר עַל חֲטָאֵיו
וּלְטַהֵר וּלְזַכֵּךְ אֶת נַשְׁמָתוֹ מִכָּל סִיג וּפְגָם.

"צָאוּ וּרְאוּ מָה גָּדוֹל כָּחָה שֶׁל תְּשׁוּבָה שֶׁהִיא מַגִּיעַת עַד
כְּסֵא הַכְּבוֹד!" - פָּנָה הָרַב אֶל הַנְּאֻסִּים - "אֲפֹלוּ הַחוּטָא הַגָּדוֹל
בְּיוֹתֵר, שְׂדוּמָה שְׂאִין לוֹ תִקְנָה כָּלֵל, גַּם הוּא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה
כָּל זְמַן שֶׁהַנִּשְׁמָה בְּקִרְבּוֹ וְלַהֲגִיעַ לְעוֹלָם הַבָּא נְקִי מִכָּל חֲטָא וְעוֹן!"

וְהוּא סִיִּים אֶת הַהֲסָפֶד בְּהֲרַעִימוּ בְּקוֹל אֲדִיר, כְּשֶׁמִּבְטוּ
מִפְּנֵה כָּלפִי מַעֲלָה: "פָּנוּ מְקוֹם! פְּרָצוּ דְרָף! צְדִיק גָּדוֹל מַגִּיעַ עֵתָה
לְמַנְחָתוֹ! נִשְׁמָה שֶׁל פֶּז וְסִפְרִים עוֹלָה וְחוֹזֶרֶת לְמִקּוֹר מִחֲצַבְתָּהּ,
זָכָה וְטְהוּרָה בְּדִיּוֹק כְּפִי שֶׁהִיְתָה בַּעַת יְרִידָתָהּ לְעוֹלָם!"



הַכְּתָב הַמְּפָרֵשׁ

בְּמִשְׁךָ יָמֵי הַשְּׂבָעָה בָּא הָרַב וְעָמוּ נִכְבְּדֵי הָעֵדָה לְהִתְפַּלֵּל
בְּבֵית בּוֹ הוֹצִיא בְּעַל הַתְּשׁוּבָה אֶת נִשְׁמָתוֹ וּלְנַחֵם אֶת הָאֱלֻמָּנָה
וְהִיתוּמִים. הַחֲדָר הַצָּר וְכָל הַחֲצָר הָיָה צָר מִלְּהַכִּיל אֶת כָּל הַבָּאִים
וְהִתְפַּלּוֹת נִעְרְכוּ בְּרִגְשׁ רַב. לְאַחַר הַתְּפִלוֹת לָמַד הָרַב פָּרָק
מִשְׁנֵיּוֹת יַחַד עִם כָּל הַקְּהָל לְעֻלְיֵי נִשְׁמַת הַנִּפְטָר וּבְמִשְׁךָ כָּל הַיּוֹם
הָמָּה הַמְּקוֹם מִמְּבַקְרִים מִכָּל הָעִיר וְהַסְּבִיבָה שְׁהַפְּגִינוּ אֶת
אֲהַדְתָּם וְהוֹקְרְתָם לְמִנּוּחַ.

פָּרָק עֲשִׂירִי

לִפְנֵי בֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה

הַשְׁתַּף בְּחִלּוּם

בַּעַל הַתְּשׁוּבָה הַשְּׂנִי, שֶׁתַּפּוֹ שֶׁל הַנִּפְטָר, נִשְׁאֵת מִגְלַת הַקֶּלֶף שֶׁלוֹ לְקַח אֶתוֹ אֶל הַקֶּבֶר, חֲכָה בְּחֶסֶד סִבְלָנוּת בְּמִשְׁךְ כָּל יְמֵי הַשְּׁבָעָה, שֶׁחֲבָרוּ יְבֵא אֵלָיו בְּחִלּוּם וַיִּסְפָּר לוֹ כָּל מַה שֶׁאָרַע לוֹ בְּעוֹלָם הָאֵמֶת. אָךְ - לִשְׂוֹא! שׁוּם אֶתוֹת לֹא הִגִּיעַ מֵהֵמֶת. עֶבֶר עוֹד שְׁבֹעַ וְעוֹד שְׁבֹעַ. הַשְׁתַּף הָיָה כְּבָר מְלֵא דְאָגָה וְצֶעַר. לְבִסּוֹף, אַחֲרֵי שְׁבֹעִים נֹסְפִים שֶׁל צְפִיָּה מִתּוֹחָה, הוֹפִיעַ הֵמֶת בְּחִלּוּמוֹ...

זֶה הָיָה בְּלִילָה הָרִאשׁוֹן שֶׁאַחֲרֵי הַשְּׁלֵשִׁים. כְּאֲשֶׁר בַּעַל הַתְּשׁוּבָה שֶׁנִּשְׁאָר בְּחַיִּים, נִרְדָּם עַל מִשְׁכַּב הַקֵּשׁ שֶׁלוֹ, לְאַחַר יוֹם שֶׁל עֲבוּדָה מְפָרֶכֶת, הוֹפִיעַ בְּחִלּוּמוֹ הַשְׁתַּף הֵמֶת. הוּא יָדַע הֵיטֵב שֶׁשֶׁתַּפּוֹ כְּבָר הֵלֵךְ לְעוֹלָמוֹ וְלֹא נִמְצָא יוֹתֵר בֵּין הַחַיִּים וּבְדַמְיוֹנוֹ רָאָה אוֹתוֹ כְּדַמּוֹת מְעֵנָה וְרִצּוּצָה עוֹד יוֹתֵר מִכִּפֵּי שְׁהִיָּה בְּעוֹדָנוּ בְּחַיִּים. בְּיַחֲזִיד בְּיָמִים הָאֲחֵרוֹנִים שֶׁלִּפְנֵי מוֹתוֹ, כְּשֶׁתּוֹאֲרוּ הָיָה מִמֶּשׁ שָׁחַר מִשְׁחָר וְכָל צוּרְתוֹ נִשְׁתַּנְּתָה וְנִתְעַקְמָה מֵרֹב בְּכִי וְיִלְלוֹת, חִרָד וְרוֹעַד מֵאֵימַת יוֹם הַדִּין.

אָךְ בְּהוֹפִיעוֹ בְּחִלּוּם כִּמְעַט וְלֹא הִכִּיר אֶת שֶׁתַּפּוֹ, שֶׁבָּלָה אֶתוֹ בְּיַחַד אֶת כָּל שְׁנוֹת חַיָּיו, בְּתַקּוּפוֹת שֶׁל שְׂמָחָה וְאֲשֶׁר וּבְתַקּוּפוֹת שֶׁל יְגוֹן וְכָאֵב. כֵּלּוֹ הָיָה קוֹרֵן אֹרֶךְ וְכָל דַּמּוֹתוֹ הִבְהִיקָה בְּאֹרֶךְ יְקָרוֹת. הוּא הִפִּיץ סְבִיבוֹ זֵיו שֶׁל קִדְשָׁה וְזָךְ, שֶׁסָּנַר אֶת הָעֵינַיִם, כְּנִגְהַ הַשְּׂמֵשׁ בְּצִהְרֵיִם עַד שֶׁהָיָה קִנְיָה לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ. גַּם הַתְּכַרְכִּיכִים שֶׁלוֹ הָיוּ צִחְרוֹת מִצְחוֹר, כְּלָבָן שֶׁל שֶׁלֵּג קִטִּיפְתֵי

לפני בית דין של מעלה

בהשתקפו באור השמש שמעל, ללא כל צל או רבב, כל ישותו
אמרה הוד והדר של צדיק הנהנה מזיו השכינה בגן עדן העליון...

הקול של דמות הפלאים של מי שהיה שתפו לשעבר!
קול מלטף ומעודד כצלילי פעמוני כסף! במשך שנות התשובה,
הוא שכח כבר שאי פעם היה שתפו מסגל לדבר בקול נמרץ
וערני. כל הזמן היה קולו עצוב ולא, מחריש יותר מאשר מדבר.
וגם מעט המלים שהיה מוציא מפיו פה ושם, היה להם צליל
צרוז וחרק, כאלו בקעו מקברו של מת חי. ואלו עתה היה הקול
צלול, מלא עדנה ומתיקות ושופע אשר נחת רוח. רחוק כרחק
מזרח ממערב מקולו של קצב בור ועם הארץ, שקפה של שרצים
- עונות ופושעים חמורים - תלויה לו מאחוריו. היה זה קולו בשל
אברך משי, מעדן שנזדכך על ידי שקידה נמרצת בלמוד התורה
ובחיי קדשה וטהרה.

מיהו הבעל מגלה עמקות

"חברי האהוב!"... - הגיע אליו קולו הקטיפתי והרך של
הנפטר - "אצלכם בעולם השפל לא יודעים כלל מיהו הבעל
מגלה עמקות, מה גדולה מעלתו בשמים, בתוך הפמליא של
מעלה ובאיזו מדה מתחשבים שם בדעתו! כל השערים של
העולמות העליונים עומדים פתוחים לפניו והריהו שם בבחינת
בן בית, יוצא ונכנס, כמו בביתו הפרטי! בלם נשמעים למוצא פיו
וששים למלא את רצונו - מה שהוא גוזר הרי זה שריר וקיים!"

ואז התחיל הנפטר לספר את כל הקורות אותו מאז יציאת
בשמתו:

"פחדי אמנם לא היה פחד שוא! רע ומר היה להם
ולנשמותיהם לנצח נצחים, אלמלא היינו חוזרים בתשובה

בְּעוֹדְנוּ בְּחַיִּים, כִּי כָּאן, לְמַעַלָּה, אֵי אֶפְשֶׁר יוֹתֵר לְתַקֵּן מֵה שֶׁקִּלְקַלְנוּ
לְמַטָּה!

"וּבְכֵן הִסְכַּת אִפּוֹא וְשָׁמַע, חֲבֵרֵי הַיְקָר!

"בוּ בְּרַגַע שֶׁנִּשְׁשַׁמְתִּי פְּרָחָה מְגוּפִי, מִיַּד הַקִּיפּוֹ אוֹתִי מִפְּנֵים
וּמֵאַחֲרֵי, מְלַמְּעָה וּמְלַמְּטָה כְּתוֹת כְּתוֹת שֶׁל מְלֹאכֵי חֲבֵלָה,
מִשְׁחִיתִים וְקִלְפוֹת כְּחוֹל אֲשֶׁר עַל שִׁפְתֵי הַיָּם! מְרֵאִיהֶם הָיָה כֹּל
כִּי אִים וּמַעוֹרֵר חֲלֻחָה וּפְלֻצוֹת, שֶׁמֵּהפַחַד בְּלִבָּד אֶפְשֶׁר הָיָה
לְמוֹת אֶלֶף (1,000) פְּעָמִים! חֲלַק מֵהֶם הִגִּיעוּ בְּדַמוֹתֵם שֶׁל זְאֲבֵי
טָרֶף רְעֵבִים וְחֲלַק בְּדַמוֹת נְחָשִׁים אֲרֻסִּים וּפְתָנִים עֲנֻקִּים,
שֶׁהִתְפַּתְּלוּ סָבִיב בְּמַחֹל שְׁטָנִים מְקַפֵּיא דָם... וְאַחֲרֵים עָטוּ עָלַי
בְּדַמְיוֹת זְעֵתִיּוֹת בְּיוֹתֵר שֶׁל בְּרִיּוֹת שׁוֹנוֹת וּמִשְׁנוֹת, מִיֵּן תַּעֲרַבֶּת
שֶׁל אִישׁ הַפְּרָא וְחֵית הַיַּעַר, עִם פְּרֻצוֹפִים שְׁחוּרִים מִשְׁחֹר וְעֵינַיִם
לוֹהֹטוֹת צְמָאוֹת לְדָם וּבִידֵיהֶם פְּגִיוֹנוֹת שְׁלוּפִים, דְּרוּכִים וּמוֹכְנִים
לְתַקֵּעַ אוֹתָן בְּלִבּוֹ וּלְטַלְטֵל אוֹתוֹ בְּתַנּוּפָה אַחַת אֵי שֶׁם לְתוֹךְ גֵּיא
צְלָמוֹת בְּאִיזוֹ אֶרֶץ צִיָּה וְשׁוֹמְמָה, אֲשֶׁר מִשָּׁם לֹא יִחְלַץ עוֹד לְעוֹלָם
וַיְהִי אָבוֹד לְנֶצַח נְצָחִים!...

"אֲךָ הָאִימָה הַחֲשֻׁכָה שֶׁנִּפְּלָה עָלַי הָיְתָה רַק לְהִרְפֵּי עֵינַי, כִּי
מִיַּד נִצְבּוּ לִי אַרְבָּעָה מְלֹאכֵי רַחֲמִים, בְּדַמוֹת כְּרוּבִים צְחוּרִים,
שׁוֹפְעֵי עֲדָנָה וְרוֹךְ לְאִין קֶץ. הֵם תְּפָסוּ מְקוֹם, אֶחָד לְמֵרָאשׁוֹתַי,
אֶחָד לְמֵרְגְלוֹתַי וְשְׁנַיִם מִשְׁנֵי הַצְּדָדִים, הֵם לֹא זָזוּ מִמֶּנִּי אֶף לְרַגַע
עַד אַחֲרֵי שֶׁגִּמְרוּ אֶת הַטְּהָרָה. כִּי חֲסַמוּ אֶת הַגִּישָׁה בְּפִנֵּי כָּל
מְלֹאכֵי הַחֲבֵלָה וְלֹא הָיְתָה לָהֶם כָּל שְׁלִיטָה עָלַי. הֵם חָרְקוּ בְּזַעַם
בְּשִׁנֵּיהֶם וַיְרוּ זְקֵי אֵשׁ, מוֹכְנִים לְקַרְעַת אוֹתוֹ לְגִזְרִים, לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹ
כְּלָה וְלֹא לְהַשְׁאִיר מִמֶּנּוּ שְׁרִיד וּפְלִיט... אֲךָ אַרְבַּעַת מְלֹאכֵי
הַרַחֲמִים הַקִּיפּוֹ אוֹתִי כְּבַחוּמָה בְּצוּרָה וְהַמְשַׁחִיתִים לֹא יָכְלוּ
לְהִתְקַרֵּב אֵלַי בְּשׁוּם פָּנִים.

לפני בית דין של מעלה

"כִּשְׁהַכְּנִיסוֹ אוֹתִי לְאָרוֹן כְּדֵי לְהוֹבִילֵנִי לְבֵית הַקְּבָרוֹת, נִגְלוּ לְעֵינַי עוֹד מְלֹאכֵי מַעְלָה, שֶׁהֶצְטַרְפוּ לְאַרְבַּעַת מְלֹאכֵי הָרַחֲמִים וְגוֹנְנוּ עָלַי לְאֶרֶץ כָּל הַדֶּרֶךְ. וְלִמְרוֹת שְׁמֵלֹאכֵי הַחֲבָלָה הַשְּׁחָרִים אָרְבוּ לִי כָּל הַזְּמַן בְּלֵהִיטוֹת עֲצוּמָה, נִדְחָפִים וְנִדְחָקִים לְעִבְרֵי בְּמֵאֵמֶץ רִצְחָנִי לְפָרֵץ פְּרָצָה בְּחוֹמַת הַמֶּגֶן שֶׁמְסַבִּיבִי וְלִתְפֹּסוֹ וְלִטְלֹטְלוֹ אֶל מַעְבַּר לְהָרִי חֲשָׁךְ וְעַל אֶף מְסֻפָּרִים הָאֵין סוֹפֵי - לֹא יָכְלוּ לְנַגֵּעַ בִּי וְלַעֲשׂוֹת לִי כָּל רָע.

"כִּשְׁהוֹרִידוֹ אֶת אֲרוֹנִי אֶל הַקְּבֵר, לִפְנֵי שְׂפֵסוֹ אוֹתִי בְּעַפָּר, עָשׂוּ מְלֹאכֵי הַחֲבָלָה מֵאֵמֶץ נוֹעַז אַחֲרוֹן, בְּהִדְחָפָם אֶל הָאָרֶץ בְּרַב רַעַשׁ וְהִמְלָה וְהִתְעַקְּשׂוּ דוֹקָא לְחֻטָּף אֶת גּוֹפִי בְּכָל מַחִיר. אֶף הַמְּלֹאכֵים הַקְּדוֹשִׁים נִצְבּוּ סְבִיבֵי אֵיתָנִים בְּצוּר וְגוֹנְנוּ עָלַי כָּל הַזְּמַן מִבְּלִי לְהַסִּיר מִמֶּנִּי אֶת מִבְטָם הָרַחוּם אֶף לְרַגְעַ.

"גַּם לְאַחַר סְתִימַת הַגּוֹלֵל כַּאֲשֶׁר הַקְּבֵר הָיָה כְּבָר מְכֻסָּה לְגִמְרֵי וְכָל הַמַּלְאִיִּם, עִם הָרַב הַקְּדוֹשׁ שְׁלֵנוּ, כְּבָר עָזְבוּ אֶת הַמָּקוֹם וְחָזְרוּ הָעֵינָה, גַּם אֶז לֹא זָזוּ אֲרַבְּעַת מְלֹאכֵי הָרַחֲמִים מִקְּבֵרִי וְנִשְׁאַרוּ עוֹמְדִים שָׁם, סוֹכְכִים עָלַי בְּכַנְפֵיהֶם שֶׁלֹּא יֵאָנֶה לְגוֹפִי כָּל רָע.

בפני בית דין של מעלה

"וְאֵז הוֹפִיעוּ אֲרַבְּעָה מְלֹאכֵים אַחֲרַיִם, עוֹטִים הוֹד וְהָדָר, כְּדֵי לְהַבִּיא אֶת נִשְׁמָתִי בְּפָנֵי בֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה.

"הִתְרוֹמַמְתִּי אֶל עַל וְזִנְקָתִי לְמְרוֹמֵי הַשָּׁמַיִם בְּהַרְגִּישִׁי עֲצָמִי כָּל כֹּף קַל, כִּשְׁאֲנִי מְרַחֵף בְּקִלּוֹת כְּזוֹ כְּאֵלוֹ הָיִיתִי מְלֹאךְ בְּעַל שֵׁשׁ כְּנָפַיִם... עַד מְהֵרָה הִגַּעְתִּי לְתוֹךְ עוֹלָם מְלֵא אוֹר נְגוּהוֹת, זֶהָר וּמִבְרִיקָה, בְּמִדָּה כְּזוֹ, שֶׁאֲתֵם שָׁם לְמִטָּה, בְּעוֹלָם הַגְּשָׁמִי, אֵינְכֶם יְכוּלִים אֶפְלוֹ לְתַאֵר בְּדַמְיוֹן אֶפְסֵ קִצְהוֹ. מִיַּד מְלֵאָה אוֹתִי הַרְגָּשַׁת אֲשֶׁר וְתַעֲנוּג רוּחָנִי עֲלָאֵי נְשִׂאִין לְתַאֲרָה וְלִבְטָאָה בְּמַלְאִיִּם, כָּל

תַּעֲנוּגֵי עוֹלָם הַזֶּה בְּמִשְׁךָ כָּל יְמֵי חַיֵּי אָנוּשׁ הֵם כְּאִין וּכְאֹפֶס לְעַמַּת הָעֶנְגׁ שֶׁל שְׁנֵיהֶם אַחַת (1) בְּנִהוּרָא עֲלָאָה זֹאת.

אַרְבָּעָה מְלָאכִים, הַשּׁוֹשְׁבִינִים שְׁלִי, הוֹבִילוּ אוֹתִי לְעֵבֶר אַרְמוֹן רָם וְנִשְׂאָ, שְׁכַתְּלִיו עֲשׂוּיִים כְּלָם בְּדִלַח טְהוֹר וְהַעֲמוּדִים וְהַקְּשָׁתוֹת מְזֻבָּה וּמְפֹז. הַחֲלוֹנוֹת שֶׁבָּצוּ בִּיהִלּוּמֵי עֵנֶק, שְׁנוּצְצוּ וְהִפִּיצוּ אוֹר יְקָרוֹת לְמֶרְחָקִים בְּצַבְעֵי קֶשֶׁת מְרֵהִיבֵי עֵין, שְׁנִשְׂאָרְתִּי עוֹמֵד נִפְעֵם וְנִרְגָּשׁ מֵרַב קֶסֶם. מֵעַל הַשַּׁעַר הָעֲנָקִי בְּפֶתַח הָאַרְמוֹן מִתְנוֹסְסוֹת הַמְּלִים "מְקוֹם הַמְּשַׁפֵּט" חֲרוּטוֹת בְּאוֹתוֹת שֶׁל אִשׁ לוֹהֶטֶת - וְלִיד הַכְּנִיסָה רוֹבְצִים אֲרִיּוֹת וְנִמְרִים שְׁמֶרְחָרְחִים אַחֲרֵי כָּל נִשְׁמָה הַמְּכַנְסֶת פְּנִימָה וּבִהְתְּאֵם לְמַדַּת הַחֲטָאִים שֶׁל הַנִּשְׁמָה, הֵם מְשַׁמֵּיעִים קוֹלוֹת נְהֵמָה מְחַרִּידִים.

"אַרְבָּעָה (4) הַמְּלָאכִים נִשְׂאוּ אוֹתִי עַל כְּנִפְיָהֶם וְהַכְּנִיסוּנִי לְמְקוֹם הַמְּשַׁפֵּט. כְּאִן נִתְגַּלָּה לְפָנַי מִחֲזָה מְרֵהִיב עֵינַיִם כְּזֶה, שְׁלֹא יִדְעֵתִי עַל מִי לְהִסְתַּכֵּל קֹדֶם, אֶת גְּדֻלוֹ שֶׁל הָאוֹלָם אִי אֶפְשָׁר לְתַפֵּס אֶפְלוּ בְּמַבֵּט מְקַצֵּה אֶחָד אֶל מִשְׁנָהוּ. נוֹסֵף לְכַךָּ מִשְׁבָּצִים הַתְּקָרָה וְהַרְצָפָה בְּאַבְנֵי חֹן מְבָרִיקִים, הַמְּפִיצִים סְבִיבָם קֶרְנֵי אוֹר בְּאֵלָה, שְׂזִיוִם יְכֵהָ אֶת עֵין הַשֶּׁמֶשׁ הַמְּאִירָה שֶׁם לְמַטָּה עַל פְּנֵי כְּדוֹר הָאָרֶץ...

"בְּאַמְצַע הָאוֹלָם עוֹמֵד שְׁלַחַן עֲנָקִי שֶׁסְּבִיבוֹ מְסֻבִּים חֲבֵרֵי בֵּית הַדִּין שֶׁל מַעְלָה - כְּלָם מְלָאכֵי אִשׁ אוֹכְלֵת: בְּרֹאשׁ הַשְּׁלַחַן לוֹחֲשׁוֹת מְלַמְעֵלָה בְּאוֹתִיּוֹת שֶׁל אִשׁ הַמְּלִים: "תּוֹרַת מִשָּׁה אֶמֶת" וְעַל פְּנֵי הַשְּׁלַחַן מִנְּחַ סֵפֶר תּוֹרָה פְּתוּחַ, שְׂאוֹתֵיּוֹתַי בּוֹרְקוֹת כְּגַחְלֵי אִשׁ...

"לְכָאן, אֶל הַשְּׁלַחַן הַזֶּה, מְבִיאִים אֶת הַנִּשְׁמוֹת שֶׁהֶעֱלוּ זֶה עֵתָה מֵעַמְקַ הַבְּכָא, כְּדִי לְחַרֵּץ כְּאִן אֶת מְשַׁפֵּטָן לְשִׁבְט אוֹ לְחֻסֵּד.

"בְּעַת הַמְּשַׁפֵּט, פּוֹתְחִים אֶת הַדֶּף שֶׁל הַנִּשְׁמָה הַנְּדוֹנָה, בְּסִפֵּר הַזְּכֵרוֹנוֹת הָעֵבֶה הָעֲשׂוּיֵי מְקַלֵּף וְקוֹרְאִים מִתּוֹכוֹ אֶת כָּל

לפני בית דין של מעלה

המעשים הטובים ואת כל המעשים הרעים שבעל הנשמה עשה במשך כל שנות חייו עלי אדמות ושהוא כתב אתם במו ידיו. לכל משפט מתיצבים מלאכי רחמים ומלאכי דין, מליצי ישר ומקטרגים. הנשמה עצמה נאלמת דום בדרך כלל מרב חרדה ופחד ואינה מסגלת ללמד זכות על עצמה לבד ולהתגונן נגד דברי האשמה על עברות וחטאים המוטחים נגדה על ידי הקטגוריה.

"על פי רב מזמינים גם עדים למשפטים אלה, בעת שחכיתי לתורי להקרא לכס המשפט, התנהל שם משפט של נשמה אחרת ובמהלך הדין נקראו קירות ביתו של אותו אדם להעיד נגדו על עברה שעשה שם בסתר, בהיותו בטוח שאף אחד אינו רואה אותו.

"פסקי דין שונים נחרצים לכל נדון ונדון. חלק נדונים לגיהנם, אך יש לקבוע גם לאיזה מדור ולכמה זמן. על אחרים גוזרים לרדת לשאול תחתית ולכף הקלע. יש גם פאלה שחותרים את דינן לרדת שוב לעלמא דלתתא ולהתגלגל בגוף של בהמה, או בצמח או בדומם ולעמד ולחפות ימים ושנים לאין קץ עד שייגיעו לידי תקון.

"מיד עם מתן פסק הדין, כשהנשמה יוצאת חיבת בדין, נתנת הרשות למלאכי החבלה והם חוטפים אותה ומוציאים אותה אל המקום המיעד לה. הנשמה מקוננת ומיללת, מביעה את חרטה ומבקשת רחמים - אך בעולם העליון שוב אין מקום לחרטה ולתשובה על העברות שהאדם עבר עליהן בימי חייו עלי אדמות".

הַמְקַטְרָגִים בְּמֵלֶא הַקְטְרוֹג

הַחֲלוּם שֶׁל הַקָּצֵב בְּעַל הַתְּשׁוּבָה שֶׁנִּשְׁאָר בְּחַיִּים נִמְשָׁךְ
שָׁעוֹת עַל שָׁעוֹת וְשִׁתְּפוּ הַנִּפְטָר הַמְּשִׁיךְ בְּדוּחֹו עַל מַהֲלָךְ
הַדְּבָרִים בְּאוֹלָם בֵּית הַדִּין שֶׁל מַעֲלָה, אֵלָיו הוֹבֵא כְּדֵי לְמַסֵּר דִּין
וְחִשְׁבוֹן עַל מַעֲשָׂיו בְּעוֹלָם הַזֶּה:

"קוֹרָה גַּם, שֶׁנִּשְׁמָתוֹ שֶׁל אָדָם מְגִיעָה לְכָאן לְבִנְה בְּשִׁלְג
וְצָחָה בְּבִדְלַח, לְלֹא כֹל כְּתָם אוֹ רָבֵב וְהִיא יוֹצֵאת זְכָאִית בְּדִין וְאֵז
נִשְׁמָעָה הַכְרָזָה: 'לֵגֵן עֵדוֹ!'

מִיָּד קָמִים מְלָאכֵי מַעֲלָה מִמְּקוֹמָם וְקוֹרְאִים בְּקוֹל רִנָּה
וְצָהֳלָה:

"אֲשֶׁרִיךְ וְטוֹב לָךְ! אֲשֶׁרִיךְ שֶׁזְכִּיתָ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא!"
כְּתָה שֶׁל מְלָאכֵי קְדוּשִׁים עִם כְּנָפַיִם לְבָנוֹת מְקִיפּוֹת אֶת
הַנִּשְׁמָה כְּמִין מִשְׁמַר שֶׁל כְּבוֹד וּמְפָנִים לָהּ דְרָךְ בְּהַכְרִיזָם בְּקוֹל
חֲגִיגִי: "פָּנּוּ דְרָךְ וְיִשְׁרוּ מַסְלָה, כִּי צְדִיק בָּא! "אִמְרוּ צְדִיק כִּי טוֹב כִּי
פָּרִי מַעֲלִילֵיהֶם יֵאכְלוּ" (ישעיה ג, י).

בְּכְבוֹד וּבְפָאָר בֵּל יִתְאַר מוֹבֵל הַצְּדִיק לְמְקוֹם מְנוּחָתוֹ בְּגֵן
עֵדֵן, כֹּל הַצְּדִיקִים יוֹצְאִים לְקִרְאָתוֹ וּמְקַבְּלִים בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה
וּבְחִבָּה יִתְרָה אֶת הַצְּדִיק עִמֵּיתָם הַחֲדָשׁ, הַשְּׂמֵשׁ וְהַיָּרֵחַ
וְהַכּוֹכָבִים מְאִירִים אֶת דְּרָכּוֹ בְּהַזְרִימָם אֱלֻמוֹת אוֹר בְּצַבְעֵי הַכֶּסֶף
וְהַזָּהָב וּבְרֵק שֶׁל יְהוֹמוֹם וְאֲבִי חוּ. כֹּל הַמְּזֻלּוֹת וְכוֹכְבֵי הַלְּכָת
מְשִׁתְּחוּיִם לְפָנָי הַצְּדִיק בְּהִגִּיעוֹ לְשַׁעְרֵי גֵן הָעֵדֵן, כֹּל הַבְּרִיאָה בְּלָה
אוֹמֶרֶת שִׁירָה וּמִשְׁמִיעָה בְּקוֹל בְּכָל כְּלֵי הַזְּמֵר: "אֲשֶׁרִי לוֹ וְאֲשֶׁרִי
חֲלֻקוֹ!"

"אֵךְ דְּבָרִים כְּאֵלֶּה קוֹרִים רַק לְעֵתִים נְדִירוֹת, בְּדֶרֶךְ כָּל
יוֹצְאוֹת נְשֻׁמוֹת חַיְבוֹת בְּדִין וְאֵז אוֹי וְאֲבוֹי לָהּ. חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין שֶׁל
מַעֲלָה מְטִיחִים בְּפָנֶיהָ דְּבָרֵי תוֹכְחָה וּנְזִיפָה קְשִׁים בְּיֹתֵר

לפני בית דין של מעלה

ומרעמים עליה בקולות צעקה נזעמים, המזעזעים את כל העולמות:

"רשע! פושע ישראל! באיזו עזות מצח התמרדת נגד מצותיו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא?! נתנו לך נשמה זכה וטהורה והזהירו אותך: 'לשמר עליה מכל סיג ופגם! ולהחזיק אותה בקדשה ובטהרה!!' - ולבסוף טמאת אותה וזהמת אותה בחטאיך ובתאוותיך הנפשעות! אוי לך ואוי לנפשך! בגלל הנאות שעה מדמות נמוגות כעשן ותרת על ש"י (310) עולמות של חיי נצח ותענוגים רוחניים ללא גבול!!"

"לקול דברי התוכחה האלה של חברי בית הדין של מעלה, היוֹרדים על הנדון כמהלמת פטיש, נזעקים כמות לאין ספר של מלאכי חבלה שחורים הפורצים לאולם בסערה וסופה, ברוחות ושדי שחת, עטים על הנשמה הרועדת כעלה נדף. אלפי ידים נוחתים עליה בבת אחת והיא נסחבת באכזריות מדוכן המשפט ונדחפת בגסות החוצה, בדרך אל הגיהנום, או אל איזה גיא צלמות אי שם במרחבי שממה אין סופיים, אשר משם אין חוזרים לעולם..."

"אני עצמי - המשיך הנפטר לספר לשתפו בחלום - נדחקתי לתוך קרן זווית, כדי שלא יראוני ונשלא ירגישו בי וכל כלי רועד מפחד ובעתה. לבי היה מר עלי מאד מאימת הדין. מי יודע איזה גזר דין אכזרי מצפה לו? האם הגיע לכאן אי פעם רשע כמותו אשר רוב שנות חייו עלי אדמות היה שקוע במ"ט (49) שערי הטמאה והזהמה, חטא והחטיא אחרים והכשיל רבבות יהודים יראים ושלמים בעברות חמורות ביותר?! האם יהיה לו פתחון פה בפני בית דין של מעלה? התכונצתי בתוך פנתי כשאני כואב ודואב וכל אותה שעה נצמדתי למגלת הקלף של בעל מגלה עמקות, שהחזקתי בה בחזקה בשתי ידי בתור המפלט היחידי והאחרון..."

הַנְּשָׁמוֹת מִיְלֻלוֹת

"הַנְּשָׁמוֹת עָבְרוּ בְּפִנִּי בְּסֵם הַמְּשָׁפֵט כְּבָבִי מְרוֹן. אַחַת אַחֲרֵי הַשְּׂבִיחַ נְדוּבוֹ הַנְּשָׁמוֹת מִי לְעֹנֵשׁ חֲמוּר וּמִי לְעֹנֵשׁ קַל יוֹתֵר. אֶף אַחַת לֹא יִצְאָה חֶפֶז מִפֶּשַׁע לְגַמְרִי.

וְהִנֵּה אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת קוֹלוֹ שֶׁל הַכְּרוֹז קוֹרֵא בְּשֵׁמִי וּבְשֵׁם אָבִי... אַרְבָּעָה מֵלֵאכֵי הַרְחָמִים הוֹלִיכוּ אוֹתִי בְּעֵדִינּוֹת אֶל שְׁלַחַן הַמְּשָׁפֵט וְאַחַד הַמֵּלֵאכִים פָּתַח אֶת הַדָּף שְׁלִי בְּסֵפֶר הַזְּכוּרוֹת הַגְּדוֹל...

לִפְתָּע פְּתֹאוֹם רָעֵדוּ אַמּוֹת הַסְּפִיִּם מִקוֹל צְעָקָה אֵימָה שֶׁהִדְהִדָּה בְּחֻלַּל הָאוֹלָם הָעֵנְקִי:

"מִי הֵבִיא לְכָאן אֶת הַרְשָׁע הַמְרֻשָּׁע הַזֶּה?! כָּל מְדוּרֵי הַגִּיהֶזֶם לֹא יִסְפִּיקוּ בְּשִׁבִּילוֹ!!!"

"הַקְּפֹאתִי עַל מְקוֹמִי מֵרַב בְּעֵתָהּ וּפְלֻצוֹת אֶף הַמֵּלֵאכִים הַשׁוֹשְׁבִינִים שְׁלִי, עוֹרְרוּ אוֹתִי מִקְּפֹאוֹנִי בְּנִגְעָם בִּי בְּקִלְלוֹת בְּכִנְפֵי הַמְּשִׁי הַרְכוֹת שְׁלָהֶם. נִזְכַּרְתִּי בְּמַגְלַת הַקֶּלֶף שֶׁל בַּעַל מְגִלָּה עֵמְקוֹת שֶׁהֵיְתָה צְמוּדָה לְלִבִּי וְהִנַּחְתִּי אוֹתָהּ בְּמַהִירוֹת עַל פְּנֵי הַשְּׁלַחַן...

וְאִזּוֹ נִשְׁמַע שְׁבִיחַת הַקוֹל הַתְּקִיף:

"אֵיזָה מִיִּן דְּבוּרִים הֵם אֵלֶּה שֶׁל בַּעַל מְגִלָּה עֵמְקוֹת?! שֶׁהוּא יִגְזַר עָלֵינוּ לְפֹטֵר נְשָׁמָה כְּזוֹ מְכַל עֹנֵשׁ?! אֵין לוֹ כָּל סְמִכוֹת לְתַת לָנוּ הוֹרָאוֹת שֶׁנִּקְבְּלוּ אֶת הַתְּשׁוּבָה שֶׁל הַפּוֹשֵׁעַ לְעִיר שְׁלָמָה שֶׁל יְהוּדִים בְּמִשְׁךָ עֲשָׂרוֹת שָׁנִים, לְמַעַן בָּצַע כְּסֹף!!!"

בְּאַרְחַ פְּלֵא הוֹפִיעָה בְּמַהִירוֹת הַבְּזָק מֵאִי שָׁם קְבוּצָה גְּדוֹלָה שֶׁל מֵלֵאכִים, מְלִיצֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁפָּתְחָה בְּ; "הַתְּקַפֵּת נִגְדֵּ" בְּתַקִּיפוֹת דְּקֻדְשָׁה:

לפני בית דין של מעלה

"מדוע אתם עוד נטפלים לנשמה מענה זו? האם לא מספיקים בשבילה היסורים שסבלה בחייה? באיזה אמצע וגבורה גלתה היא בעצמה את פשעיה ברבים והודתה עליהם ללא כל סיג בפני עם ועדה, מבלי להרתע מלהיות צפוי לבזיונות ולחרפות בלי סוף! זרקה מאחרי גוה את כל חיי העושר והרוחה והשמידה במו ידיה את כל הונה ורכושה את כל אוצרות החמדה שאספה במשך כל שנות חייה, מבלי להשאיר מהם שריד ופליט! ותרה מרצונה הטוב ובנפש חפצה על כל תענוגי העולם הזה, עברה סבל וענויים קשים ומרים במשך שלש שנות גלות ונדודים, קר וחם. בושות והשפלות, יסורי גוף ונפש שאין לתארם! והכל קבלה באהבה ובהכנעה גמורה! אלו הייתם אתם מתלבשים בגופות של בני אדם ויורדים לאותו עולם לחיות חיי אנוש לא הייתם מסגלים בשום פנים לשאת ולסבל ענויים כאלה! הייתם נשברים מיד ולא הייתם יכולים להמשיך בתקוני התשובה! ועתה אתם רוצים גם להטיל אותה לתוך אש הגיהנם? הרב הקדוש והטהור בעל מגלה עמקות הבטיח לה בעל פה ובכתב שהיא צרפה כבר מספיק בכור היסורים וכי כל עונותיה ופשעיה מורקו ושטפו בדם ובדמעות ויצאה זכה ונקיה ללא רבב יותר מצדיקים גדולים, כי במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמד! ולבסוף אתם מטיחים בפניו את המלה 'רשע'!"

אך מלאכי הדין, המשטינים והמקטרגים, השיבו מלחמה שעה בצעקם בחמת זעם בקול מרעיש עולמות:

"בואו וראו את השואה שנשמה זו חללה ברב פשעיה!"...

ותוך שניה הגיעו מכל הצדדים אלפים ורבות נשמות, מיללות ובוכות וצועקות מרה:

"הוא גרם למותם במגפה בגלל עונותיו!"

אחת הנשמות קוננה "שעברה מן העולם בדמי ימיה - מפני שרשע זה הכשיל אלפים ורבות במאכלי טרפה!"

"ילדי חדר, תינוקות של בית רבן! - יללו נשמות אחרות - לא ידענו טעם חטא! היו לנו סבויים להיות גדולי תורה ויראה ובגלל עבר ישראל זה גועו בעודם באבם!"

"ונשים צעירות - נשמע קול נהי ובכי תמרורים, מסמרי שערות - ילדו ילדים בקדשה וטהרה, קוינו לגדל אותם לתורה ולחפה ולמעשים טובים, אולם בגלל עונותיו של זה, נפחו את נשמתם בשעת הלדה או בתקופת ההנקה, התינוקות הרבים נשארו יתומים פעוטים ללא אהבת אם וללא טפול אמהי מסור ועתה אין לאמהות מנוחה בקבר, קול בכי הפעוטים המסכנים בעריסותיהם אינו מרפה מאתן! כצפרים המקננות על גוזליהן בן מרחפות תמיד על עריסותיהם ומטותיהם של פרי בטן שנשארו לאנחות. וכשהם סובלים תחת יד המטפלות או בידי האמהות החורגות, האמהות נשרפות ממש מרב צער למראה הדמעות של מחמלי נפשנו חסרי הישע... בשבילן ואין צורך בגיהנם! הסבל והצער של היתומים העזובים, שאין להם מי שיגן עליהם, הם בשבילן יותר גרועים מענויי התפת, כפר חכו ליום, שבו יגיע לכאן הרשע האכזר הזה, כדי לראות כיצד יתנקמו בו על צערם של עולליהן וטפן, כיצד יתלקח באש הגיהנם! ולבסוף רוצים למחל לו ולסלח לו על הכל! לא! בשום פנים ואופן לא!"

בעוד הנשים שפכות את מרי לבן בצנחות זעם וכעס ותובעות נקמה עבור עולליהן ויונקיהן, התחילו לפלש לתוך אולם המשפט עדרים-עדרים של בקר וצאן, עגלים וגדיים, כשהם פועים וגועים, בוכים ומקננים בלשונם האלקת ושוטחים את טענותיהם בפני בית הדין של מעלה:

לפני בית דין של מעלה

"גלגולים הזקוקים לתקון נשמותיהם בעולם של מטה. יכלו לזכות למנוחה רק על ידי זה ששוחט ירא שמים ישחט אותם בשחיטה כשרה ויעשה עליהם את הברכה! כל הזמן היו מלאי חרדה שלא יפלו חלילה בידים של גוי וישחטו שחיטה טרפה. וכשפברזכו שיהידי יקנה אותם וצפו שיובילו אותם אל השוחט שישחט אותם בברכה, בסכין כשרה ללא פגימה לקח אותם פושע ישראל זה, הביא אותם לתוך מחסן סתר נדח ושם קטל אותם במהלמות קרדם על הראש, כפי שנוחרים חזירים טמאים! כל תקותם וצפיתם לתקון ולמנוחה, נפצו ונהיו לאל בידי הגסות של מאכיל טרפות זה ועכשיו הם שוב נעים ונדים בעולם התהו מבלי למצא מנוחה!"

פָּרָק אֶחָד עָשָׂר אַשְׁרֵיכֶם, בְּעַלֵי תְּשׁוּבָה!

אַשְׁרֵיהֶ, בְּעַל תְּשׁוּבָה

"בְּתוֹךְ כָּל הָרַעַשׁ וְהַמְהוּמָה הַזֹּאת עִמְדָתִי כְּאִלּוּ לְשׁוֹנֵי
נִתְקָה בְּפִי, מִבְּלִי לְמִצָּא אֶף מְלָה אַחַת לְזְכוּתִי" - הַמְּשִׁיךְ הַנּוֹפֵט
לְסִפּוֹר בְּחִלּוֹם לְשִׁתְּפוֹ הַקָּצֵב.

"כְּאַשֶׁר רָאָה הַסַּנְגּוֹר שְׁלִי שְׂכַף הַמַּאֲזֵנִים עוֹמְדָתָ לְהַכְרִיעַ
לְרַעְתִּי, הוּא לָקַח מִמֶּנִּי אֶת מְגִלַּת הַקְּלָף שֶׁל רַבְּנוֹ בְּעַל מְגִלָּה
עִמְקוֹת, בְּאֶמְרוֹ אֵלַי:

"אַל תִּירָא וְאַל תִּפְחָד! הַמֶּתֵן לִי כְּאֵן!"

הַמְּלֶאךָ מְלִיץ הַיִּנְשָׁר שְׁלִי הַתְּנַשֵּׂא בְּמַעוֹף הַבְּזֵק מֵעֵלָה-
מֵעֵלָה, לְגַבְהֵי מְרוֹמִים וְלְאַחַר שְׁהוּת קִצְרָה חֲזָר בְּלוּיֵת מִחֲנֵה
שָׁלֵם שֶׁל סַנְגּוֹרִים, מְלֶאכִי עֲלִיוֹן בְּעַלֵי כְּסָף צָחוֹר, שִׁפְתָּחוּ
בְּכַאוּמֵי הַגָּנָה בְּדַבְּרִים כְּדַרְבָּנוֹת:

"אֲמַנְכֶם חֲטָא הַנְּדוֹן חֲטָאָה גְּדֹלָה, עוֹנוֹתָיו רַבּוּ מִשְׁעֵרוֹת
רֵאשׁוֹ - זֹאת עֲבָדָה שְׂאִין לְהַכְחִישָׁה... אֶף אֶף אֶחָד אֵינוֹ יָכוֹל
לְהַכְחִישׁ אֶת הָעֲבָדָה שֶׁהוּא נִשְׁאָר יְתוֹם בְּגִיל פְּעוּט וְגִדּוֹל בְּתַנְאִים
קָשִׁים בְּיוֹתֵר אֲצֵל דּוֹד קְשׁוּחִים וְאַכְזָר, שֶׁהַעֲבִיד אוֹתוֹ בְּפָרָךְ וְלֹא לְמַד
אוֹתוֹ לֹא תוֹרָה וְלֹא חֻכְמָה, לֹא יְהֻדוּת וְלֹא יִרְאֵת שְׂמִים. וְכִיּוֹן
שֶׁהִיָּה בּוֹר וְעַם הָאָרֶץ הוּא נִתְפָּס לְתַאֲוֹת הַמָּמוֹן וְשָׁקַע בְּיוֹן
הַחֲטָאת מִבְּלִי לְתַת דִּין וְחֲשָׁבוֹן לְעִצְמוֹ עַד הֵיכֵן הַדְּבָרִים מְגִיעִים.
וְעוֹד עֲבָדָה שְׂאִין לְהַכְחִישָׁה, שְׂמִידָה כְּשֶׁעֲמַד עַל חֲמַרְת הַדְּבָרִים,
מִידָה כְּשֶׁנוֹדַע לוֹ שֶׁאֲשַׁמְתוֹ גְּדוֹלָה עַד רוּם שְׂמִי שְׂמִים - לֹא הִסַּס

אֲשֶׁרֵיכֶם, בַּעֲלֵי תְשׁוּבָה!

אף לרגע מלהתודות על פִּשְׁעֵי בְּרָבִים, להביע חֲרָטָה בְּלֵב נִשְׁבָּר וְנִדְפָה וּלְבַקֵּשׁ דֶּרֶךְ לְתִשׁוּבָה! וְאִיזוֹ דֶּרֶךְ תְּשׁוּבָה הִיא זֹאת! אִיזָה סָבֵל וְיִסוּרִים קָשִׁים וּמְרִים קָבֵל עָלָיו בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּמִשְׁךְ שְׁנַיִם רְבוֹת לְאַחַר מִכּוֹן, כְּדִי לְכַפֵּר עַל עֲוֹנוֹתָיו! אִין לְתֹאֵר אֶת הָעֲנֻיִים הַגּוֹפְנִיִים וְהַנִּפְשִׁים שֶׁל שְׁלֹשֶׁת שָׁנֹת הַגְּלוּת, בְּדֶרֶךְ הַנְּדוּדִים מְלֹאת הַחֲתָמִתִּים, בְּרָעַב וּבִקְרָוֶה וְכָל מִינֵי פִּגְעִים, בְּהִשְׁפָּלוֹת וּבְבִזְיוֹנוֹת, בְּחֲרָפוֹת וּבְבוֹשׁוֹת וּבְהִכָּרְזוֹת פְּמִבִּיּוֹת בְּכָל אֶתֶר וְאֶתֶר: "שֶׁהוּא הַחוּטָא וְהַפּוֹשֵׁעַ! שֶׁהוּא הָעוֹכֵר יִשְׂרָאֵל! אֲנָא תְּבַזּוּ אוֹתִי! תְּרִיקוּ לִי בַּפְּרָצוּף! תִּרְמָסוּ אוֹתִי בְּרַגְלֵיכֶם!" וְהִלַּל מִפְּנֵי שְׁנוּדָע לֹא עַד מָה כְּבִדָּה אֲשַׁמְתוּ וּבְגִלַּל הַהַחֲלָטָה הַנְּחוּשָׁה לַעֲשׂוֹת הַכֹּל כְּדִי לְמַרְק אֶת עֲוֹנוֹתָיו וְלַהֲגִיעַ לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, כִּפִּי שֶׁהִבִּית הַדִּין הַגָּדוֹל בְּקִרְקוּב הַטִּיל עָלָיו! וְהִנֵּה כָּאֵן מִנְחַת לְפָנֶיכֶם מְגַלַּת הַקְּלָף שֶׁל הַרְבֵּי הַקְּדוּשׁ בְּעַל מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת, הַקּוֹבֵעַ וּמֵאֲשֶׁר שֶׁהַנְּדוּדוֹן בְּכָר כְּפָר עַל כָּל חֲטָאֵיו עַל יְדֵי הַסָּבֵל וְהָעֲנֻיִים וְתִקְוֵי הַתְּשׁוּבָה בְּשִׂאֲרֵית שְׁנוֹתָיו עָלֵי אֲדָמוֹת! וְהִרִי דִין מְפָרֵשׁ הוּא בְּגִמְרָא: כִּיּוֹן שְׁלֵקָה הִרִי הוּא כְּאֲחִיָּה! (מְכוֹת ג', טו) וְלֹאֲחֵר שְׁכַבְרָה קָבֵל מְרָצוֹנוֹ הַטּוֹב אֶת מְנַת הַיִּסוּרִים בְּעוֹלָם שֶׁל מָטָה, הִרִי הוּא נְקִי עֲתָה מְכָל חֲטָא..."

נְאוּמֵי הַסְּנִיגוּרִיָּה הַשְּׂאִירוּ רָשָׁם עַד וְחִבְרֵי בֵּית הַדִּין שֶׁל מַעְלָה, הַתְּחִילוּ מִחֲדָשׁ לְנַתַּח אֶת הָעֲבִדוֹת, לְבַדֵּק וְלִשְׁקַל שׁוֹב וְהַדְּיוּנִים נִמְשְׁכוּ שְׁעָה אַרְבָּה.

לְבַסוּף נִפְלָה הַהֲכָרְעָה: 'כִּשְׁם שְׁקִבְעוּ בְּבֵית דִּין שֶׁל מָטָה כִּי קוֹבְעִים וּמֵאֲשֶׁרִים בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה! פֶּסֶק הַדִּין שֶׁל בְּעַל מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת שְׁרִיר וּבְרִיר וְקָיִם! הַקָּצֵב בְּעַל הַתְּשׁוּבָה נְקִי מְכָל חֲטָא וְעוֹן כְּתִינוּךְ שְׁנוּלְדוּ!..."

"בֵּד בְּבִד עִם פֶּסֶק הַדִּין שְׁלִי הוֹצִיא בֵּית הַדִּין שֶׁל מַעְלָה עוֹד פֶּסֶק דִּין שְׁנֵי - הַמְּשִׁיךְ הַנִּפְטָר לְסַפֵּר לְשִׁתְּפוֹ בְּחִלּוֹם - כָּל הַנְּשִׁמוֹת שֶׁבְּגִלַּל עֲוֹנוֹתֵי הָלְכוּ לְעוֹלָמָם לְלֹא עֵת וְכֵן כָּל הַגְּלִגּוּלִים

בְּכוֹר הַהַתּוֹדָה

שֶׁל בְּעַלֵי הַחַיִּים שֶׁקְטַלְתִּי אוֹתָם וְעַל יְדֵי כָּךְ קִפְחִתִּי אֶת חֻלְקָם
בְּשֵׁנֵי הָעוֹלָמוֹת, יִקְבְּלוּ עֲתָה אֶת תְּקוּנָתָם וְשַׁעֲרֵי גֶן הָעֵדֶן יִפְתָּחוּ
לְפָנֵיהֶם...

"מִיָּד בָּאוּ בְּמַעוֹף-הַבְּזֶק מַחְנוֹת-מַחְנוֹת שֶׁל מְלֹאכִים
וְהַחֲלוּ לְהוֹבִיל, כָּל נִשְׁמָה לַחַיִּים, בְּרוֹב פָּאָר וְהָדָר בְּדֶרֶךְ לְגַן עֵדֶן,
כָּל אֶחָד לְמָקוֹם הַיְכָלָה בְּהִתְאָם לְמַאֲזֵן מַעֲשֵׂיָהּ הַטּוֹבִים. חֻלְק
מִנְשָׁמוֹת אֵלוּ הַחֲלוּ בּוֹ בָּרַגַע לְהַקְרִין סְבִיבָם קֶרְנֵי אוֹר מְבַהֲיָקִים
בְּזֶהָר כְּזֶה שֶׁאֶצְלַכְּם לְמַטָּה אִי אֶפְשָׁר לְתַאֲרֵךְ דָּבָר כְּזֶה, כָּל נִשְׁמָה
זָכְתָה לְכַבוֹד וְיִקָּר כְּזֶה אֲשֶׁר "עַיִן לֹא רָאֲתָהּ" (ישעיה סד, ג) כְּמוֹתָם.

"כְּשֶׁגָּמְרוּ עִם כָּל אֱלֹהִים, נִכְּפְנוּ לְטַפֵּל בִּי. הֶעֱמִידוּ אוֹתִי עַל
דִּוְכָן גְּבוּיָה כְּשֶׁמְסַבִּיבוּ מְלֹאכֵי מְרוֹם זוֹהָרִים כְּזֶהָר הַרְקִיעַ וְכֻלָּם
כְּאֶחָד מִשְׁמִיעִים בְּקוֹל וּמִנְגִּינָה שְׁמִימִית שְׁאִין דּוֹמָה לָהּ: "פְּלוֹנִי
יֵצֵא זַכָּאֵי בְּדִין!" בְּקִרְאָם שְׁמִי וּבִשְׁם אָבִי.

וְאֵז נִבְקְעוּ וְנִפְתָּחוּ רְקִיעִים לְלֹא סִפּוֹר וְלַעֲיִנִי נִתְגַּלָּה
מִחְזָה מְרַהִיב כְּזֶה שֶׁל הוֹד וְהָדָר, פָּאָר וְתַפְאֶרֶת שְׁאִין לְתַאֲרוֹ וְאִין
לְהַשִּׁיגוֹ בְּתַפְיִסַת אָנוּשׁ.

מְכַל הַצְּדָדִים הַזֶּהָדָה שִׁירַת הַמְּלֹאכִים:

"זַכָּאֵי הוּא! בְּעַל תְּשׁוּבָה גְּמוֹר הוּא!"

הַכֹּל אוֹמֵר שִׁירָה! גַּם סִפֵּר הַתּוֹרָה הַמְּנַח עַל הַשְּׁלָחַן
הַשְּׁתֵּתֶף בְּשִׁמְחָה וְאוֹתִיוֹתָיו הַלּוֹחֲשׁוֹת כְּגַחֲלֵי אֵשׁ כְּאֵלוּ הַכְּרִיזוּ
גַּם הֵן: 'זַכָּאֵי הוּא! צְדִיק הוּא!'

"מְסַבִּיבֵי הַתְּפִשֵׁט מִיִּן אוֹר כְּזֶה, שֶׁהִיָּה חֻזַּק אֶלְפֵי מוֹנִים
מְאוֹר הַשְּׁמֶשׁ בְּגַבּוּרָתוֹ וּמְלֹא אוֹתִי עֵנֵג אִין קֵץ.

"מְרַגַע לְרַגַע זָרְמוּ לְקִרְאֹתִי יוֹתֵר וְיוֹתֵר מְלֹאכֵי עֲלִיּוֹן
וְצְדִיקִים זָכִים וְטְהוֹרִים שֶׁיֵּצְאוּ מִגֶּן הָעֵדֶן כְּדֵי לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי הַשֶּׁכֶן

אֲשֶׁרֵיכֶם, בְּעֲלֵי תְשׁוּבָה!

הַחֲדָשׁ. רְאֵשֵׁי בָלֵם הָיוּ מַעֲטָרִים בְּעֵטְרוֹת מְשַׁבְּצוֹת יְהוֹמִים
וְאֲבֵי חוֹן שְׂנוּצְצוּ בְּנִיצוּצוֹת שֶׁל אֵשׁ בְּשִׁלְל צְבָעִים וְגוֹנִים.

"עַד מֵהֵרָה הוֹפִיעוּ שְׁשֵׁה מְלֹאכֵי אֵשׁ, שֶׁנִּשְׂאוּ חֶפֶת פָּאָר,
שְׂמוּטוֹתֶיהָ עֲשׂוּיוֹת מַעֲצֵי אֲרָזִים וְהַפְּרֻכַת הַפְּרוּשָׁה עֲלֵיהֶם
מְלֻמְעֵלָה - זָהָב טְהוֹר וּבְמִרְכָּזָה הַזְּהִירוֹ הַמְּלִים: "כִּי לֵה'
הַמְּלוּכָה" (תהלים כב, כט). עִם הַמְּלֹאכִים נוֹשְׂאֵי הַחֶפֶה הִגִּיעַ מַחֲנֶה
שָׁלֵם שֶׁל מַנְגִּנִים וּמְשׁוֹרְרִים עִם כָּלִי זֶמֶר לְאִין סֶפֶר. אֵלֶּה הָיוּ
הַלְוִיִּם הַקְּדוֹשִׁים, מֵהַמְּקַהֵלָה שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ.

"כָּל הַכְּבֻדָּה הַזֹּאת נִעְצְרָה לְיַד הַדּוֹכֵן שֶׁעָלָיו עֲמַדְתִּי. שׁוּב
נִשְׂאוּ אוֹתֵי הַמְּלֹאכִים עַל כַּנְפֵיהֶם וְהַעֲמִידוּ אוֹתִי מִתַּחַת לְחֶפֶת
הַזָּהָב וּמִיַּד פְּתַחוּ הַמַּנְגִּנִים בְּזֶמֶר וְהַמְּשַׁרְרִים בְּשִׁירָה, אֶת
הַתְּעַנּוּג הַרוּחָנִי הָעֵלְאִי שֶׁהִרְגַּשְׁתִּי בְּהַקְּשִׁיבִי לְשִׁירֵי הַמְּקַהֵלָה אִין
לְתֹאֵר בְּמִלִּים, אָדָם חֵי שֶׁיִּשְׁמַע שִׁירָה כְּזוֹ עֲלוּל לְמוֹת מִיתַת
נְשִׁיקָה מְרֻב מְתִיקוּת.

"וְכָךְ הַתְּחִילוּ לְהוֹבִיל אוֹתִי בְּרוֹב פָּאָר וְהִדָּר לְמִקוֹם
מְנוּחָתִי בְּגֵן עֵדֵן".

הַנֶּפֶט הַמְּשִׁיךְ לְסֶפֶר בְּחִלּוֹם לְשִׁתְּפוּ בְּחַיִּים לְשַׁעֲבֵר,
כִּיצַד הַכֵּס לְבִסּוֹף לְגֵן עֵדֵן וְתֹאֵר בְּפִנְיֹו אֶת הַכְּבוֹד וְהַיָּקָר וְהַגְּדֻלָּה
שֶׁחִלְקוּ לוֹ בְּהַכְּנִסוֹ לְשַׁעֲרֵי גֵן הָעֵדֵן.

"הַכְּבוֹד הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר שֶׁהָאָדָם יְכוּל לְקַבֵּל בְּמִשְׁךָ כָּל יָמָי
חַיָּו עָלַי אֲדָמוֹת הַרְהוּוּ בְּקִלְפַת הַשּׁוּם לְגַבִּי מֵהַשְּׁפַע עָלַי
בְּשִׁנְיָה אַחַת בְּגֵן עֵדֵן! וּמִמֵּי זְכִיתִי לְקַבֵּל אֶת כָּל הַכְּבוֹד וְהַיָּקָר?
מִצְדִּיקִים קְדוֹשִׁים וְטְהוֹרִים, אֲשֶׁר פָּנִיהֶם מְזַהֲרִים כְּזֹהֵר הַרְקִיעַ
וְרֹאשֵׁיהֶם עֲטוּרִים בְּכֶתֶר הַתּוֹרָה.

"שְׁנֵי יְשִׁישִׁים, שֶׁהוּד פָּנִיהֶם הַקָּרִין אוֹר יְקָרוֹת לְמַרְחָקִים,
צְעִדוּ לְקִרְאֹתִי כְּשֶׁהֶם נוֹשְׂאִים בְּיַדֵּיהֶם כְּתֵר מְפָאָר לְהַפְּלִיאַי,

בְּכוֹר הַהַתּוֹדָה

מְשַׁבֵּץ בְּאָבְנֵי חֵן יְקָרוֹת בְּיוֹתֵר. וְעָלְיוֹ הַתְּנוּסָסוֹ הַמְּלִים "בַּעַל תְּשׁוּבָה גְּמוּר". אֶת הַפֶּתֶר הַזֶּה נִתְּנוּ עַל רֹאשֵׁי בְּמַעֲמַד מְרֻשִׁים בְּיוֹתֵר וְהַתְּחִילוּ לְהוֹלִיף אוֹתִי בְּדַרְכֵי לְהִיכָלֵם שֶׁל בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה, הַיֵּכֵל מִפְּאָר וְנִהְדָּר בְּיוֹתֵר, שְׂאִין דֵּי מְלִים בְּשִׁפְתַי אֲנוֹשׁ כְּדֵי לְתַאֲרוֹ. כֹּף הַצְּדִיקִים לֹא אוֹתִי עַד לְשֵׁם וּבְהִכְנָסִי פְּנִימָה נִפְרָדוּ מִמֶּנִּי בְּקֶרֶם יַחַד בְּקוֹל: 'אֲשֶׁרִיף שְׂזָכִיתָ לְכָף!'

"עֵין לֹא רָאָתָה"

בְּכָף סִיִּים הַנִּפְטָר אֶת סִפּוּרוֹ עַל מַה שֶּׁהִתְרַחַשׁ אִתּוֹ מֵאֵד פְּטִירָתוֹ וְעַד שְׂזָכָה לְהַגִּיעַ לְמָקוֹם מְנוּחָתוֹ בְּהִיכָלֵם שֶׁל בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה בְּגֵן עֵדֶן. וְלִפְנֵי שְׂדֵמוֹתָיו נִמּוּגָה בְּעַרְפְּלֵי הַחֲלוּם, הַשְּׂמִיעַ בְּאָזְנֵי שְׂתַפּוֹ לְשַׁעֲבֵר אֶת הַמְּלִים הָאֵלֶּה:

"תִּמְשִׁיף כְּמַקְדָּם בְּעַקְשָׁנוֹת וּבְלֵי לֵאוֹת בְּחַיִּי הַסִּבֵּל שֶׁל בַּעֲלֵי תְּשׁוּבָה! שְׁלֹא תַעֲלֶה אִף רֶגֶע בְּלִבְךָ אֶת הַמַּחְשָׁבָה לְסִטּוֹת מִדְּרָף הַיְסוּרִים שְׂצַעֲדָתָ בָּהֶם עַד כֹּה! זְכֹר! מוֹטֵב לְסִבֵּל אֶת הָעֲנוּוִיִּים הַקָּשִׁים בְּיוֹתֵר בְּכָל הַחַיִּים בְּעוֹלָם שְׁלִמְטָה, מֵאֲשֶׁר לְסִבֵּל רֶגֶע אֶחָד אֶת יְסוּרֵי הַתַּפָּת שֶׁבְּגִיהֶנָּם! חַיִּי הָאֲדָם עָלֵי אֲדָמוֹת מְגִיעִים פַּעַם לְקַצֵּם וְאֵלֹהֵי בְּעוֹלָם הַבָּא נִמְשָׁף הַכֹּל לְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים! לְנֶצַח אֵין גְּבוּלוֹת!...

"לֵךְ אֶל רַבְּנוֹ הַקְּדוֹשׁ בַּעַל מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת וּמְסוֹר לוֹ אֶת כָּל מַה שֶּׁסִּפַּרְתִּי לָךְ. אִם כִּי אֲנִי בְּטוֹחַ שֶׁהוּא בּוֹדְאֵי יוֹדַע אֶת כָּל זֹאת יוֹתֵר טוֹב מִמֶּנִּי, בְּכָל זֹאת לֵךְ וְסַפֵּר לוֹ! תִּבְקַשׁ מִמֶּנּוּ: לְפָרְסֵם אֶת הַסִּפּוּר הַנִּפְלָא הַזֶּה בְּכָל רַחֲבֵי הָעוֹלָם, שְׂיַעֲלֶה אֶת הַדְּבָרִים בְּסִפּוּר וַיִּפְיֵץ אִתּוֹ בְּקֶרֶב הַהַמוֹנִים!

שְׁכַל אֶחָד יַדַּע, רֹאשִׁית כָּל (1), עַד כִּמָּה חֲבִיב הָאֲדָם לְהִתְרַחֵק מִן הָעֲבָרָה;

אַשְׁרֵיכֶם, בְּעֲלֵי תְּשׁוּבָה!

וְשָׁנִית (2), לְאִיזָה מְדַרְגּוֹת נִשְׁגָּבוֹת יָכוֹל הַצְּדִיק לְהִגִּיעַ
בְּעוֹלָם הַבָּא עַל יְדֵי מַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים בְּעוֹלָם הַזֶּה:

וְשָׁלִישִׁית (3), כַּמָּה גָּדוֹל כְּחֵה נֶשֶׁל תְּשׁוּבָה הַמַּגַּעַת עַד
כִּסֵּא הַכְּבוֹד, כִּי 'בְּמָקוֹם שֶׁבְּעֲלֵי תְּשׁוּבָה עוֹמְדִים אֵין צְדִיקִים
גְּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד'.

(4) וּלְמַעַן יֵדַע כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאֶפֶס, שֶׁמִּתֵּן שְׂכָרָן נֶשֶׁל
מִצּוֹת אֵין לְתֹאֵר וְאֵין לְשַׁעַר - "עֵין לֹא רְאָתָה!"



בעזרת השם! תברך

האור המפלא

ספורו של בעל תשובה מלמברג

נערך וסודר ע"י מנחם מנדל, ירושלים ה'תשנ"ח

התוכן

קו	פרק ראשון: במחיר קלות ראש
קיא	פרק שני: בצלו של הצדיק
קיט	פרק שלישי: דרכי תשובה
קכה	פרק רביעי: מחילה גמורה
קלב	פרק חמישי: בתינוק שנולד מחדש
קלט	פרק ששי: גזרת הרב
קמח	פרק שביעי: במקום בעלי תשובה

האור המפלא

פרק ראשון

במחיר קלות ראש

בעיר העתיקה למברג, הידועה כעיר ואם בישראל מזה מאות בשנים, גר חיט בשם בערקע.

בערקע זה חי בדחוקות ובעני, ואף פעם לא הרויח כדי פרנסתו, כי בינינו לבין עצמנו, הוא לא היה חיט מזהיר ביותר... בשתפר חליפה, היה תמיד כנף אחד גבוה ממשנהו, השרוולים - האחד ארוך מדי והשני קצר מדי, וכל החליפה עשתה רשם כאלו נתפרה בשביל גבן עם חטוּטרת תלולה. קצורו של דבר, הבגדים שיצאו מתחת ידיו של בערקע עוררו גחוך לא מעט, ומנת חלקו היו חצי לעג וצחוק למכביר.

אך אם סבורים אתם שהדברים נגעו ללבו של בערקע, אינכם אלא טועים. הוא היה ברנש עליו מטבעו, ותמיד היתה מוכנה אתו בדיחה טובה או דבר הלצה, שעוררו צהלה בלב הבריות והשרו אוירה של עליצות. דבר זה הביא לו קצת עידוד במעמדו הנחות והיה בבחינת קרן האור היחידה בחייו המרודים.



נוסף לכך, אל לנו לשכח שבערקע חנן באשה חשובה ובבנים חמשה... זוגתו חנה הייתה דוקא אשה פשרה וצנועה ששמעולם לא התלוננה על מר גורלה. היא האמינה שכל מה שבא על האדם - הריהו בהשגחה פרטית של הכל יכול, ואסור להקשות קשיות. אם בעל הרחמים נוהג כך את עולמו - בודאי כך צריך להיות.

לעמת זאת היו לה תמיד דין ודברים עם בעלה, ה; "חיט העליז" - הכפוי שנדבק לו בעיר - בהטיחה נגדו שזה לא נאה ליהודי, בעל בעמיו ואב לחמשה ילדים, להשתטות בבדיחות ובדברי ליצנות! האם לא יותר טוב להגיד כמה פרקי תהלים, ותוף כדי עבודה להלל ולשבח את הקדוש ברוך הוא, בשירי דוד המלך ובתפלות בן ישי שהן סגלה לברכה והצלחה!?

ברם, בערקע היה משיב לה בחרפות ובגדופים, בעשותו ללעג ולצחוק את כל דברי המוסר שהשמיעה באזניו. חנה הייתה בוכה במסתרים ושופכת בשקט את מרי שיחה על המאבק המר שהיא נאלצת לנהל נגד בעלה. אף היא לא נרתעה והמשיכה להזכיר את בערקע על דרכיו ועל מעלליו. היא אף התאוננה על בעלה בפני אחד מקרוביה, יהודי ירא שמים ותלמיד חכם, שעשה כמיטב יכלתו כדי לתאר בפני בערקע את גדל העניש עבור העון של ליצנות, אולם בערקע נשאר בשלו ולא נסה כלל לשפר את התנהגותו.

ביום בהיר אחד צץ לפתע הרעיון במחו של החיט העליז, שאין זה "תכלית" בשבילו להמשיך לשבת בתחומי הסמטאות העלובות של מושב היהודים, בתוף מרכזי העני והדחקות, ולצפות שמישהו ירחם עליו ויביא לו בגד כלשהו

לתקון או לשים עליו טלאי. האם לא מוטב לצאת לכפרים, בין האפרים, מקום שם נזקקים עדין הבריות למלאכת החיטות ולא מזלזלים בה?!

אומר ועושה. ביום ראשון אחד, התפלל בערקע השכם בבקר, ארז בשקית את כלי מלאכתו, יחד עם כמה מלבושים וחפצים חיוניים, ושם את פעמיו לעבר הכפרים שבסביבה.

בבואו לכפר, נכנס בערקע לבית הראשון ושאל אם זקוקים הם לחיט. תוך כדי כך פתח, כמנהגו, בשטף של הלצות ודברי צחוק מפוצצים ומיד נאספו כל בני הבית ולקחו את האצבעות מה"חכמות" של היהודי. מיתר להוסיף, שספקו לו עבודה בשפע, ובנוסף לכך כבדו אותו גם במאכל ובמשקה ביד רחבה. בערקע לא שאל שאלות אודות פשרותם של המאכלים. הוא זלל וסבא כמו גוי והמשיך לבדר את הכפריים ולהצחיקם בבדיחותיו ובהלצותיו.

כך עבר יום אחר יום, תושבי הכפרים לא הרפו ממנו, והוא שכח לחשב על ביתו, אשתו וילדיו, על יהדותו ועל נשמתו, ונטמע יותר ויותר בין הגויים.

לעתים היה חוזר לביתו בעיר ואז קבלה אשתו את פניו בבכי ובתחנונים שירחם עליה ועל הילדים ויעזב את דרכיו הנלוזים וישוב להיות יהודי כמו כל היהודים – אבל השטן כבר החזיק אותו בצפרניו, ובמקום להטות אָזן לדבריה הנכוחים של אשתו הצנועה, התנפל עליה בקללות ובגדופים ואף הראה לה את נחת זרועו... הוא גם אים עליה שאם תדבר הרבה, יסתלק

מן הבית לגמרי ויברח לקצה העולם, והיא תשאָר עגונה שוממה ומרוּדה כל ימי חייה.

נאלצה אפוא חנה המסכנה לספג את העלבונות בדומיה ולסבל את כל הצרות מבלי לפצות פה. כדי לפרנס את עצמה וילדיה, נשהו בבחינת "יתומים בחיי האב", התחילה למכר קצת ירקות בשוק, ולפנות ערב היתה מכתת את רגליה בסביבות בתי הכנסת ומוכרת דברי מאפה, ומזה הרויחה למחיתה כדי לחם צר ומים לחץ.

ברבות הימים התרחק בערקע יותר ויותר מיהדותו. שָמְעוּ שֶׁל הַחֵיט הַעֲלִיז הַגִּיעַ לְאֲזֵנוֹ שֶׁל הַפְּרִיץ, וְהָלָה הַזְמִין אוֹתוֹ לְבֵיתוֹ וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ לְהֵרָאוֹת אֶת כָּחוֹ בְּשַׁעֲשׁוּעִים. בְּעֶרְקֵעַ לֹא הִתְמַהֵמָה הַרְבֵּה וְהִתְחִיל "לְהַרְבִּיץ" בְּדִיחוֹת וְהִלְצוֹת מְפֻלְפְלוֹת עַד שֶׁהַפְּרִיץ וּבְנֵי חֲבוּרָתוֹ הִתְפּוֹצְצוּ מִצְחוֹק עַד לְדַמְעוֹת.

כָּךְ הִפְךָ בְּעֶרְקֵעַ לְהִיּוֹת בֶּן-בֵּית אֶצֶל הַפְּרִיץ, עַל שֶׁלְחָנוֹ אָכַל וְאֵת יֵינוֹ שָׁתָה, וּמֵלֵא אֶת כֶּרְסוֹ בְּכָל מִינֵי מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת. שׁוּם חֵטָא לֹא הִרְתִּיעוֹ. יָתֵר עַל כֵּן: עַל מְנַת לְמִצָּא חֵן בְּעֵינֵי הַפְּרִיץ וּמִרְעִיו, הוּא כֵּן אֶת חֲצֵי לַעֲגוֹ לְעֵבֵר בְּנֵי עַמּוֹ הַיְהוּדִים וְצָחַק וְהִתְלוּצֵץ עַל דְּרֻכֵיהֶם וּמְנַהֲגֵיהֶם. דָּבָר זֶה הַשְּׂבִיעַ עוֹד יוֹתֵר אֶת רְצוֹנוֹ שֶׁל הַפְּרִיץ, וְחֲבָתוֹ לְבַעֲרֵקֵעַ הַלְכָה וּגְבָרָה, עַד שֶׁהַחֲלִיט לָתֵת לוֹ אֶת הַ; "תֹּאֵר" "לִיצֵן הַחֲצֵר", כְּמִנְהַג הַפְּרִיצִים בְּיָמֵים הָהֵם, כְּשֶׁכָּל תַּפְקִידוֹ הָיָה לְהַרְבּוֹת צְחוֹק וְהוֹלְלוֹת.

בְּעֶרְקֵעַ הַסִּיר מַעֲלִיו אֶת בְּגָדָיו הַיְהוּדִים וְהִתְלַבֵּשׁ כְּבְנֵי בֵיתוֹ שֶׁל הַפְּרִיץ. אֲךָ אֶת זְקֵנוֹ לֹא הוֹרִיד, כִּי מִזְמַן לְזְמַן, הָיָה

לובש שוב את בגדיו הקודמים, והיה בא העירה, מתהלך
בסמטאות הצפופות של היהודים, מתבונן אל המתרחש
ומרחרח פה ושם, כדי שיוכל לבא אל הפריץ עם מטען חדש
של ספורים ובדיחות על היהודים ועל חייהם, מתבלים
בתוספת פלפל ומלח, כאלה הערבים לחכם של שונאי ישראל.

בערקע היה גם נכנס לאכסניה היהודית שנמצאה
באותו כפר, שם כבר הפירו אותו היטב בעובר ישראל וכמומר
להכעיס, והוא היה אורח מאד לא קרוא. אף הוא דוקא דחף את
עצמו למקום בו לא היה רצוי, כי כלם פחדו ממנו פחד מות.
האם יבצר מברנש כזה להמציא איזו עלילה נגד בעל האכסניה
או נגד יהודי אחר מהכפר?! ולהלשין עליו בפני הפריץ, והמסכן
יהיה צפוי לגזר דין אכזרי, בהתאם לסמכותם של הפריצים
בימים ההם, שגורל נתיניהם היה מסור בידם לשבט או לחסד.



W. H. P.

פרק שני

בצלו של הצדיק

בעיר למברג נודע הדבר שבערקע החיט סטה מן הדרך הישרה, בטמע רחמנא לצלן בין הגוים, מקום שם הוא מתגורר, מתנהג כגוי לכל דבר, ולא עוד אלא שכל תפקידו באחזת הפריץ הוא לעשות את היהודים לצחוק, ללעג ולשנינה. החליט אפוא הקהל להתרחק ממנו במטחוי קשת, לנדות אותו ולא לתת לו דריסת רגל בבתי הכנסת. יצא אפוא הפרוז בכל בתי הכנסת בלמברג, בשם בית הדין, שבערקע החיט יצא לתרבות רעה וכי לאף אחד לא יהיה שום מגע ומשא אתו. מיתר לתאר כמה צער ובושה גרם הדבר לאשתו הצנועה חנה ולקרובי המשפחה.

בערקע הוקיר את רגליו מהעיר ורק לעתים נדירות מאד היה מופיע בשעה מאחרת בלילה ליד דירתו ודופק בחלון. אשתו הצנועה היתה מנסה שוב ושוב לדבר על לבו בבכי ובלב מרתח שיעזב את דרכיו הנלוזים ויחזר לביתו ולמשפחתו להיות יהודי ככל היהודים. ואלו הוא היה שופך על ראשה קיתונות של לעג וצחוק, כשהוא נעזר גם באגרופיו, כך שהיא היתה מודה לה' כשהוא היה עוזב אותה לנפשה וחוזר לכפר.

ביום ששי אחד יושב לו בערקע באחזת הפריץ כשהוא שקוע בשרעפיו ומחו רוקם, כדרך, מזמות נדשות של צחוק

ותעלולים – והנה הוא רואה מרחוק עגלה מלאה חסידים
ובראשם הרבי, מתקרב אל הכפר ונוסע הישר לאכסניה –
בנראה לשבת שם את השבת.

חיש מהר הבריק בראשו הרעיון להתארח גם הוא
באכסניה בשבת, לעקב אחרי התנהגותו של הצדיק, להתבונן
ביצד הוא מתפלל ועורף את שלחנותיו, כדי שיוכל אחר כך
להציג את הכל בפני הפריץ ואנשי החצר בראי עקם ובתאורים
מגחכים – והשמחה תהיה עצומה.

אך בערקע יודע שבעל האכסניה לא יסכים בנקל לארח
אותו בצל קורתו, ולכן רץ תכף אל הפריץ, וספר לו על "יהודון"
הנושא את התאר "צדיק" שנקלע לאכסניה וישבת שם את
השבת, וכי תהיה זו הזדמנות מצינת בשבילו להתחקות אחרי
מנהגיו המשנים ולערך מכל זה הלצות עסיסיות.

"רעיון עצום!" צוהל הפריץ לשמע דברי בערקע, ורושם
מיד פתק-פקדה לבעל האכסניה שיתן לבערקע חדר מיוחד
לשבת הקרובה, כולל שלשת הסעודות על חשבון הפריץ.

עם הפתק בידו רץ בערקע אל בעל האכסניה, אשר אם
כי בלבו היה רוצה לשלח את בערקע לכל הרוחות, הרי לא היה
יכול לסרב לפקדתו של הפריץ, ונאלץ היה לקבל את "אורחו"
בסבר פנים יפות – ובאכסניה התחילו ההכנות לשבת.

ואמנם לאכסניה הגיע אחד מהצדיקים המפרסמים עם
מנין חסידים מקרבים לשבת שם את השבת. עץ הנסיעה
היתה לפלא בעיני המקרבים, ועוד יותר תמוה היה ענין החניה

באכסניה נדחת זו, בה בשעה שהיתה עוד שהות להגיע
ללמברג לשבת. אך חסידים אינם שואלים שאלות. אם נוסעים
- הרי ברור שיש צורך בכך אם כי המטרה אינה נראית לעין...

עם רדת הערב התפללו מנחה ואחר-כך פתחו בקבלת
שבת.

הצדיק בעצמו עבר לפני התבה והתפלה היתה אש
שלהבת. ההתלהבות והדבקות הרעידה את לבות השומעים,
ואף בלבו של החיט, בעל העברה, זך משהו... אך בהיותו שקוע
במ"ט (59) שערי טמאה, לא שם לב לנצנוצי התשובה, אלא
רכז את כל חושיו כדי לעקב אחרי תנועותיו של הרבי ולחקות
את קולו המתמשך והמתרפק, ורוקם במחו את ההצגה
העליזה שהוא יציג בפני הפריץ ומרעיו ההוללים.

מיד אחרי התפלה הסבו לסעדת השבת. הצדיק ישב
בראש השלחן וחבורת החסידים תפסו את מקומותיהם לארץ
השלחן בשני הצדדים. בערקע התישב בקצה השני של השלחן
בדיוק מול הצדיק.

קדשו על היין, נטלו ידים, והגישו את הדגים ושאר
מאכלי השבת, כנהוג. עיני החיט היו נעוצות כל הזמן בפניו
של הצדיק ואזניו קלטו כל הגה שייצא מפיו.

באמצע הסעדה התחיל הצדיק באמירת דברי תורה, אף
הפעם לא דבר על פרשת השבוע, אלא פתח בדברי כבושין,
בתארו את גדל העונש על עברות קלות ועל עברות חמורות,
וכיצד הקדוש ברוך הוא נפרע מבעלי העברות שהלכו אחרי

עצת היצור ושקעו בזהמת החטא. לעמת זאת כמה גדול שכרם של בעלי התשובה, המתחרטים על חטאיהם, וחוזרים בתשובה בכל לבבם.

המקורבים החליפו מבטים תמוהים, כשהם מנסים לנחש את משמעות השיחה הזו ולהבין את הפונה הנסתרת שבדברי הרב: האם הבחין הרבי אצל מישהו איזה שרש פורה ראש ולענה והוא רוצה לעקרו בעודו באבו, ולהחזירו בתשובה? כך חשב כל אחד בלבו עד שברכו ברפת המזון והלכו לנחם.

אך שנתו של בערקע נדדה באותו ליל שבת, והוא לא יכול היה להרדם. דבריו הבוטים של הצדיק, אשר קדם התיחס אליהם בחייו נלעג על השפתיים, החלו לחזר ללבו. היה ברור לו שהדברים מכונים אליו. כל הקפה של השרצים שהרבי הטיב כל כך לתארה תלויה לו בצוארו... אך מנין יודע הצדיק, הבא ממרחקים, שהוא בערקע התדרדר בצורה כזו?

כל הלילה התהפך החיט על משכבו. הדרת פניו של הרבי רחפה כל הזמן לנגד עיניו. קולו הרועם ודבריו הנסערים הדהדו באזניו בלי הרף. לראשונה מזה זמן רב הרגיש בערקע תחושת אשמה, ולאט לאט התחיל לתפס מה גדולים הם החטאים שהוא חטא נגד אלקי ישראל...

למחרת בבקר שוב התפללו בצבור. הצדיק עצמו עבר לפני התבה, ופה ושם הנעים בנעימה מתפללות הימים הנוראים ובנגונים שהזכירו את ימי התשובה. וכשהסבו לסעדת היום, שוב ישב בערקע בקצה השלחן בדיוק מול הצדיק, אשר מפעם לפעם נעץ בו את מבטו החודר, הבוחן

בְּלִיּוֹת וְלֵב. דּוֹמָה שֶׁהַצַּדִּיק מִצִּיץ עִמָּךְ עִמָּךְ לְתוֹךְ נִשְׁמָתוֹ וְהוּא רֹאֶה אֶת כָּל מַה שֶׁהוּא עוֹלֵל בְּדַמְּנוֹ הָאֲחֵרוֹן, כְּאִלוּ הַכֹּל גְּלוּי וְדוּעָה לְפָנָיו וְשׁוֹם דָּבָר אֵינוֹ נֶעְלָם מִמֶּנּוּ...

וְגַם עֲכָשׁוּ הָיָה נוֹשֵׂא שִׁיחָתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק עִבְיָן הַפְּגָם שֶׁהָאָדָם גּוֹרֵם עַל יְדֵי חֲטָאֵיו וְאָף עַל פִּי כִּן גְּדוֹל כְּחֵה שֶׁל תְּשׁוּבָה, שֶׁעַל יְדֵהָ אֲפָשָׁר לְתַקֵּן הַכֹּל וְלִהְפֹּךְ אֶת הַחֻבּוֹת לְזִכְיֹת... הַדְּבָרִים יֵצְאוּ מִפִּי הָרַבִּי בְּקוֹל חוֹצֵב לְהַבִּיט אֶשׁ וְחִדְרוֹ יִשָּׁר לְמַעֲמָקֵי הַלֵּב. בְּעֶרְקֵהּ יֵשֵׁב בְּרֹאשׁ מִרְכָּו, כְּשֶׁהוּא מְנַסֶּה לְהַסְתִּיר אֶת פְּרָץ הַדְּמָעוֹת שֶׁהַחֲלוּ מִתְגַּלְגְּלוֹת עַל לְחַיָּיו...

אַחַר כֵּן בְּרַכּוֹ בְּרַכַּת הַמְּזוֹן וְהֵלְכוּ לְנוֹחַ. בְּעֶרְקֵהּ כְּבָר לֹא זָז מִהֶאֱכָסְנֶיהָ. הוּא נִכְנָס לְחִדְרוֹ שֶׁקוֹעַ בְּהִרְהוּרִים כְּבָדִים.

בְּסַעֲדָה הַשְּׁלִישִׁית הִרְחִיב הַצַּדִּיק אֶת הַדְּבָר עַל הַמַּעֲלוֹת שֶׁל בַּעַל הַתְּשׁוּבָה, כְּמָה גְּדוֹל שְׂכָרוֹ וְלֵאִיזוֹ מְדֻרְגוֹת הוּא יָכוֹל לְהִגִּיעַ, שֶׁהֵרִי 'בְּמָקוֹם שֶׁבַעֲלִי תְּשׁוּבָה עוֹמְדִים אֵין צַדִּיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד'.

אַחֲרֵי תְּפִלַּת עֲרֵבִית הַבְּדִילוֹ עַל הַכּוֹס, וְהַחֲסִידִים שֶׁהִגִּיעוּ מִהַסְבִּיבָה לְהִיּוֹת בְּצִוְתָא עִם הַצַּדִּיק, קִבְּלוּ אֶת בְּרַכַּת הַפְּרָדָה וְנִסְעוּ לְדַרְכָּם. הָרַבִּי נִכְנָס לְחִדְרוֹ, וּבְעֶרְקֵהּ הִתְחִיל לְהַסְתִּיב בְּפִרוֹזְדוֹר בְּלִי לְדַעַת אֶת נַפְשׁוֹ מִרַב מְבוֹכָה. הוּא פָּסַע הֵנָּה וְהֵנָּה מְבַלִּי לְמִצָּא מְרֻגָע לְנַפְשׁוֹ.



Kaplan

פרק שלישי דרכי תשובה

דברי ההתעוררות של הצדיק, שננגעו בנימים הנסתרים שבנפשו, עוררו סערה עצומה בלבו. הציורים של הגיהנם והגן-עדן שהצדיק תאר בשיחותיו במוחשיות רבה, לא משו מנגד עיניו. לרגע נדמה לו שהנה הוא כבר נמצא בעולם האמת, הנה מביאים אותו בפני בית דין של מעלה, ומחנות מחנות של אלפי מלאכי חבלה, שנוצרו על ידי עונותיו הרבים, מקיפים אותו מכל צד וקורעים מבשרו גזרים גזרים, ואחר כך מטילים אותו לתוך איזה תהום עמק והוא נופל ונופל, יורד ויורד לשאול תחתיות, המעמיק והולך ללא סוף.

זעה קרה בסתה את כל גופו. הוא חומק החוצה ומתחיל לצעד בתוך החשך. ענבים כבדים מכסים את השמים, וגשם טורד הדולף בלי הרף ומרטיב אותו עד לשד עצמותיו מזכיר לו שבעצם עדין הוא לא מת, הוא עוד חי בעולם הזה, וכאן עוד אפשר לחזר בתשובה. עדין לא הכל אבוד. יש רק להתגבר על המכשולים, להשתחרר מהשפעת היצר הרע, להלחם נגד ההרגלים הרעים, וכך להנצל מדינה של גיהנם.

אולם איך עושים זאת? איך מגיעים לשערי התשובה? כיצד מתחילים ובמה פותחים? הרי למדן גדול אף פעם לא

הִיָּה. אִי פַעַם בְּעֶבֶר הָיָה לֹוֹמֵד דָּף גְּמָרָא, אוּ מִקְשִׁיב לְדַרְשָׁה שֶׁל מַגִּיד, אָבֵל מִזֶּה זְמַן רַב הַתִּיחַס לְכַף בְּבוּז וּבִלְעָג, בְּנִצְלוֹ אֶת כָּל הָעֵנָן כְּחֹמֶר לְהִלְצוֹתָיו וּלְבִדְיוֹתָיו, וְאִם בֵּן, אִיךָ אֶפְשָׁר לְהִנָּתֵק מֵעֶבֶר כֹּה מְכַעַר וְלְהִתְקַרֵּב לְדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה?

וְהִנֵּה עוֹמֵד בְּעֶרְקֵעַ עַל יַד דְּלֵת חֲדָרוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק. הוּא הַשְׁתַּנָּה כְּלוֹ, מִכְּכֵס בְּתוֹךְ עֲצָמוֹ, שְׁבוּר וְרֻצוּץ, לְגַמְרֵי לֹא אוֹתוֹ בְּעֶרְקֵעַ...

בַּעַל הָאֲכֻסְיָה נֹצֵב מִרְחוֹק, מִתְבּוֹנֵן בְּתַדְהֵמָה וְאִינוֹ מֵאֲמִין לְמִרְאֵה עֵינָיו. מִי הִיָּה יָכוֹל לַעֲלוֹת עַל דַּעְתּוֹ שְׂדֵבְרֵי הַצַּדִּיק יִשְׁפִיעוּ עַל בְּעֶרְקֵעַ בְּמִדָּה כָּזוֹ, עַד שֶׁהוּא עוֹמֵד כְּעַת נִרְעָשׁ וְנִפְחָד בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה וּמִתְחַנֵּן שְׂיִתְנוּ לוֹ לְהַכְּסֵס אֶל הַצַּדִּיק כְּדִי לְהִתְוֹדוֹת עַל חֲטָאָיו וּלְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ אֶת תְּשׁוּבַת הַמִּשְׁקָל.

הַדְּלֵת נִפְתַּחַת - וּבְעֶרְקֵעַ נִמְצָא בְּפָנִים, בִּיחִידוֹת אֶצֶל הַרְבֵּי. זָרְמֵי דְמַעוֹת זּוֹלְגוֹת מֵעֵינָיו. הוּא בּוֹכֶה וּמְקוֹנֵן, מִכֶּה בְּאֶגְרוֹפָיו עַל לְבוֹ, וּמוֹנֶה בְּקוֹל אֶת כָּל הַחֲטָאִים וְהָעוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים שֶׁעֶבֶר בִּימֵי חַיָּיו; אֶת הָעֵבְרוֹת שֶׁבִּין אָדָם לְמְקוֹם וְאֶת הָעֵבְרוֹת שֶׁבִּין אָדָם לְחֵבְרוֹ. עַד הֵיכֵן הִגִּיעַ בְּשִׁפְלוּתוֹ הַנּוֹרָאָה בְּהִתְמַרְדּוֹ נֶגֶד מִצַּת הַבוֹרָא.

בְּאִיזוֹ צוּרָה נִלְעָגַת עֲשָׂה לְצַחֻק וּלְקֶלֶס כָּל מְנַהֵג יְהוּדִי וְכָל דָּבָר שֶׁיֵּשׁ בּוֹ רִיחַ שֶׁל קִדְשָׁה. הַיִּצָּר הָרַע שֶׁלֵּט בּוֹ שֶׁלֵּטוֹן בְּלִי מְצָרִים וְסָחַב אוֹתוֹ מִטָּה מִטָּה עַד לְדִיוֹטָה תַּחְתּוֹנָה. הָאִם יֵשׁ עוֹד תִּקְוָה לְמוֹמֵר לְהַכְּעִיס כְּמוֹהוֹ לְשׁוּב בְּתְשׁוּבָה!?



"אני מוכן לעשות הכל כדי לכפר על עונותי" — קרא בערקע מנהמת לבו — "יורה לי הרבי את הדרך לתשובה, וטיל עלי לעשות את הדברים הקשים ביותר: תעניות, סגופים וענויים, ואני מקבל עלי הכל ברצון. שום דבר לא יבצר ממני ובלבד שבורא העולם, החפץ בתשובת רשעים, ירחם עלי, יתן יד לרשע כמוני וישיבני אליו..."

בערקע נפל לרגלי הצדיק והתחנן: "אני רוצה לחזור ולהיות יהודי, רבי! אני רוצה להיות שוב בעל מלאכה פשוט, איזה בערקע חיט היושב בחדרו הדל בלמברג, מתפרנס בדחקות, ועובד את בוראו מבלי לבא אליו בטרוניות..."

הצדיק ישב נדהם נכח שטף דבוריו של בערקע. מודיו של הברנש היה ברור שהוא לא פסח, רחמנא לצלן, על שום עברה שבתורה. ואם כן, מה עושים עם ברנש כזה? האם יתכן שאדם כזה יתהפך מן הקצה אל הקצה, יחלץ ממעמקי הטמאה ויעבר לעולם הקדשה? קשה מאד להאמין בכך. אף האם אין זה אלא הרהור גרידא שמחר או מחרתים הוא יפוג ויעלם כיום אתמול כי יעבר, והוא יחזר שוב אל הגויים, רחמנא לצלן, ושוב יעבר על כל העברות שבעולם ויטבע ביון הטמאה יותר ויותר...?

הצדיק נאנח עמקות. הוא קם מכסאו והחל פוסע בחדר הנה והנה. מה עושים, לבל ידח ממנו נדח? לפתע עצר ממהלכו והתייצב על יד בערקע.

"מה פרושה של תשובה?" — קרא הצדיק בהחדירו את מבטו בפני בערקע — "ראשית, חייב בעל התשובה להתרחק

מהסביבה הנכרית, להנזר ממאכלות אסורות, להתחיל להתפלל כל יום בצבור ואחר כך גם להתענות בימי שני וחמישי, והשם יתברך יהיה בעזרו!"

אולם בערקע רואה בתשובת הצדיק דברים פשוטים מדי וחושש שהצדיק אינו תולה בו תקוות מרבות. לא יתכן שבשביל בעל עברה כמוהו תספיק תשובה כזו...

הוא פורץ אפוא שוב בבכי ובזעקת שבר:

"יסלח לי, כבוד הצדיק הקדוש, אולם מתירא אני שמא הוא דוחה אותי בקש... מי כמוני יודע עד מה עצמו עוונותי ופשעי ומה גדולה אשמתתי, ולכן יודע אני שאין די בתשובה כזו כדי לכפר על עברות כאלה. יוציא נא למעני תשובת משקל כבדה ביותר בהתאם לחמרת האשמות... הלואי ויכלתי לקרע את סגור לבי וילשכנע רום מעלת צדקתו שאני מתחרט באמת ובתמים על כל מה שעשיתי וכי עז רצוני לשוב בתשובה שלמה. שום דבר לא יהיה קשה עבורי ולא ארתע משום משימה. אני מוכן לצית לפקדתו ולקיים את כל מה שיצוה עלי מבלי לסטות כקוצו של יו"ד. אפלו אם אין לו כפרה אלא מיתה, אני מוכן לבא באש ובמים ובלבד שאזכה לסליחה ומחילה. יחוס נא הצדיק על נשמה טועה ונדחת כמוני ואל יתן לי לטבע יותר ביון המצולה. אני בטוח שהקדוש ברוך הוא שלח את מעלתו לכאן רק למעני. בודאי יש לי עוד זכות כלשהי בשמים, או שזכות אבותי היא שעמדה לי לפתח בפני את פתחי התשובה. אנא, אל יחשש לגמר את המשימה ולהראות לי את

דרך התשובה הנכונה. יעזר לי להגיע אל דרך האמת ויורני כיצד להתקרב לאבינו שבשמים..."

דממה כבדה השתררה בחדר. בערקע עמד שחוח ונדפה וצפה למוצא פיו של הרבי, אשר שקע בהרהורים כבדים. לאחר הפוגה ארכה הגיעו לאזניו של בערקע דבריו של הרבי כאלו ממרחקים:

"שמעני בערקע!" - קרא הרבי - "בתחלה אמנם לא האמנתי שאטה מתכוון לכה ברצינות. אך עתה אני יודע שאטה רוצה באמת לשוב בתשובה שלמה ולהתחיל הכל מחדש. ובכן הסבת ושמע:

"כדי להגיע לתשובה שלמה ולזכות לסליחה ומחילה גמורה, עליך לקבל על עצמך להתענות בכל ימות השבוע ברציפות, כלומר לצום משבת לשבת, מבלי לטעם שום דבר. רק בשבת, שהתענית בה אסורה, תפסיק את הצום ותאכל ותשתה כדי לקיים מצות ענג שבת. בצאת השבת תתחיל שוב לצום כל ימות השבוע עד השבת הבאה. באפן כזה תמשיך עד שיודיעו לך מן השמים להפסיק את הצום. מובן מאילו שבימי הצום, תאמר פעמים ביום ודוי, בחרטה על העבר ובקבלה על העתיד, תאמר תהלים בכונה גדולה ותעסק בתורה עד כמה שידך מגעת. וכשתעשה כל זאת בדיוק כפי שאני מצוה עליך, אני מבטיחך שתשובתך תתקבל ברצון ותזכה לכפרה גמורה על כל עונותיך".

פָּרָק רְבִיעִי

מְחִילָה גְמוּרָה

בְּעֶרְקֵה הַחַיֵּט קִבֵּל עַל עֲצָמוֹ לַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם בְּנִאֲמָנוֹת
וּבְדִיקְנוֹת כָּל מָה שֶׁהַצַּדִּיק צִוָּה עָלָיו.

עַל אַחַזַּת הַפְּרִיץ לֹא רָצָה יוֹתֵר לְהִסְתַּכֵּל. הוּא חָפֵץ הִיָּה
לְהִיּוֹת הַרְחָק כְּמִטְחָוִי קֹשֶׁת מִהַמָּקוֹם בּוֹ בִצַּע כָּל כָּף הַרְבֵּה
עֲבָרוֹת. הוּא עָזַב אֶפּוֹא אֶת הַכֶּפֶר לְלֹא שְׁהִיּוֹת וַיִּצָּא הָעִירָה –
חֲזָרָה לְלִמְבֹרָג.

בְּהִגִּיעוֹ הָעִירָה עִם עֲלוֹת הַשַּׁחַר, חָפֵשׁ לוֹ
רֵאשִׁית-כָּל בֵּית כְּנֻסֵת בְּאֶזְרוֹר נִדָּח בְּקִצָּה הָעִיר, מְקוֹם שֶׁשֶׁם לֹא
הִפְרִיחוּהוּ. הוּא הִשְׁתַּפָּף בְּתַפְלָה בְּבִכּוֹ וּבְתַחֲנוּנִים מֵעַמֵּק הַלֵּב,
וְשָׁקַע אֶת כָּל עֲצָמוֹתָיו בְּאִימָה בְּרִתֵת וּבִזִּיעַ בְּתַפְלַת שַׁחְרִית זוֹ,
הָרֵאשׁוֹנָה שְׁלוֹ מִזֶּה זְמַן רַב. הַתַּפְלָה נִמְשָׁכָה שָׁעָה אַרְבָּה, כָּל
הַמְתַּפְּלִים כָּבֵר עָזְבוּ אֶת בֵּית הַכְּנֻסֵת, אִף בְּעֶרְקֵה אִינוֹ מְסִיִּים
אֶת תַּפְלָתוֹ. הַשֶּׁמֶשׁ, שֶׁתַּחֲלָה לֹא רָצָה לְהַפְרִיעַ לְאֹרֶחַ הַזָּר
בְּתַפְלָתוֹ הַנִּלְהַבֵּת, לֹא יָכוֹל הִיָּה לְהִמָּתִין יוֹתֵר, וְהוּא נִגָּשׁ אֶל
בְּעֶרְקֵה וּבְקִשׁוֹ שְׁיִסִּיִּים אֶת תַּפְלָתוֹ, כִּי רוּצָה הוּא לְסַגֵּר אֶת בֵּית
הַכְּנֻסֵת.

בְּשִׁמְעוּ אֶת דְּבַר הַשָּׁמַשׁ, פָּנָה אֵלָיו בְּעַרְקָע בְּבִקְשָׁה,
 בְּהִדְגִישׁוּ כָּל מְלָה וּמְלָה בְּנִעִימָה כְּזוֹ כְּאִלּוּ כָּל חַיִּיו תְּלוּיִים בְּמַלְוֵי
 בְּקִשְׁתּוֹ ז':

"יש לי משאלה גדולה אליך, ואני מתחנן לפניה שלא
 תשיב את פני ריקם. קבלתי על עצמי להתענות משבת לשבת,
 ועז רצוני להשאיר כאן בבית הכנסת במשך כל השבוע, כדי
 שלא יפריעו לי בעבודת ה', ואני מבקש ממך שתתן לי
 להשאיר כאן כל ימות השבוע. מקומי יהיה בתבה הגדולה אשר
 מתחת לבימה, שם אהיה סגור במשך כל הזמן שהמתפללים
 נמצאים בבית הכנסת, וכאשר אחרון המתפללים יעזב את
 המקום, תפתח את התבה ותתן לי לצאת ממחבואי, כדי
 שאוכל לבלות את זמני בתורה ובתפלה בבית הכנסת,
 ובפרוזדור אוכל ליטול קצת ולנוח לפי הצורך. ובהשכמת הבקר,
 כשתשוב לפתח את בית הכנסת, תסגור אותי שוב בתבה..."

"זה יהיה מנהגי במשך כל השבוע" - המשיך בערקע -
 "ואלו בליל שבת, כאשר כל הקהל יעזב את בית הכנסת, אחרי
 קבלת שבת ותפלת ערבית, תתן לי לצאת מהתבה. אני אלך
 אל ביתי לסעודת השבת, כי הנני תושב המקום..."

השמש הקשיב בדריכות מרבה למשאלתו המוזרה של
 היהודי הבלתי מפר, ובראותו שהלה מתכוון לכוך במלא
 הרצינות, לא נתנו לבו לסרב, והוא הבטיח לו שיעשה למענו
 את כל מה שהוא בקש ממנו.

כך נשאר החיט בבית הכנסת, ובמשך השעות הרבות
 שבית הכנסת היה סגור עסק בתורה ובתפלה והפיל תחנתו

בפני רבון העולמים, בבקשו סליחה ומחילה וכפרה על עוונותיו. כל יום גמר את כל ספר התהלים בבכיות מרבות, באשר ים של דמעות שוטף מעיניו, ובשארית הזמן למד תורה כמדת יכלתו, ועצם העבודה שעדין נשאר משהו בזכרונו ממה שלמד בימי נעוריו, נתנה לו קצת עידוד וחזקה בו את התקוה שהקדוש ברור הוא יקבל את תשובתו וכי תעניותיו וסגופיו יתקבלו לרצון לפני אדון כל.

ככל שהתקרבה השבת, בן הנה לו קל יותר לסבל את יסורי הרעב. ההרגשה שהנה יגיע יום השבת הקדוש והוא יצא ממקום מסתרו וילך הביתה, אל אשתו וילדיו ויקים את השבת כהלכתה כמצות הבורא וגם יסעד את לבו בסעדת השבת, נתנה לו את העז להתחזק ולקבל הכל באהבה ובסבלנות.

מאידיך, הנה בערקע מלא חרדה בנסותו לתאר לעצמו כיצד תקבל את פניו אשתו הכשרה והצנועה, שהוא השביע אותה סבל כה רב, גרם לה חרפה ובושה ושבר את לבה בהתנהגותו הנלוזה.

והרי אין היא יכולה לדעת עד כמה נשתנה בימים ספורים אלה ובודאי לא תתן לו לעבר על סף הבית. אך אין בררה, יהיה מה שיהיה... סוף כל סוף היא תהיה מכרחה להבחין בשנוי שחל בו ועוד תשבע נחת ממנו.

לבסוף הגיע זמן כניסת השבת. קהל המתפללים התאסף בבית הכנסת. החזן פתח בתפלת קבלת שבת, ולאחר סיום התפלה התפזר כל אחד לביתו.



לבו של בערקע, שהיה מסתר בתבה הסגורה אשר מתחת לבימה, החל לדפק בחזקה, כאשר בית הכנסת התרוקן. הוא צפה בדריכות לרגע שאחרון המתפללים יעזב את בית הכנסת, והשמש ישחרר אותו ממאסרו. אולם הוא חפה לשוא. הקהל עזב את בית הכנסת, ויחד אתם גם השמש ששכח לגמרי את בערקע ואת ההבטחה שנתן לו, והלך לו הביטה לסעד את סעדת השבת.

הנרות והעששיות התחילו לדעף, ובבית הכנסת השתררה אפלה. והוא, בערקע, יושב מבדד לבדו בתבה הסגורה, רעב ותשוש אחרי צום של ששה ימים רצופים, מבלי שיוכל לקדש על היין ולקיים את מצות ענג שבת, והריהו כמנדה מאלקים ואנשים...

יותר לא יכול היה בערקע לשלט בעצמו. כל מעינות הדמעות שלו נפתחו בבת אחת, והוא געה בבכי נוראה:

"רבונו של עולם!" שפף את שיחו לפני המקום, "אני רואה שהתשובה לא נתקבלה, וסלקת אותו לגמרי ממחצתך, כי אחרת לא היה השמש שוכח אותי, והיה משחרר אותי מכלאי. ומכיון שאני יודע ששום דבר אינו מתרחש בלי השגחה פרטית, אני רואה בכך את שאינך רוצה יותר לא בו ולא בתשובתו ולא בסגופיו.

"עונותי אשר רבו מספר יצרו בודאי חומת ברזל המפסיקה ביני לבינך, על כן אין לי בררה אלא לבקש מלפניך, אבי ומלכי, לרחם על נשמה תועה כמוני ולשים קץ לחייו שהפכו עליו לנטל לבלי נשא. קח נא את נשמתו ותהא מיתתי

בְּפָרְתִי, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה עַל עֲבֵרוֹת יְדוּעוֹת,
שֶׁרַק מִיָּתֶה מְכַפֶּרֶת עֲלֵיהֶן".

כָּךְ שָׁטַח בְּעֶרְקֵעַ אֶת תְּחִנָּתוֹ לִפְנֵי אָבִיו שְׁבַשְׁמִים בְּלִב
שָׁבוּר וְרוֹצוֹץ וּבִזְעָקָה גְדוֹלָה וּמְרָה, עַד שֶׁמָּרַב עֵיפּוֹת וְחִלְשָׁה
נִרְדָּם וְשָׁקַע בְּתִרְדָּמָה עֲמֻקָּה.

וְהִנֵּה בְּשִׁנְתוֹ שׁוֹמֵעַ פְּתָאִם בְּעֶרְקֵעַ אִיךְ מִשְׁהוּ מְדַבֵּר
אֵלָיו בְּקוֹל שְׁלֵא מִהָעוֹלָם הַזֶּה: אֵל תִּתְיָאֵשׁ וְאַל יִפֹּל רוּחְךָ! יֵשׁ
תִּקְוָה לְשָׂה הַנִּדְחָת... רַק חֲזַק וְאַמֶּץ!

וּבְעוֹדוֹ מְנַסֶּה לְרְאוֹת מִי הוּא הַמְּדַבֵּר אֵלָיו, מִתְגַּלֶּה אֵלָיו
בְּחִלּוֹמוֹ אֵלָיֶהוּ הַנְּבִיא שֶׁבָּא אֵלָיו לְנַחֲמוֹ וּלְחַזְקוֹ וּלְאַמְצוֹ...

"שְׁלַחוּ אוֹתִי מִן הַשָּׁמַיִם לְבִשֵׁר לְךָ אֶת הַבְּשׂוּרָה הַטּוֹבָה
שֶׁתְּשׁוּבָתְךָ נִתְקַבְּלָה" - אָמַר לוֹ אֵלָיֶהוּ הַנְּבִיא - "מֵעַתָּה אֵינְךָ
צָרִיךְ לְצוּם יוֹתֵר. עוֹד מֵעַט יָבוֹא הַשֶּׁמֶשׁ וְיִוצִיאֲךָ מִן הַמַּסְגָּר, תִּלְךָ
לְבֵיתְךָ וְתִתְעַנֵּג עַל הַשַּׁבָּת כְּמִצְוַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ. מִיַּד אַחֲרֵי שַׁבָּת
תִּמְכַּזֵּר אֶת נַחֲלַת בֵּיתְךָ וְתִקְנֶה לְךָ צָרִיף קָטָן עַל יַד הַמַּקְוֶה, וְאַנִּי
אָבָא אֵלֶיךָ כָּל לַיְלָה כְּדִי לְלַמֵּד אוֹתְךָ תּוֹרָה".

מִיַּד לְאַחַר מִכֵּן נִעְלַם מֵעֵינָיו אֵלָיֶהוּ הַנְּבִיא, וּבְעֶרְקֵעַ
הַתְּעוֹרָר וְהִנֵּה חִלּוֹם. הוּא הַבַּיִת סְבִיבוֹ וְרָאָה שְׁעָדִין הוּא נִמְצָא
בְּתֵבָה הַנְּעוֹלָה. בְּלִבּוֹ הַתְּחוּלְלָה סְעָרָה אֵימָה: הֵיִתְכֵן שֶׁכָּל זֶה
אֵינוֹ אֶלָּא חִלּוֹם שְׁוֹא?!

אוֹלָם כְּשֶׁשֶׁחֲזַר אֶת כָּל פְּרֻטֵי הַחִלּוֹם הַבְּלָתִי רָגִיל, הִגִּיעַ
לִיָּדִי מִסְקָנָה, שְׁעוֹד מֵעַט קָט יוֹכֵל לְהִזְכֹּחַ אִם יֵשׁ בְּחִלּוֹם דָּבָר
שֶׁל מִמֶּשׁ, שֶׁהָרִי אִם אָמְנָם יָבוֹא תִּכְרַף הַשֶּׁמֶשׁ לִפְתָּח לוֹ אֶת

הפתח, אין ספק שהיה זה באמת המלאך המבשר שבא אליו בחלום, וכי עליו לקיים בשלמות את כל מה שהוא אומר לו. אך אם השמש לא יגיע, ידע שהיה זה חלום שוא.

בערקע לא הספיק לגמר את מחשבתו, והנה הוא שומע שפותחים את דלתות בית הכנסת ומיד נשמעים צעדיו של השמש המתקרבים למחבואו.

בידים רועדות פתח השמש את דלת התבה, ובראותו את בערקע, הוא נפל על צוארו ובקש ממנו סליחה על ששכח אותו בעת נסגור את שערי בית הכנסת.

"ובאמת הרי זה מעשה פלא" - הוסיף השמש - "גמרתי מזמן את סעדת השבת ושכבתי לישן, אך פתאום מופיע בחלומי איש שיבה, בעל הדרת פנים נפלאה, והוא פונה אלי ואומר לי: 'רוץ מהר לבית הכנסת והוצא את בעל התשובה מהתבה, אחרת לא תהיה תקנה לאחריתך'. התלבשתי אפוא חיש מהר ורצתי לכאן בחץ מקשת. אגא, מחל לי על שגרמתי לך צער בשגגה".

עתה כבר היה ברור לבערקע, כי אכן זכה לתשובת ה'. הוא נחפז אפוא ללכת הביתה ולבו מלא על גדותיו מרב תודה וברכה לשמו ותברך...

פרק חמישי

כתינוק שנולד מחדש

בעליצות ובלב קל צעד בערקע לעבר ביתו שנמצא בקצה השני של העיר. בחוץ דלף הגשם והרוח חדרה לעצמות – אולם בערקע לא הרגיש בכך כלל. גם הרעב לא הציק לו יותר אם כי שום דבר לא בא אל פיו ממוצאי שבת שעברה. הוא היה נרגש ונסער בלו מרב אשר וגיל פנימי. התחשק לו לצאת ברקוד שלאחר חצות בתוך הרחובות הגשומים.

לבסוף הגיע לביתו, שהיה סגור כמו כל הבתים שמסביב, ובני הבית נמו את שנתם. בערקע דפק בדלת:

"חנה! פתחי את הדלת! זה אני, בעלך בערקע..."

אשת החיט התעוררה משנתה, ובשמעה שבעלה הוא הדופק בשעה כה מאחרת, נתקפה בחמת זעם והתנפלה עליו במלים מרות ביותר:

"איפה היית כל הזמן, מומר להכעיס כמוך? מזה קדשים רבים לא הראית את צלך כאן, ואיזו רוח רעה הביאה אותך פה עכשו בעצומו של ליל השבת לאחר חצות? לך לך אל הגוים שלך ואל הפריצים ההוללים והנח לי לנפשי... האם לא די בצרות ובבזיונות שסבלתי ממך עד כה? הייתי מלאת תודה

לה' בחשבי שזכרך כְּבַר הוֹלֵךְ וְנִשְׁכַּח מִלֵּב הַבְּרִיּוֹת, וְהִנֵּה שׁוֹב
הַחֲזִיר אוֹתָךְ הַשָּׁטָן לְכָאן לְהִשְׁבִּית לִי אֶת מְנוּחַת הַשַּׁבָּת..."

כִּי שָׁפְכָה אֶשֶׁת הַחֵיט אֶת כָּל חֲמָתָהּ עַל רֹאשׁ בַּעֲלָהּ,
מִבְּלִי שִׁיִּהְיֶה לָּהּ מִשְׁגַּל קַל שֶׁבִּקְלִים אֵיזָה שְׁנַי הַתְּחוּלָל בַּבַּעֲלָהּ
בְּמִשְׁךְ הַשָּׁבוּעַ הָאֲחֵרוֹן.

בְּעֶרְקֵה מַצְדוֹ, שְׁלֹא כְּהַרְגָלוֹ, לֹא הִשִּׁיב לָהּ אִף בְּמֵלֶה
קָשָׁה אַחַת עַל כָּל חֲרוּפִיָּה וְגִדּוּפִיָּה, בִּידְעוּ עַד כִּמָּה הִיא צוֹדֶקֶת
בְּטַעֲמוֹתֶיהָ וְכִי אָכֵן הַכֹּל מֵגִיעַ לוֹ, יַעֲקֹב כָּל הַסִּבָּל וְהָעֲנוּיִים שֶׁגָּרַם
לְאִשְׁתּוֹ הַמְּסֻכָּנָה. וְלָכֵן הִשִּׁיב בְּשָׁפָה רַבָּה וּבְתַחֲנוּנִים מְרֻבָּים:

"חֲנָה, עֲטַרְת רֹאשִׁי, עָשִׂי נָא עִמָּדִי חֶסֶד, אִם לֹא לְמַעַנִּי,
הֲרִי לְמַעַן כְּבוֹד קִדְשֵׁי הַשַּׁבָּת. פְּתַחֵי אֶת הַדְּלֵת וַתְּנִי לִי לְהַכְנִס
לְבַיִת. אֲנִי רוֹצֶה לַעֲשׂוֹת קִדּוּשׁ וְלֹאכֹל אֶת סְעֻדַת הַשַּׁבָּת כְּמִצְוַת
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ".

דְּבָרִים נִכְנָעִים כְּאַלֶּה, שֶׁאִשְׁת הַחֵיט לֹא הִיְתָה רְגִילָה
לְשִׁמְעַ מִפִּי בַּעֲלָהּ הַשֶּׁפֹּר וְהַהוֹלֵל, הַגְּבִירוֹ עוֹד יוֹתֵר אֶת
מְבוֹכָתָהּ. הָאֵם זֶהוּ בַּעֲלָהּ? הָאֵם זֶהוּ אָכֵן בְּעֶרְקֵה שְׁלָהּ? הַקּוֹל
אֲמָנָם קוֹלוֹ שֶׁל בְּעֶרְקֵה, אוֹלָם הַדְּבָרִים אֵינָם דְּבוּרָיו שֶׁל
בְּעֶרְקֵה... אִף פַּעַם בְּעֶבֶר לֹא דָּבַר אֵלֶיהָ דְּבוּרִים שְׁקֵטִים
וְרִגוּעִים כְּאַלֶּה... הָאֵם הַפּוֹר בַּעֲלָהּ לִיהוּדֵי כָּשֶׁר כִּזָּה שֶׁכָּל חֶפְצוֹ
וְרִצּוֹנוֹ הוּא רַק לְקַיֵּם אֶת מִצְוַת הַקִּדּוּשׁ וְלֹאכֹל סְעֻדָה לְכָבוֹד
שַׁבָּת?!"



אך בערקע אינו מרפה, הוא מדבר שוב ושוב דברי פיוס ומתחנן בפני אשתו: "אני עומד בתוך הגשם השוטף, אני רטוב לגמרי... אָנָא, אַל תתעקשי, כבר מאחר מאד... עוד יהיה לך זמן לעשות אתי את חשבון הנפש... פתחי לי את הדלת..."

"אבל מדוע באת רק עכשו, כל כך מאחר בלילה, כשהכל מסביב שקט ושקוע באפלה? האם לא יכלת לבא בתחלת הלילה, בשעה שבלם באים לעשות קדוש?" המשיכה חנה לטען כנגדו.

"זהו ספור שלם, רעיתי, ועוד יהיה לנו זמן לדבר על כך. אך תחלה תני לי להבנסי ולא אעמד בגשם רטוב עד לשד עצמותי..."

לבסוף נעתרה חנה ופתחה את הדלת. בערקע נכנס אל הבית כאשר ברפת "שבת שלום" רחב מתפשט על פיו, והוסיף בחדוה רבה:

"השבח לאל עליון שהחזיר אותי לביתי ולמשפחתי", ואז פתח בגיל ובשמחה באמירת "שלום עליכם!"

הפתעתה של חנה הלכה וגברה מרגע לרגע. "שלום עליכם" כזה לא שמעה מעולם מפי בעלה. והיא הזדקזה לערף את השלחן בחלות ויין.

הוא קדש על היין בהתלהבות גדולה, נטל את ידיו, ובכונה רבה ברוך את ברפת המוציא. אכל בנחת את מאכלי השבת, שר את הזמירות בנעימה לבבית וברוך ברפת המזון. אחר-כך קרא קריאת שמע ושכב לישן על הארץ...

בֵּלֵב הוֹלֵם מֵהִתְרַגְּשׁוֹת עֶקְבָּה חֲנָה אַחֲרֵי בַעֲלָהּ בְּאֶכְלוֹ
אֶת סַעֲדַת הַשֶּׁבֶת וְהִתְרַגְּשׁוּתָהּ גְּבָרָה וְהִלְכָה בְּשֵׁהֲקִשְׁיָהּ
לְשִׁירֵי הַזְּמִירוֹת שָׁלוֹ. בְּקִשְׁי רַב יָכֹלָה לְהִתְגַּבֵּר עַל
הַשְּׂתוּמָמוֹתָהּ: מַה קָּרָה פִּתְאֹם לְבַעֲלָהּ? הֲרִי אֵין הִיא מַפְיָרָה
אוֹתוֹ כָּלֵל... הֵן הוּא מִתְנַהֵג כְּצַדִּיק גָּמוּר. רַבּוֹן כָּל הָעוֹלָמִים, מַה
מִתְרַחֵשׁ כָּאֵן? הֲאֵם זֶה אָכֵן קוֹרָה בְּמִצִּיאוֹת אוֹ אוֹלֵי אֵין זֶה אֶלֶא
חִלּוֹם תַּעֲתוּעִים...?

חֲנָה לֹא עֲצָמָה עֵין כָּל הַלְּיָלָה. הִיא צִפְתָּה שְׂכָבָר יָאִיר
הַבָּקָר בְּדִי שְׁתוּכֵל לְרֹאוֹת וְלִהְיוֹכַח מַה קָּרָה. אָף הַשְּׁעוֹת נִקְפוּ
וְנִתְמַשְׁכוּ בְּשָׁנִים. כָּל הַחַיּוֹת שְׂעָבְרוּ עֲלֶיהָ בְּמִשְׁךְ כָּל יְמֵי חַיֶּיהָ
עַד הַיּוֹם הַזֶּה, עָלוּ וְרַחְפוּ לְנֶגֶד עֵינֶיהָ.

הֲאֵם סוֹף סוֹף נִתְעוֹרְרוּ עֲלֶיהָ רַחֲמֵיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְהִפְרָךְ אֶת לֵב בַּעֲלָהּ לְטוֹבָה?

כְּשֶׁהָאִיר הַיּוֹם וְהִיא הִבְחִינָה בְּבַעֲלָהּ כְּשֶׁהוּא שׁוֹכֵב לְיַד
הַדָּלֵת, עַל הָרִצְפָּה הַקָּרָה בְּלִי כֹר לְרֹאשׁוֹ, נָגַע הַדָּבָר עַד עֹמֵק
לְבָהּ. מֵעַן רִגְשׁוּתֶיהָ נִפְתַּח מִחֻדָּשׁ וְהִיא הִתְחִילָה לְבָכוֹת...

גַּם בְּעֶרְקֵע הַתְּעוֹרָר מְשַׁנְתוּ בְּהַשְׁכָּמַת הַבָּקָר, נָטַל אֶת
יָדָיו בְּדִין וְהִלָּךְ לְמַקְוֶה לְטֵבֵל לְכַבּוֹד שֶׁבֶת. אַחַר כֵּן לָקַח אֶת
הַטְּלִית וְהִלָּךְ לְבֵית הַפְּנִסֶת לְהִתְפַּלֵּל. בְּחֻזְרוֹ מִבֵּית הַפְּנִסֶת,
נָשַׁק בְּעֶרְקֵע אֶת הַמְּזוּזָה כְּכֹל יְהוּדֵי כָּשָׁר, קָדַם אֶת פְּנֵי בְּנֵי בֵיתוֹ
בְּבִרְכַת "שֶׁבֶתָא טָבָא", עָשָׂה קְדוּשָׁה, סַעַד אֶת סַעֲדַת הַשֶּׁבֶת
בְּנִגְנוֹ אֶת הַזְּמִירוֹת שֶׁל סַעֲדַת הַיּוֹם, וּבִרְךָ עַל הַמְּזוּזָה - הַכֹּל כְּמוֹ
יְהוּדֵי הַיָּרָא וְחִרַד לְדַבֵּר ה'.

חנה, אשתו, לא יכלה יותר לשלט ברגשותיה. היא
מכרחה לדעת מה פשר כל השנוי שחל בהתנהגותו של בעלה.
עתה לא הרפתה מבעלה:

"אמר לי, בערקע, מה קרה לך? מאימתי התחוללה בך
מהפכה כזו?"

"חכי מעט קט והכל יתבהר לך", השיב בערקע, "הרי
שבת היום. אחרי הבדלה אספר לך את הכל, מבלי להעלים
ממך שום דבר".

כך עבר יום השבת. בערקע ערוך את הסעדה השלישית
ושך את הזמירות בקול נעים שהרעיד את הלב בתוך דמדומי
בין השמשות. לאחר תפלת ערבית הבדיל על הכוס בכל פרטיה
ודקדוקיה, ורק אז התישב ליד השלחן וספר לאשתו את כל מה
שעבר עליו, וכיצד הפך בן לילה לאדם אחר, בהשפעתו של
הצדיק....

כשגמר את ספורו, פנה לאשתו ואמר לה שיש בדעתו
למכר את הבית הזה ולשכר להם דירה ליד המקוה. הוא סרב
לגלות לה את טעם הדבר, אך בקש ממנה שלא תתנגד, כיון
שיש לו בענין זה כוונה נסתרת למען מטרה קדושה מאד.
בתחלה לא רצתה חנה אפילו לשמע על כך. היתכן? מי זה הולך
למכר בית שהוא נחלת אבות ועובר להתגורר לצריף שכור
ועלוב? אך בערקע עמד בתקף על דעתו. בראותה שהחלטתו
נחושה, הבינה שוודאי יש טעם במוס בדבר, ונעתרה לבקשתו.

כְּתִיבֵנוּק שְׁנוּלָד מִחֶדֶשׁ

כָּף עֵבֶר בְּעֶרְקֵע לְגוֹר בְּצָרִיף הַדֵּל שְׁלִיד הַמְקוּה. הוּא
חֶזֶר שׁוּב לְמִלְאכַת הַחִטּוּת, הַתְּנֵהג כִּיהוּדִי פְּשׁוּט וְאָף אֶחָד לֹא
הָיָה יָכוֹל לְהַעֲלוֹת עַל דַּעְתּוֹ שְׁאַלְיָהּ הַנְּבִיא מִתְּגִלָּה אֱלִיּוֹ מִדִּי
לִילָה בְּלִילָה וְלוֹמַד אֶתוֹ אֶת הַתּוֹרָה.

פרק ששי גזרת הרב

רבה של למברג בימים ההם היה גאון וצדיק מפרסם. כל היום עסק בעניני העיר ובצרכי הכלל, החזיק ונהל ישיבה גדולה והשיב על שאלות שהפנו אליו מכל קצות הארץ. ורק עם רדת הלילה, בשעה המלה השתתקה ותנועת המבקרים נפסקה, היה פונה לחדרו, לשכב ולנוח כדי להפיג את העיפות ולהחליף בן.

קרוב לחצות הלילה היה קם משנתו, נוטל את ידיו, מתעטף בחלוקו ויושב על התורה ועל העבודה כל הלילה עד עלות השחר, ואז היה אומר בדבקות רבה את ברכות השחר והולך לבית הכנסת להתפלל בנותקין.

לעתים קרובות היה הרב מעורר את השמש באמצע הלילה, כדי שהלה ילוהו בדרך למקוה, כי לפי הדין אסור לתלמיד חכם ללכת ביחידות בלילה. הרב היה טובל במקוה, ובשובו לביתו היה יושב ועוסק בתורה בסתר בקדשה ובטהרה, ואף אחד לא ידע על כך.

פעם אחת, בלכתו למקוה, בשעה מאחרת לאחר חצות בליות השמש, הבחין הרב באור בהיר הבוקע מחלון הצריף

שְׁלִיד הַמְקוּה, בְּעֵת שֶׁבְּכָל הָעִיר שָׁרְרָה אֶפְלָה גְמוּרָה וְכָל תּוֹשְׁבֵיהָ נְשֻׁקוּעִים הָיוּ בְּשִׁנָּה עֲמֻקָּה. הַדָּבָר הָיָה לְפָלֵא בְּעֵינֵי הָרֵב, וְהוּא שָׁאֵל אֶת הַשֹּׁמֵשׁ הָאֵם יָדוּעַ לוֹ מִי גָר נָשָׁם בְּצָרוּף שְׁלִיד הַמְקוּה.

"בְּמַדְמֵנֵי שְׁגָר שָׁם אֵיזָה חֵיט, שֶׁהַשְׁתַּכְּנָן כָּאֵן לְאַחֲרוֹנָה",
הַשִּׁיב הַשֹּׁמֵשׁ, "וְאוֹמְרִים עָלָיו נְשֵׁאִינְנוּ מִן ה'מִיחְסִים'..."

"אֵם כֵּן, גֵּשׁ נָא וְתַצִּיץ מֵה קוֹרָה שָׁם בְּפָנִים וּמֵה מְתַרְחֵשׁ שָׁם בְּשָׁעָה כֹּה מְאַחֲרֵת בְּלִילָה" - צֹה הָרֵב עַל הַשֹּׁמֵשׁ.

הַשֹּׁמֵשׁ דָּפַק עַל הַדֶּלֶת.

"מִי נָשָׁם?" נְשָׁמַע קוֹל מִבְּפָנִים.

"פָּתַח נָא בְּבִקְשָׁה אֶת הַדֶּלֶת... זֶה אֲנִי הַדּוֹפֵק, הַשֹּׁמֵשׁ
שֶׁל הָעִיר, בְּפִקְדֵת הָרֵב!"

בְּשָׁמְעוֹ שֶׁזָּהוּ הַשֹּׁמֵשׁ שֶׁדּוֹפֵק בְּשִׁמּוֹ שֶׁל הָרֵב, פָּתַח
בְּעֶרְקָע אֶת הַדֶּלֶת מִיָּד, וְהַשֹּׁמֵשׁ נִכְבַּס פְּנִימָה.

"מָה אַתָּה עוֹשֶׂה כָּל כֵּן מְאַחֵר בְּלִילָה? הֲרִי כָּל תּוֹשְׁבֵי
הָעִיר נִמִּים אֶת שְׁנֵתָם מְזַמְּן, שׁוּם קֶרֶן אוֹר לֹא נִרְאִית בְּאֶף
מְקוֹם, וְאֵלּוּ אֶצְלָךְ יֵשׁ כָּל כֵּן הִרְבָּה אוֹר?..."

- "הֲרִי רוֹאֶה אֶתָּה" - הַשִּׁיב בְּעֶרְקָע - "יִוָּשֵׁב לוֹ הַחֵיט
וּמִתְקַן בְּגָדִים..."



Spindler

1880

עזב אפוא השמש את בית החיט ומסר לרב שהחיט יושב לו ומתקן בגדים וחיץ ממנו אין אף אחד בבית, פרט לבני הבית הנמים את שנתם.

נחה דעתו של הרב והמשיך בדרך למקוה. לאחר שטבל חזר הרב לביתו לשעוריו, ולענינים הנשגבים שהיה עוסק בהם בשעת רצון זו של אשמרת הבקר.

כעבר ימים אחדים שוב הלך הרב לטבל במקוה לאחר חצות הלילה. הוא העיר את השמש, ויחדו צעדו בסמטאות האפלות של הגטו היהודי בדרך למקוה. מסביב שררה חשכה ועלטה, ורק מחדרו של החיט בוקע האור.

"בכל זאת תמוה הדבר בעיני" - פנה הרב אל השמש חייקל - "לך שוב וראה מה עושה שם החיט בשעה כה מאחרת בלילה".

הלך אפוא חייקל השמש, דפק על דלתו של החיט, נכנס אל הבית וחזר מייד באותה תשובה כמלפני ימים אחדים:

"החיט יושב ליד השלחן ותופר. מלבדו לא ראיתי שום איש בבית, פרט לבני ביתו הישנים שנת ישרים".

הסיח הרב את דעתו מהענין והמשיך בדרך, טבל את טבילותיו במקוה וחזר לשעוריו ולעבודת הבורא.

לאחר תקופה קצרה הלך שוב הרב למקוה. היה זה לילה סוער במיוחד, והרוח החזקה כבדה את הבר של הפנס שנשא בידי השמש. החזיק הרב בידי השמש וכך פסעו שניהם

האור המפלא

בתוך העלטה – אף ראה זה פלא: מביתו של החיט בוקע האור ומבהיק עד למרחוק.

עתה הטריד הדבר באמת את דעתו של הרב והוא אמר לשמש:

"חיילקל, סבורני שאין זה דבר פשוט עם החיט שלך... הואל נא לגשת עוד הפעם ובדק שוב מה הוא עושה בשעה כה מאחרת שלאחר חצות הלילה!"

דופק השמש שוב בדלת. בערקע היודע כבר מראש מי הוא הדופק, פותח מיד את הדלת, ושוב רואה השמש את המחזה המפיר: בערקע יושב ליד שלחן עבודתו ועוסק בתפירה.

השמש מסתכל בכל הצדדים, בולש במבטו את כל פנות הבית אף אין הוא רואה מאומה. האשה והילדים שקועים בשנה, ומלבד זאת אין הוא מבחין בשום דבר חריג.

חזר חיילקל אל הרב ואומר:

"רבי, חבל על הטרחה... אין מה לחפש ואין מה לראות. חיט ככל החיטים, יושב ותופר בגד לאור הנר. אין שום סבה להיות מטורד בשל כך, רבי."

- "אף הדבר הוא בכל זאת לפלא בעיניי" – מדבר הרב כאלו לעצמו – "האם אין לו מספיק זמן ביום לעשות את מלאכתו והוא צריך לעבד לילות שלמים? ראה, חיילקל, זו הפעם השלישית שאנו רואים את האור דולק בחדרו של החיט, ובכל

פַּעַם אָנוּ מוֹצְאִים אוֹתוֹ כְּשֶׁהוּא עָסוּק בַּתְּפִירָה, הַאִינְךָ סְבוּר
שֶׁהַדָּבָר אֵינוֹ פְּשוּט כָּלֵל וְעֵקֶר?"

הַשְּׂמֵשׁ לֹא עָנָה. הוּא יוֹדֵעַ שֶׁהֵרֵב אֵינוֹ זְקוּק לְהִסְבֵּמְתוֹ.
אִם הֵרֵב קוֹבֵעַ שֶׁהַדָּבָר אֵינוֹ פְּשוּט - וְדַאי יֵשׁ דְּבָרִים בְּגוֹ.

אַחֲרֵי דְמָמָה קִצְרָה מְזַדְדֵקֵי הֵרֵב וְאוֹמֵר:

"בֹּא עִמָּדִי, חַיִּיקֵל. הוֹבִילְכִי נָא, בְּמִטּוֹתַי מִמָּה, לְדַלְתוֹ
שֶׁל הַחַיִּט. עַז חִפְצִי לְהִצִּיץ בְּעֵצְמִי וְלִרְאוֹת מַה מִּתְרַחֵשׁ שָׁם
בְּדִירְתוֹ שֶׁל הַחַיִּט."

דָּפַק הֵרֵב בְּדַלְתוֹ, וּמִבְּפָנָיו נִשְׁמַע הַקּוֹל:

- "מִי נָשָׁם?"

- "זֶה אֲנִי, הֵרֵב. פָּתַח אֶת הַדַּלְתוֹ, לְמַעַן הַשֵּׁם!"

- "הֵרֵב?!" - קָרָא בְּעֵרְקֵה הַמִּפְתָּע, וּפָתַח מִיַּד אֶת
הַדַּלְתוֹ.

הַשְּׂמֵשׁ נִשְׁאַר לַעֲמֹד בַּחוּץ, וְאֵלּוֹ הֵרֵב נִכְנָס פְּנִימָה וְסָגַר
אֶת הַדַּלְתוֹ אַחֲרָיו. וּמִיַּד פָּרְצָה מִפִּי הֵרֵב קְרִיאַת תְּמָהוֹן:

"מִדּוּעַ כֹּה חָשׂוּךְ כָּאֵן?! הֲרִי רַק לִפְנֵי רֶגַע בָּקַע מִחִלּוֹךְ
אוֹר גָּדוֹל, וְעַתָּה שׁוֹרְרֵת כָּאֵן חֲשֵׁכָה וְעֵלְטָה?..."

"לֹא נִשְׁתַּנָּה דְּבָר בְּבֵיתִי, רַבִּי, לֹא כְּבֵיתִי שׁוּם נְרוֹת" -
אָמַר בְּעֵרְקֵה - "הִנֵּה אֲדַלִּיק אֵיזָה נֵר... אוֹרְחַי כָּל כֶּף חָשׁוּב
בְּבֵיתִי... זֹהֵי בְּאֵמַת זְכִיָּה גְדוֹלָה בְּשִׁבְלִי..."

ובכשהדליק בערקע את הנר, ראה הרב לפניו חדר קטן
ודל עם חפצים זולים פזוירים מסביב, וחיט פשוט נצב לפניו...

"אמר לי את האמת" - פנה אליו הרב כשהוא מישיב
את מבטו בפניו של החיט - "ואל תעלים ממני שום דבר.
משכנע אני עתה כי הדבר אינו חלק. והרי אני גוזר עליך,
בסמכותי כרב בישראל וכמרא דאתרא, שתספר לי את כל
האמת, ומה מסתתר מאחורי כל זאת!"

"רבי, כבוד תורתו העמיד אותי במצב מביך מאד" - קרא
בערקע באנחה כבדה - "כי אין לי רשות לגלות את הדבר.
אולם מאחר וכבודו גזר עלי בכח התורה בתור מרא דאתרא -
אין לי בררה. אאלץ לספר את האמת, אך הענין חייב להשאיר
סוד כמוס ביותר. ובכן, ידע אפוא, כבוד הרב, כי אליהו הנביא
מתגלה אלי בכל לילה ולומד אתי תורה, וזהו מקור האור הבוקע
מחלוני, אך מקרוב הדבר שונה. לשמש, בתור אדם פשוט,
נדמה שהוא רואה חזיון גשמי: יושב לו חיט ומתקן בגדים.

אך כבודו, בתור גאון וגדול בתורה וביראה, אשר
עיניו פקוחות לראות בתוך תוכם של דברים, אינו רואה מה
שנראה בדמיונו של איש פשוט. אך מכיון שהוא לא זכה עדין
לגלוי אליהו, לכן לגבי כבודו שורת אפלה בבית, כפי שזה
במציאות, ולכן אין כבודו רואה מאומה."

אין לתאר את הרשם העז שעשו דברי החיט על רבה
של למברג. פרוש הדבר שהחיט איננו בעל מלאכה פשוט,
אלא צדיק נסתר הזוכה לגלוי אליהו וללמד אצלו סתרי תורה.



Stefano

הרב בקש ממנו שיאמר לו דבר תורה שלמד
מפי אליהו הנביא זכור לטוב. מיד עמד בערקע והשמיע בפני
הרב חדוש נפלא שלא שמעתו אִזן מעולם.

עמד הרב נרגש עד מאד ומלא התפעלות, והודה להשם יתברך
על אשר זכהו לשמע תורה ממקור פה נשגב. שעה ארפה
השתעשע הרב ושתה בצמא את דברי התורה שיצאו מפיו של
החז"ט. לבסוף קבעו שהרב יבוא אל בערקע בכל ליל שבת, כדי
ללמד אצלו את החדושים שהוא קבל מאליהו הנביא.

מאז היה רבה של למברג אורח קבוע אצל בערקע בכל
ליל שבת, והיה נשאר שם עד אור הבקר. בערקע מסר לרב
חלק מהחדושים שקבל מאליהו הנביא, והרב היה מתענג על
כך בהנאה עלאית.

הרב חלק כבוד רב לחז"ט בישבו בביתו, אך מחוץ לבית,
כשהיה פוגש את בערקע ברחוב, אפלו לא הסתכל עליו. כי כך
היה רצונו. הוא נשאר נחבא אל הכלים, חז"ט פשוט, "בעל
מלאכה" רגיל, ושום ילוד אשה פרט לרב, לא ידע דבר וחצי דבר
על גדלתו וליאזה דרגות הגיע בנגלה ובנסתר.

פרק שביעי

במקום בעלי תשובה

עברו שנים אחדות והרב המשיך ללמד אצל בערקע את התורה שהיה לומד מפי אליהו הנביא והיה מתענג עליה ללא גבול.

פעם אחת, בעת שגמרו ללמד, פנה הרב אל בערקע ואמר לו:

"לאחרונה התחילו ספקות מכרסמים בלבי. התענוג שיגיש לי מהלמוד אתך הוא כה גדול שלעתים אני חושב: מי יודע? הרי אינני אלא בשר ודם, ולא פעם קרה שקשה להבחין בין טוב לרע. ולפתע מתעורר בי החשש ש... שמי יודע אם התורה שאני לומד אצלך אינו בא חס ושלום ממקור לא טהור... ולמרות שאני מרגיש לפי דרך הלמוד ולפי השמחה שזה מעורר בי, שהחדושים הם לאמתה של תורה וכי הם באים מסטרא דקדושה, אף על פי כן כדי להרגיע את רוחי וכדי שלא יטרידו אותי מחשבות של ספק, הייתי רוצה לקבל איזה אות או מופת שאמנם כך הוא הדבר, ולכן הייתי מבקש ממך שתשוחח על כך עם רבך, עם אליהו הנביא..."

"כבוד הרב צודק בהחלט" - השיב בערקע - "מכרחים באמת לקבל את וסימן שחדושי התורה שאני מזכה בהם את כבודו, נובעים ממקור של קדשה. זה טבעי מאד שמתעוררים אצלו ספקות כאלה, כאשר החדושים האלה מעברים אליו על ידי בריה שפלה ועלובה כמוני". כאשר הרב הגיע בפעם הבאה לביתו של החיט, בשר לו בערקע כי יש לו תשובה על ספקותיו:

"הבאתי את בקשתו בפני אליהו הנביא והוא אמר לי בדברים האלה: אמר למרא דאתרא של למברג, שפדי שתהיה לו הוכחה שחדושי התורה הנשמעים מפי באים ממקור הקדשה - אני מבטיח לו, שכל זמן שהחיט, המוסר לו את חדושי התורה, ימצא בין החיים, לא ימות שום יהודי מתושבי למברג -"

תשובתו זו הפתה בתדהמה את הרב. הכיצד? היתכן שבעיר ואם בישראל כמו למברג, המאכלסת, בלי עין הרע, באלפים ורבבות מישראל, לא יקרה אף מקרה של פטירה, רחמנא לצלן? הרי זה הפלא ופלא!...

אולם הרב שמר מאד את הדבר. בכל פעם שהוא שמע שםכרזים על הלגיה, היה הרב שולח אחד מאנשי ביתו כדי לברר מי הוא הנפטר ואפוא היה מתגורר.

ואכן, תמיד היה האיש חוזר ובפיו התשובה: הנפטר אינו מכאן. הוא היה גר בכפר, בעירה שבסביבה, והביאו אותו לקבורה בלמברג. או: מישהו מת בבית ההקדש, איזה עובר-ארח, לא מתושבי העיר.

כָּף עֲבֵרָה תְּקוּפָה אֲרָכָה, וְאַף אֶחָד מִתּוֹשָׁבֵיהָ שֶׁל לְמַבְרָג
אֵכָן לֹא נִפְטָר לְבֵית עוֹלָמוֹ. עֵתָה יָדַע הָרַב בְּבִרוֹר שֶׁחֲדוּשֵׁי
הַתּוֹרָה בָּאִים מִמְּקוֹר הַקִּדְשָׁה וְלֹא הִיָּה גְבוּל לְשִׁמְחָתוֹ.

פַּעַם אַחַת בְּיוֹם שְׁשֵׁי אֶחָד, שָׁמַע הָרַב אֶת קוֹלוֹ שֶׁל הַשִּׁמְשׁ שֶׁל
"חֲבֵרָא קְדִישָׁא" הַקּוֹרָא לְצַבּוֹר לְהַלְלוּתוֹ שֶׁל אֶחָד מִתּוֹשָׁבֵי
לְמַבְרָג...

בְּפֶתַח וּבִרְעֵדָה שָׁלַח הָרַב מִיַּד אֶת אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי הַבַּיִת
לְרַחֵב כְּדִי לְבַרֵּר מִיְהוּ הַנִּפְטָר, וְצִוָּה עָלָיו לְחַזֵּר מִיַּד וּלְהַבִּיא לוֹ
אֶת הַתְּשׁוּבָה.

לֹא עֲבֵרָה שְׁעָה קְלָה וְהַשְּׁלִיחַ חוֹזֵר וּבִפְיוֹ הַמַּעֲנָה:

הַנִּפְטָר הוּא אֵיזָה חֵיטְ עֲנִי, שְׁהִיָּה גֵר בְּצָרִיף הָעֲלוּב
שְׁלִיד הַמְּקוֹה - - -

זַעֲקַת שֶׁבֶר פָּרְצָה מִפִּי הָרַב בְּשִׁמְעוֹ אֶת דְּבָרֵי הַשְּׁלִיחַ.
הוּא בָּרַךְ בְּרַפְת "דַּיָּן הָאֵמֶת" וְקָרַע קְרִיעָה, וּמִיַּד הֶעֱבִירוֹ אֶת
פְּקֻדָּתוֹ ל; "חֲבֵרָא קְדִישָׁא" שֶׁיְבִיאוּ אֶת אֲרוֹנוֹ שֶׁל הַחֵיטְ לְבֵית
הַכְּנֶסֶת הַגָּדוֹל, וְשֵׁם יִשָּׂא עָלָיו הַסֶּפֶד הָרַב בְּעֶצְמוֹ.

הַשְּׁמוּעָה עֲבָרָה חִישׁ מֵהָר בֵּין תּוֹשָׁבֵי הָעִיר. הַיְדִיעָה
שֶׁהָרַב נִתְקַף בְּיָגוֹן כֹּה גָדוֹל יַעֲקֹב מוֹתוֹ שֶׁל הַחֵיטְ, כְּאֵלוֹ עוֹלָמוֹ
חָרַב עָלָיו, עוֹרְרָה תְּמָהוֹן רַב, וְהַתּוֹשָׁבִים נָהָרוּ בַּהֲמוֹנֵיהֶם לְבֵית
הַכְּנֶסֶת, מְקוֹם שֵׁם הַצֵּב אֲרוֹנוֹ שֶׁל הַחֵיטְ עַל יַד אֲרוֹן-הַקִּדְשׁ,
וְהָרַב נִשָּׂא עָלָיו דְּבָרֵי הַסֶּפֶד נִרְגָּשִׁים בְּיוֹתֵר. הוּא גָלָה בְּפִנֵּי
הַצַּבּוֹר אֶת כָּל פְּרָשֶׁת חֵיטְ שֶׁל הַחֵיטְ, מֵאֵז יְמֵי נְעוּרָיו, אֶת
נִפְתּוּלָיו עִם הַיָּצָר הָרַע וּמֵאֲבָק הַגְּבוּרָה שֶׁלוֹ לְחַזֵּר בַּתְּשׁוּבָה

האור המפלא

גְּמוּרָה, עַד שְׁזָכָה לְהִגִּיעַ לַמְדֻרָּגָה הַנְּשֻׁגָּבָה, שְׁאַלְיָהּ הַנְּבִיא זָכוּר לְטוֹב נִתְגַּלָּה אֵלָיו בְּכָל לַיְלָה וְלָמַד אֶתוֹ אֶת סֵתְרֵי הַתּוֹרָה. "וְאֵלֹהֵי אֲנִי, רַב הָעִיר, עֲמָדָה לִי זְכוּתִי רַק פַּעַם אַחַת בְּשָׁבוּעַ לְשִׁמְעַם מִפְּיֹו שֶׁל הַנִּפְטָר הַקְּדוֹשׁ, הַמְטִיל כָּאֵן לַפְּנִינֹו, מַעֲט מְזַעִיר מֵאוֹתָם חֲדוּשִׁים נִפְלְאִים שֶׁהוּא שָׁמַע מִפִּי אֵלֶיהָ הַנְּבִיא!"

דְּבָרֵי הַהֶסְפֵּד שֶׁל הָרַב עָשׂוּ רֶשֶׁם בְּבִיר עַל אֲנָשֵׁי הָעִיר, שֶׁזָּה עֵתָה נֹדַע לָהֶם שֶׁצִּדִּיק וְקְדוֹשׁ כֵּזֶה חַי הָיָה בְּתוֹכְכֶם - וְהֵם לֹא יָדְעוּ. הַהֲלִינָה יִצְאָה מִבֵּית הַכְּנֶסֶת כְּאִשְׁרֵי הָרַב וְכָל נִכְבְּדֵי הָעִיר יַחַד עִם אֲלֵפֵי הַתּוֹשָׁבִים צוֹעְדִים אַחֲרֵי הָאָרוֹן, וְהַצִּדִּיק הַנִּסְתָּר, ר' בְּעֶרְקֵעַ הַחֵיט, הוֹבֵא לַקְּבוּרָה בְּכַבֻּד גָּדוֹל.

פְּרֻשַׁת חֲזוֹן הַמְּפֻלָּא וְהַיְחִידָה בְּמִינָהּ שֶׁל הַחֵיט הַחוּזָר בְּתִשְׁבֻּבָה, נִרְשָׁמָה לְזָכְרוֹן בְּפִנְקֵס הַקְּהֵלָה, לְמַעַן יִלְמְדוּ הַדּוֹרוֹת הַבָּאִים מוֹסֵר-הַשְּׁכַל עַד הַיְכָן מְגִיעָה כְּחָה שֶׁל תִּשְׁבֻּבָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה:

"בְּמָקוֹם שֶׁבַעֲלֵי תִשְׁבֻּבָה עוֹמְדִים, אֵין צִדִּיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד!"





הצטרפו עוד היום לזיכוי הרבים



ארגון הרצאות
בארץ ישראל



דיסק און קי
מאגר השו"ת



ספר גנזי המלך



קמפיין שופר גדול



ארגון
הרצאות בחו"ל



שלטי איסור דיבור
בבית כנסת



עמודות המתנה



ספר עולם התשובה

לפרטים נוספים: נא ליצור קשר בטל': **03-6777779**
 בימים א'-ה' בין השעות: 8:30 עד השעה 18:00
 או במייל: main@shofar.tv
 נציגינו ישמחו לעזור גם ב-WHATSAPP
 במספר: **055-932-6868** (להודעות בלבד)



”אל נא רפא נא לה”
(במדבר יב, יג)

צילה בת איריס
רפואה שלימה
בתוך שאר חולי ישראל מהרה
אמן!

”נר השם נשמת אדם”
(משלי כ, כז)

לעילוי נשמת:
ר' יחיא זכריה בן עוואד,
מרת רומיה בת סאלם,
יוסף בן זהרה,
חיים בן ברכה,
דוד בן אסתר
תנצב”ה.

סגולת השעתים וחצי:

הסגולה לרפואה / ישועה / להצלחה / לזיווג / לזש”ק וכל מילי דמיטב.
גברים - שעתיים לימוד תורה (לא תהילים ולא “שנים מקרא ואחד תרגום”)
בתענית דיבור ללא הפסקה.

נשים - חצי שעה ספר “שערי תשובה” של רבנו יונה.
3 חודשים רצוף - כל יום כולל שבתות, חגים וצומות.

הפסקה בדיבור - מתחיל שעתיים מחדש.

יום - מהבוקר ועד השינה.

במידה ופספסתם יום - מתחילים 3 חודשים מחדש.

סגולת השמחה:

ב"ה ישועות רבות זוכים עמך בית ישראל בפרנסה, בריאות ועוד...
זכות השירים והריקודים בשמחה לכבוד השי"ת!
גם אתם מוזמנים להצטרף למעגל הישועות הענק! ולשיר כל יום
במשך רבע שעה: **"עבדו את ה' בשמחה באו לפניו ברננה"** (תהלים ק, ב)
לפירוט הישועות ראו נא במדור **'הכרת הטוב'**
1. שרים בפעם הראשונה:

עבדו עבדו עבדו את ה' בשמחה, עבדו עבדו עבדו את ה' בשמחה, באו לפניו ברננה, באו לפניו ברננה, באו לפניו ברננה, באו לפניו ברננה.
2. משלבים את שם הוי"ה בשיר, כך:

אומרים בקול רם את האו"ת **י' (בניקוד ציריה)** וחוזרים על השיר **"עבדו..."**
אומרים בקול רם את האו"ת **ה' (בניקוד ציריה)** וחוזרים על השיר **"עבדו..."**
אומרים בקול רם את האו"ת **ו' (בניקוד ציריה)** וחוזרים על השיר **"עבדו..."**
אומרים בקול רם את האו"ת **ה' (בניקוד ציריה)** וחוזרים על השיר **"עבדו..."**
3. מברכים אחד את השני.

ניתן לשמוע את השירה הנפלאה
מפיו של כבוד הרב **אמנון יצחק שליט"א** בליווי מוזיקלי.
נ.ב. הסגולה בעקבות הספרים הנפלאים על השמחה:
שמחת עולם וכן ושמחו בך ישראל מאת הרב **ישראל שלמה שליט"א**.

סגלה לפרנסה טובה (סגולת הביסים):

וְכַתַּב הָרַה"ק רַבִּי מְנַחֵם מְנַדֵּל מְרִימָנוּב זִיע"א,
שְׂכִינֹן שְׁכַל הַשְּׁפַע שֶׁל כָּל שְׁבוּעַ יוֹרֵד בְּשַׁעַה זֹה, לְכֹן יְכַנֵּן הָאֲדָם בְּאִיֶּלְתּוֹ
אֶת סְעוּדָה שְׁלִישִׁית לְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע לְכָל הַשְּׁבוּעַ כְּלוּ. דְּהֵינּוּ,
שְׁבַחְתִּיכֵת הַחֲלָה הָרֵאשׁוֹנָה שְׂאוֹכֵל יְכַנֵּן לְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע לְיוֹם רֵאשׁוֹן,
וּבַחְתִּיכָה הַשְּׁנִיָּה לְיוֹם שְׁנִי, וְכֵן הֲלָאָה,
וּבִזְכוּת כֶּךָ מְבַטָּח לּוֹ שְׁלֵא יִחְסַר לוֹ שְׁפַע שֶׁל פְּרֻנְסָה לְכָל הַשְּׁבוּעַ כְּלוּ.
וְכֵן כָּתַב בְּעַל הַ"בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר" זִיע"א,
שֶׁמִּסְגָּלַת סְעוּדָה זֹה לְפְרֻנְסָה טוֹבָה, מִפְּנֵי שֶׁסְעוּדָה זֹה הִיא כְּנֻגַד
יַעֲקֹב אֲבִינוּ עָלָיו הַשְּׁלֹמֹם אֲשֶׁר בִּקֵּשׁ מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: 'וְנָתַן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל
וּבְגָד לְלַבֵּשׁ" וְכו'.

וְכֵן כָּתַב רַבִּי פִּנְחָס מְקוֹרִיץ זִיע"א,
שֶׁשַׁעַה זֹה הִיא יַת רְצוֹן לְפַעֵל בְּהַ פְּרֻנְסָה טוֹבָה לְכָל הַשְּׁבוּעַ כְּלוּ.
(ע"פ הספר ישמחו במלכותך - הדרך לזכות לאורה הגדול של שבת המלכה).